

СЪДЪРЖАНИЕ

284/0-2

К 63

Преговор
Въвежение

1. Заем и безплоген	10
2. Истината за грешката	22
3. Пренебрегнатата половина на Евангелието	34
4. Проспен, за да бъде изпълен	47
5. Да съберем разпърснатите парчета	60
6. Правилна прегледава за себе си	72
7. Обучави и прущи	86
8. Велката размяна	97
9. Служенето на оскъжение	113
10. Свободни от цето на робството	125
11. Живот според едни по-свършен закон	140
12. Свобода в забвимостта	155
13. Израстване в благодатта	171
	187

Завучение
СОБСТВЕНОСТ
на Обединена Божия Църква
Русе - ул. "Аксаков" 8
Библиотека инв. № 01909
КЛАСИЧЕСКО ХРИСТИАНСТВО

Copyright © 1989 by Harvest House Publishers
Eugene, Oregon 97402

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

George, Bob, 1933 - Classic Christianity.

All rights reserved.

Второ преработено издание: ноември 1997 г.

Всички права запазени ©

Превод от английски: Милена Михайлова, Зривка Самсонова

Редактор: Северина Новакова

Коректор: Анеция Курчева

Издава: „БМБ“ - ООД по поръчка на
Християнска Младешка организация

ПРЕДГОВОР

Има някои отечителни неща, като това га бггеш реалгуозен, но няма нищо по-бгбнущащо от преживяването га бггеш християнини!

Побечето хора никога не са открили разликата между егното и гругото. Има такива, които искрено са се опитвали га живеят живот, който нямаг, заменияки: Бог с реалитета; Христос с християнството; енергията, радостта и силата на Святия Дух със своите собствени благородни усилия. Поради липсата на тази реалност, те могат само га се хванат за рипула и упорито га защитават „бжбвата“, за га не изгубят и гвеме!

Те са като лампи без гориво, като коли без бензин и писалки без мастило. Борят се безрезультатно в собственото си безсилие, ашени от онова, което егнствено може га направя човека пбаноценен. Той беше сътворен от Бог така, че отсъствието на неговия Съзател в сърцето му га не може га се компенсура с нищо груго. Христос гаге Себе Си за нас, за га гаге Себе Си на нас! Неговото присъствие свърза опнобо Бога и човека! Исус гогге, за га умаме живот - Божия живот!

Има и такива хора, които имат живот, а никога не го живеят! Те са гошли при Христос и са Му благодарни само за онова, което е направя, но не живеят в силата и реалността на това, кой е Той. Те

живеят в един гуховен вакуум между Исус, който "беше", и Исус, който "ще бъде", като се опитвам с много усилия да живеят за Христос един живот, който само Той е способен да живее в тях и чрез тях. Те непрекъснато търсят онова, което вече имат.

В тази книга Боб Джордж се обръща към тези, които се опитват да живеят живот, който нямам, и към онези, които имат този живот, но не го живеят. Тя е живо илюстрирана с неговия собствен опит и със случаи от живота на хората, които е съветвал. В нея се говори за испината, която освобождава човека. Книга за реалния живот, изпълнена с гуховни прозрения и зграб разум, забавна и лесна за четене. Убеден съм, че много от хората, които са се уморили да се душат, щом я прочетат, ще намерят в Господ Исус Христос отговора на нуждите си.

ВВЕДЕНИЕ

Думата "класически", според речника на Уебстър, означава: "превзхожен, спангармен, авторитетен, установен". Между многото значения на думата са също и тези: "стилен или с балансиран стил, формиран, обективен, съвместен, обичаен, прост".

Тази книга разказва за моето търсене на класическото християнство. Нито силата на Бог, нито силата на Неговото слово някога е отслабвала. Днес то не е по-малко "живо и гетмено, по-оспо от всеки меч, остър и от гветте спирани" /Евреи 4:12/, отколкото през първия век, когато последователите на Исус преобърнаха света наопаку. Проблемът винаги е бил и е в нас. Наша човешка склонност е да превръщаме в реалния онова, което би трябвало да бъде едно вънвящо, лично взаимоотношение и преживяване на Христовия живот. Ние прогряждаваме да се опгадечаваме от основите, да заместяваме най-гобурите неща с по-малко гобри, да се опитваме в примяките на традицията и да се опгадечаваме от първата си любов. Случвало ми се е и на мен.

Тази книга е едно пътешествие към откриване на испинските неща. В копнежа си по реалното аз написана не съм по-различен от многобройните групи върваци през вековете - от известните го неизвестните и забравените. Винаги е имало геця на Бог с различен произход и култура, които са търсели реалността на Христос и са искали да "четат всички за загуба заради това превзхожно нещо - познаването на техния Господ Исус Христос" /Филипяни 3:8/. Обикновено това има своята цена. През годините хиляди върваци са изгубили живота си, защото са били заплаха за установените норми на побегение. Други са паднали по-малка, но също толкова болезнена цена на опхвърляне и отгряване от обществото като спирани. Но всички те, в края на краищата, са намерили това, което са търсели. А.У.Тозер

Бегнъж писа за уловките на това, га бързеш "различен":

Християнската импература, за га бързе приефта и оговорена от евангелските дигери на нашето време, трябва много спорого га се приугържа към общоприетото мислене, от което ерва ли е безопасно га се отгвалш.

Половин век такава мислене в Америка ни гобере го самодоволство. Ние се имитирахме егин груг с робска привързаност и най-голямото усилце, което полагахме, беше га казваме същите неща, които всеки груг около нас казваше. Въпреки че е н Тозер написа тези редове през 1948 г., отпозава нещата не са се променили много. Все още е рускобано га преувеликаш хората га преосмислям върванията и традициите, които са имали толкова бързо време.

В началото трябва га кажа, че моите вървания са изцяло ортодоксални и фундаментални относно всички основни доктрини на Бяраша. Нищо в тази книга няма га постади пог съмнение основните разбирания на християнството, като Божествеността на Христос, Неговото непорочно зачатие и човешка природа, автормитета на Божиято слово, спасението по благодан чрез Бяра в Самия Христос или Второто Завръщане на Господ в слава. Това, към което искам га опирава преувеликательство, са някои широко разпространени заключения и придожения на тези испини в ежедневиия живот. Някои традиционни системи толкова са навазали в умовете на хората, колкото и самото Слово, и именно към тях е моето преувеликательство.

Ние, християните, имаме склонност га говорим във вид на "уховна стенография" и приемаме, че всеки разбира както имаме предвид само защото хората са запознати с фразите и кашепата и кимбал разбучащо. Но, за нещастие, по този начин прикуриваме сериозни негоразумения, като това например: Пипа съм много групи га ми кажали първото нещо, което им цва на ум, когато кажа гумата "спедо". Те отговарят: "гърво", "слои", "Багаж", "кода" и "горната част на пилото". Ако има някой, който е бил от гругата спрана на океана, той ще каже, че в Англия често използват тази гума със значението "телефонна линия" (б.пр. - гумата се използва с всички тези значения на английски език). Това е пробаемта с многото поучения и гискуци

в християнските кръгове. Ние побтаряме стару, познати фрази и формули и когато различните значения са неразкрити, има всички единство и съгласие. Но в момента, в който някой попита "Какво точно имаш предвид с това?", неприятностите започват. Нашето служение на съветване много прилича на частен автосервис. Експерт от автотомотори вижда най-различни видове автотомобили и преценката му за различните марки и модели е въз основа на това, че са ги поправяли. Те научават сваниите и слабите спрани на различните видове коли. Автотомоторът може га каже: "Внимавай с X, обикновено има проблеми с прегаването" или "Компания Y прави много добри коли, но каросерията им е слаба", или "Намисрам, че Z трябва нагедни и згради автотомобили". Той няма никакъв търговски интерес, за разлика от местния гулър, и прави своята преценка въз основа на опита, който има от работата си с тези коли. Както моторът, така и аз, нямам никакво лично преубеждение или облага.

Аз не съм нищо "за", нищо "против" някои определена геноминационна група. Като съветник съм бил принуден га отговарям на тези неудобни въпроси и га разкуривам екстремно неразбучане, което е направило хората. Не можеш га си служиш с общи приказки, когато си лице в лице с човек, чийто живот е обръкан и търси отговор. Така че, ако на някои места темите в книгата ме "настъпват по мазола", то трябва га знаеш, че това е насочено към грешката, която наранява хората, а не към самите хора.

От груга спрана, многообразие на пълното Христово, взето предвид в тази книга, побуга груе пробаем. Оказва се трудно за хората га приемат негоразуменията и грешките, с които те никога не са се сблъскали лично. Когато посочвам грешка или неразбучане, много от хората отговарят: "Това никога не съм го чувал" или "Аз никога не съм вървал в това", или "Аз дори никога не съм попадал на такава учение". На тези гобре поучавани върващи аз казвам: Това га благоарете на Бог за гобромо поучение, което сте получили! Но бързете сигурни, че ученията, за които говоря, съществуват и причиняват обръкване и проблеми на хиляди върващи из спраната. Така че, по опитишние на тези грешки, с които не сте се сблъскали и не престава-

Вялвам никакъв пробдем за вас, могат коментар е: "Ако не ви стабам обубките, не ги носете". Не бързайте обаче да премеатте, че грустите хора около вас не мислят по тези начини. Говорил съм с много настори, които смело са заявявали: "Моите хора разбураш правдивно доктрините." И Върпекти мова, когато хората бьгат запитани за нещо по-специфично, отбьг обичайните фрази, с които са свикнали, те показват много слабо разбиране. Едно е да бьгеш добре поучаван, а съвсем друго е да имаш разбиране. Всеки може да бьге научен да отговори с правдивния отговор, но съвсем различно е да го научиш да мисли правдивно. Има основна разлика между мова, га знаеш какво казва Библията и га знаеш какво означава то.

Това е книга, която разкрива първата карпина за нещата и е написана като призив, за га бьгаш поправен определени слабости, които вялвам, че съществуват гнес в тялото Христово. Няма такава книга, в която га бьгаш написани поученията бьрху всяка цстина, свързана с християнския живот. Тази книга няма за цел га ви преведе от началото го края на християнския живот. С нея възнамерявам га преведикам проверка на основите и предпоставките, според които хората похождат към своето ежедневиe. Днес няма апса на поучения и материал към своето разположение на християните за всяка област от християнския живот. Както казвам в I глава, с всички тези материал, които са ни предоставени и ни учат как га живеем, ние забравихме га живеем и забравихме Кой е истинският паточник на нашия живот - самият Исус Христос. Ако сме се отклонили от първата си любов - нашето лично взаимоотношение с Христос, могава цялото знание за мова, как га живеем, ще преведе само запалителни материал: гьрво, сено и слама.

Много от случаите, които описвам в книгата, са взети от служението по съвещане, от лични срещи и от телефонните обажания го нашата радиопрограма. Използва съм много цитати, взети директно от разговорите. Вълност, за га бьге лесно за четене, не съм описал всичко гума по гума. Дускусите, взети от реалния живот, са кратки и могат лесно га се прерават в писмена форма. Но списъкът им, проблемите и тяхното разрешение са прерадени абсолютно вярно и точно, както е написано. В повечето случаи имената са променени, за га защитя личния

живот на тези хора, но мова са действителни лица, с които мога га ви запозная гнес.

Накрая, бих искал га изразя своята особена признателност към две личности, които Бог е използвал по забележителен начин в живота ми - чрез лично то им приятелство, чрез служението и поученията им. Владогаря на Бог за г-р Бил Брайт, който ме говеде при Исус и за У. Айън Томас, който ми разкри гьабочията в значението на библейския стих "Христос въд вас, надеждата на слабата." Това, което поучавам гнес, е проукил както на моето лично изучаване и дускути бьрху Библията, така и резултат от приноса на тези и много други Божии хора. Съгьржанието на тази книга е станало част от мен самия и в много от случаите аз не знам откъде съм взел цялострацията или фразата, за га опита гадена цстина.

Апостол Павел писа преги 1900 години: "Но боя се га не би, както змцията вземам Бва с хипростата си, га се развратил умът ми и га опмагне от проспиритата и чистотата, която гьажити на Христа" /II Коринтияни 11:3/. Това, за което Павел регулпрежгваше, беше постоянната тенденция на хората га се отклоняват. През вековете класическото християнство е било пренебрегвано, погребвано и прескриптивно многократно през вековете. То се е разпространявало навсякъде, където е имало хора с искрено желание га познават реалността на Бог. Моштвага, избураша от гьабочията на сърцето ми, е Бог га използва тези книга като средство, с което га обьрне хората към класическото християнство на нашето време.

ЗАЕТ И БЕЗПОДЕН

Това се случу едн понегадник сурпирнта, когамо за пореген път првзях с кодапта си сантимерпър саев сантимерпър по заргьштениа Сенпирва Екпрес Уей към пьрговскапта част на Дадас и размшишадява за прештурпаниа с ангажментп и мероприптия ген, който ми прегостоеше. Както сегях непорвужно сред грохота на гвуженцето, очите ми се напгьаниха със сязи. Зашо бях толкова жалък? Зашо сязиште станакх почитп ежедневно првживяване за мен?

Това, коешо правеше състопацнето ми още по-объркано, беше фактпът, че аз бече спруктно изпгьаниах всуички онези "првдани неща", който християнският свят казваше, че првгьва га изпгьаниава: изучаваа Бибадпта загьабочено, заламентпяха стопици спихове, свугемелстваа на всеки срещнап, молех се не-прештано. Бях изцаво побешен на църквата си - бях там в не-геаг сурпирнта, в негеаг вечерпта, првсгьстваа на посещениата в понегадник вечерпта, в сурва вечерпта и на всуички останали многоборпни засеганиа. Нямаше нешто, коешо не бях направил за църквата си.

И това беше само една малка част от всуичко, коешо вършех за нег. Имаа целодневно християнско саужение (забележете: целодневно!), препогаваа в бибадейски кодекж, омоговарях за евангелузацпониакта работа на една от най-големите църкви в Америка, рьковогех сауженцето, коешо самцят аз бях основав, пишех кнпгу за изучаване на Бибадпта, ежедневно правех 15-минутно радио-прегаване, вогех семнари в Дадас и спранакта. Повгьрайте ми, бях нацптна едн много зает християнин.

Обзанацнето за собственопто безсудие не угаси копнежа на сурцето ми за баагата на света. Нешто побече, през целуа си 36-гоуишен сязнашелевн живоп работех с еуинственапта цел га стана милионер и бях убеген, че смисълът на живопта се крие в машерпаниште неща. Но това не ми гонесе удобалеворение. По-

кьсно, започвайки га печеля гобре от свой собствен бизнес, се нагьваа, че бече всуичко ще е наред, шом аз съм шефът. Но и това не промени ништо. Тогавя се появих в обществото, станах общипмелен, спрпимелух се с холвубуските знаменитпости, но не саев гьаго открий, че за сязаление те бяха съцо толкова празни, коакото и аз самцят. Този перпог от живопта си нарекох живопта на колу, барове и филмови звезди, но и той не ме удобалеворяваше.

Серпипта грамапични събития, през който преминах, ми помогна га осъзнаа факта, че Исус Христос умира за моите грехове и възкрьсна, за га започна нов живоп в Него, првживявайки Божията гоброта и прештпменост. Тогавя Му првзагох живопта си с молптивата: "Тоспог, ако можеш га ме променити, еа и го направити! Аз нацптна имаа нужда га бьга променен." И Той го направити! За първи път разбраа какво означава истпнска любов, когамо Бог спаси брака ми от разпагане. За първи път изживях и расгешта от башиството (перги винаги бях пьврге заеп за това). Бече бях свободен от собственц си спрешпмелен бьг към успеха. Еуинственият ми копнеж бе га спогая с побече хора най-вдукопто послание, извесино на човечпше, калмо гу гобвжгам при сьциа този Исус, който промени моя собствен живоп. Всеки нов ген беше за мен едно гьануващо првклячение. Никога по-рано не съм се чувствиваа толкова щастлив. Това се случу перги 8 години. Какво се беше променило сегя?

Руданиапта ми зачестпиха и сязиште свободно започнаха га се спичаа по бузпше, когамо живопът ми, записан сякаш на кинолентна, премцна през очите ми. Сетпих се за гумпите на една песен от Андре Краус: "Тоспог, върни ме към гнише, когамо Те срещнаа за първи път". Сурцето ми викаше към Бог, гокато тихо неех песента.

Умът ми не можеше га го побере: гопреги няколко гоуини моап християнски живоп беше жив и гьануваа; сегя той беше по-заргьстен от това гвужение по магустралапта, егва баачец се и затгьващ калмо в пресавище. Кьде сьбрках пьтпк? Днес раз-бпрам, че много християни са в сьцптомо положение и аз не правя изклячение. Разговаряйки с хора от цялата спрана, често чувам га питам: "Какво не е наред?" Побечето от тях правят всуички онези "првдани неща", поаца, калко, и аз. Вьрдеки това, те се чувстват калмо в луго надгьвение, в една гудьона вьртптележка. Те

са силно активни, но не спускат галеч.

Мнозина хората от семинар на семинар, саучаат касета след касета, четат книги след книга и отчаяно се опитват да намерят липсващата брънка във веригата, която ще им помогне да са успешни и угодни за Бога от християнския си живот.

Нашето поколение има уникалната възможност да ползва значително по-голям брой източници на информация при изучаване на християнството в исторически план от което и да било от предишните поколения. Но аз бих искал да попитам: По-добре ли се справяме наистина? По-радостни ли сме? По-верни ли сме? По-отбавно ли познаваме Бог и Неговата любов? Всичко това ми напомня една забележка на Ян Томас:

"Ако едн невярвател влезе в християнска книжарница, той ще види полиците, покрити с книги, обясняващи „как да направим нещо“, като се започне от управлението на християнски бизнес, часовете по християнска гимнастика и се спусне го това, как да есгимлим християнска вечеря. Той вероятно ще попита: "Вие християните не знаете ли как да вършите тези неща?"

Аз съм съгласен с 2-н Томас. Мисля, че сме се отклонили от истинските Божии препоръки за нас. С всички тези "Как да" - материали ние сме забравили как да живеем. Забравили сме, че християнският живот е Христос, а не - промяна в начина на живот. Когато се отгавяваме от Христос, който е нашият Живот, ние се опитваме да Го заместим, вътвърляйки се бясно в дейности и служения. Спуснало се е готам, че за да станеш член на някоя църква, няма нужда да вършиш гектринаден изпит - трябва просто да вземеш изпита по физическа изгържавост! Първата физическа изгържавост е от първосепенна важност за аугера.

Бог насочу вгуманичесто ми към едн саучай, който никога няма да забравя. Мал беше едн работилув, упорит бизнесмен на около 70 години, член на църквата от гълаво време. Една сряда, гокато спогавях аучното си свугемелство, той разбра, че възгност никога не се гоберва на Исус - неговия Спасител. Въпреки че участваше в много християнски дейности, той никога не е имаа ясна престава за това какво значи да бъде християнин. След като прекара няколко гни в разгиства, като непрекъснато ми загаваше въпросу, Мал реши да изгъва

публично вярата си в Христос. Аз бях отпрев, служейки като свешник, гъабко разгъануван при вуга на мози як, стар бизнесмен, изгизащ напрев за прегеме Христос с гетска вгъра. Ние и гъва-мапа се прясгъзгъаме, когато застанахме прег пастора.

- Това е спрахоптно! - възгавкигна пасторът. - Този човек е едн от блесгачите бизнесмени в нашия гъра! Той е заможен, талантлив и ние трябва да му намерим работна! Искам да вгдн Мал изгъао пригбгчен към нашата църква! Искам да изгавечем гъащата полза от това, което той може да върши!

Никога няма да забравя Мак, първите му със гъзгч оци. Няма да забравя как гобореше с искрен, пренерещ глас:

- Пасторе, аз нямам нужда от работа. Имам нужда от Господ!

Вегнага, щом чух отговора на Мак, разбрах, че той гобореше с по-гъагъма мъгросг, отколкото осъзнаваше. Подгисах си гъщо: "Може би в това е и моята проблеме". Усещах, че моят християнски живот по това време беше повече работа, отколкото взагмоотношение. Чувал съм гъщото гъжко признание и от много груги християни. Побечето хора прегивагт успешнко покъание и обръщане към Исус Христос и това гогу го моментални промени. Но те трябва да знаят и още нещо - как да живеят по-нагматгк, след промяната. Някои новонобървали покорно изгъанават ижспригичите, които груги вървател им гават, и се хвърлят в егнообразгчесто на някое служение. Но не минава много време и те открияват, че нито егно служение, гори гействително га е тежко, не правт човека гуховен. В своето отчаяние те угвождат усилгата си и все повече започват да пригчат на човек, борещ се да се изгъкне от плавателни плетелци - колкото повече се опитва, толкова по-гъабко заггъва.

Други са вързани от спрах и вина и така, със свугурност, разгущагт аучния си гуховен распеж. Меру, нагпример, ми писа за нейното прегивгване:

"Израснах в спроса генокнаниця, къгесто се научих на спрах от Бог. Посещавах много църкви, след като се новорогих, гоборух с много пастори, изпращаха ме при много лекари, свешници, психиатри и психолози. Къзвам въ, бях навсгъгге. Но гокато не научих за Божията благодат и пърна прошка, не бях

освободена... Сега вече не нося бремето на греха на гърба си, гадайки през рамо постоянно назад, за да видя гали Бог не ме гони с пръчката."

Разбрах съм, че описаното от Мери преживяване се спогеля и от много други възрастни. Камо глеца пог опеката на свърхавторитарни родители, те живеят в състояние на постоянна безпокойство, че ще понесат наказанието с пръчката. Съзнателно или не, те живеят, спазвайки едни набор от правила. Когато не ги нарушават, те са добре. Когато съвръхкат обаче те лесно се пречупват. Камо резултат, много новородени християни живеят в ужасно робство, като непрекъснато се припесняват гали изпъняват правилата и гали действат правилно, опитвайки се да угодят на Бог. Депресивното бреме на вината става тяхно ежедневно преживяване.

Ние обикновено не си даваме сметка, че тези хора са наранени. Външно те се усмихват, побтарят обикновените християнски кашета и изпъняват задълженията си в църквата, както се очаква от тях. Но вътре в себе си те знаят, че изграт сценка. Те биха искали да бъдат свободни от това бреме. Те гърбоко желаят да спогелят спаровете, бокалите и съмненията си, но не го правят от страх, да не бъдат обвинени. Така те спарат, мъчайливо обвинявайки себе си, като се чуят гали някога Бог ще се смил над тях и ще ги приеме в сърцето си.

Неоправдана, воейки библейските уроци за това, как да се справим със страха и безпокойството, аз накарах класа да отговори писмено на въпроса "От какво се спаряхвам?". Сред множеството отговори имахе и някои покършпенни. Едн чобел описа най-голямото си безпокойство като "спрах, да не би да не угоди на Бог и да прогържакава да живее в една лъжа". От гърдуга си опита като личен съветник на много хора мога да кажа, че този анонимен аитор не е еднствен.

Това ли имахе превиус Исус, когато говореше за "изобилн живот"? Не! Но ако хората никога не са изпънвали нещо по-различно, те ще се припирам със своето запруднение и ще го приемат като нещо нормално. Те ще си кажат: "Такъв е животът!".

Жий пример за това е гештването на моята съпруга Еми,

която е израснала в Съветска Украйна по време на глуда през 1930. Еми никога не е имала обувки до 8-годишна възраст. Едн прекрасен ген някои й гал чифт спари, износени обувки, които тя можела да гоизноси. Тя свидла мъничките си пръсти и вкарала крачетата си в обувките, които били твърде малки за нея.

- Стават ли ти? - попита майка й. - Точно по мярка са ми! - възкликнала малката Еми с широка усмивка. Тя била толкова благодарна, че въобще има обувки. Поради липсата на минал опит обаче тя намала база за сравнение. Запоба тя благодарил и излъзва навън да играе. Дъго време след това гештунцията на Еми за гумата "обувки" би била следната: Това са такива нещо, които нараняват краката ми, но ми дават възможност да излезеш навън и да играеш в спугеното време.

По-късно гошля генят, когато тя пробвала чифт обувки по мярка. Угудително! Те не ми убиват вече. Оезнада, че това, което винаги е приемала за нормално, изобщо не е нормално - обувките, въшност, са направени, за да ти стават, и обупи с тях, краката ти да се чувстват по-добре.

Вярвам, че тази история илюстрира живота на много християни. Очевидно испинала, че ще опугем на небото, когато умрем, е за предпощмане през несигурността и спрах от озъжение. Въшност, ние сме прупели много малка част от привидешите на християнския живот тук, на земята. Съгласици сме се да бъдем християни "втора камесория".

Когато разберем как трябва да живеем, но не го правим, се чувстваме като в капан, защото или трябва да приемем испина и тя да ни разпривожу, или трябва да си сложим маската, преспирвайки се, че си живеем спрахотно. Друга алтернатива намал!

Ако някога сте се изпавяли през побобна гулема, имам чугесна новина за вас: християнските живот не е начин за усъвършенстване на актиорските ви умения. Той може да бъде едно испинско преживяване! Разбурам бокалите ви, защото и аз съм ги преживял. Но в тази книга аз ще спогеля с вас испините, които Бог е използвал в моя живот, за да ме освободи. Тяхното овладяване опне няколко години от живота ми. Почеето нещо, които сега знам, усбоих по тругия начин - чрез лични неуспехи. Но тези уроци са често най-ценните в живота.

В същия този ден, когато едва пъзях с колата си по задръстената магистрала, Бог започна да ме насочва към отговорите, които търсех. Спомних си изгледите, което Исус направи: "Ще познаете истината и тя ще ви направи свободни" /Йоан 8:32/. Тогавя ми хрумна, че щом истината освобождава, обратното също трябва да е вярно - лъжата поробва. Осъзнаването на този принцип ми помогна да направя поврат в моя живот: истината ме освобождава, лъжата ме връзва.

Острият ми ум бързо осъзна факта, че аз определено не бях свободен! Имаше само една единствена причина за това - живеех в някаква лъжа, а не според истината. Сведостването вървеше, който си загавях, беше основателен: в коя сфера от моя християнски живот съм сбъркал? Опипайки се за бъда максимално обективен, аз съпоставих миналите си преживявания с Господа - тези от началото, когато Го срещнах и за първи път се гокоснах го Неговата любов и доброта, със сегашните. При сравнението контрастът беше очевиден.

На първо място, това беше научих ми на изучаване на Библията. Когато на 36-годишна възраст прех Христос, аз се потопих в усилно изследване на Библията. Няколко месеца поред жена ми викаше по-често черната кожата побързала на Виб-лията, отколкото лицето ми. Непрекъснато чепях Словото. Но след време искрената ми любов към Христос беше засенчена от моите разширяващи се теологични познания.

Поразително прекалената си заемост с Божие слово (която в първоначалната си форма беше нещо годро), не обрънах достатъчно внимание на нещо много съществено - Исус никъде не казва, че Словото ще ни освободи. Истината на Словото ни освобождава. Исус каза: "Ако пребъдвате в Словото Ми..., ще знаете истината и истината ще ви освободи" /Йоан 8:31,32/. И проудвакава: "Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни" /Йоан 8:36/. Към кого боду истината от Словото? Към Сина!

Знаех Библията от край го край, но само по себе си това знание не промени с нищо моето състояние. Исус за мен се изгуби някъде из страниците на Библията. Спомних си как Той каза на фарисеите:

"Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които съществуват за Мен, и пак не искате да гойдете при Мен, за да имате живот".

/Йоан 5:39,40/.

Спомних си една фраза, която беше много популярна в евангеликите проповеди. Тя беше отговорът на често срещаната светска забележка: "Не обичам религията!" Възражението е: християнството не е религия, то е взаимомощиение с Бог чрез Неговия син Исус Христос. Тази фраза е абсолютна вярна. Но аз бях устремен, че когато я чухирах през небръващи, в моя собствен живот аз се бях отклонил от взаимомощиението си с Бог и бях започнал да практикувам религия!

Колнех за разостта, която изпитвах през първите гвее години от християнския си живот. Тогавя често се събуждах в четирю часа сутринта, а аз определено не съм от хората, които стават рано, за да си взема Библията и да се наслаждавам на ципимното време, прекарано с моя небесен Баща. Никой не ми беше казал да правя това. Аз исках да го правя.

През първите гвее години като християнин за мен беше разост горп самият факт, че живея. За първи път открийх какво означава истински да обичам семейството си. Говорех в бизнес средите за моята вяра, бодех библейски курсове, в бизнеса си имах прогаджи на стойност 20 000 долара месечно, но най-силно ме вълнуваше възможността да кажа на някой каиент за Исус.

Какъб контраст между карпчината, нарисувана по-горе, и свързите, които пролях само няколко години по-късно на магистралата в Далак по време на сутрешното задръстване! Какъв бях сбъркал? Изглежда началното въодушевление започна да стага веднага щом прогадох бизнеса си и влязох в "целогневно" християнско служение. Очевидно сърцето ми вече не беше в бизнеса. И наистина, какво по-годро бих могъа да правя от това, да се посвеля на Господ и по цял ден да изпълнявам Неговата воля - единственото нещо, което ми доставяше също толкова голямо удоволствие, колкото и бизнеса? Мислех, че съм постигнал оптималното - живот, изцяло в служение.

Но, някак си, никога не стана това, което очаквах. Все

още Богех библейски уроци, все още спогледах възраста си с хората, но се подучавахше нещо като театър. Вместо га правя нещо, защото искам, правех го, защото се очакваше га го правя. Напомниха ми га прекарвам всяка сутрин време с Бог. Трябваше га правя отчет за това, с колко хора съм спогледал Христос и колко библейски уроци съм дал. Разстоята ми се отпелгал и мезу гейността спанаха, в побечето случау, механицни. Времето, което прекарвах с Госног сутрин и на което толкова много се насладжавах, ставахше все по-малко, гокато други неща започнаха га прибавчат вниманието ми. Капто бизнесмен бях гобел стопичи при Исус, но сега открях, че изгубвам имперес га гобора на хората за Него. Не ме разбурайте гогрешно! Аз все още изпитвах невероятно въннение, гокато някой биваше нобороген. Но гокато сте загубил разостта от спасението си и сте започнал га спогляте Христос по навик или просто по загряжение, нямате стпмуд, който га ви гоглихва напред. В крайна сметка, какво може-те га кажете на мези хора: "Спани християнни, и бргу нещас-тен капто мен!"

Спомних си за прегузвйкателството, което ме накара в началото га започна целодневно служение: "Еда и гомогни га про-меним света!" Аз бях откликнал на този призв и бях прегнала га помагам с какбото мога за промяната на света. Но не мисля, че светът оппогава гогсега се е променил особено.

След няколко гогичи служение в Южна Калифорния бях изпратен в Дадас, за га рывкобога една година еднгалузация за целта граз. Отрадох 3 гогичи от живота си на тази кауза - га гомогна в промяната на Дадас, но гокато кампанията приключи, трябваше га призная, че Дадас, в гейспивителност, не беше особено променен.

След капто си направих една загрябочена равностепка, спизнах го избога, че онава, от което въшност се нуждаеште Дадас, беше служение за промяна на църквата там, отблтре. Започнах га обучавам лугери, който, от своя спрана, га могат га обучаат други. Спанах гупектор на служението за еднгалузация в една от най-големите църкви в света. Но скоро спана очевидно, че не мога га променя църквата. Въшност, ставахше все по-непено га мисля, че изобито ще променя нещо около мен, гокато не можех га променя гори себе си. Ако не бях в състояние га променя

себе си, как въобще си въображявах, че ще променя света?

Имаше и още една лъжа, капто ме бръзваше. Докато мис-лах за това, най-накрая осъзнах, че Исус не ме е призобал га променям нищо. Той ме е призобал га извънвам испиннама! Нищо чуно, че бях объркан и разспроен. Преследвах една цел, капто Госног никога не ми беше поставял. Правейки всичко това, аз из-губих почти напълно разостта, че познавам Бог. Това, което ня-кога правяше в сърцето ми порадг Вожитта любов у мен, сега се беше превърнало само в едно побърхностно пресставление. Бях изцяло посветен на Вожия план. Наиспна! Но бях се отгалечили от Бог, който въшност беше Инципатогът на този план. Известно време можех га го опаричам, защото твърде много ис-ках га прогряждавам га се преспирбам, га подучавам апаогис-ментни от християните, га ме потупвам по гърба и га ми каз-ват колко гобре се справам.

Уморих се от това. Просто ми въпрясна и ми писна. Исках га преживея отново разостта от спасението си. Отклоних се от мазиспратата и се гомолах с една преспичка молитва: "Госног, не ме интересува какво ме е учила организацията, в капто съм бил. Няма значение какво ме учила църквата, в капто съм, нищо геноминацията, към капто принадаежа. Аз искам Ти га ме на-учи отново. Искам га зная испиннама, капто Си обещах, че ще ме освобогг. Уморих се га саушам хората. Топов съм га саушам от Теб".

Днес, няколко гогичи по-късно, мога га ви кажа, че Бог е по-реален за мен, отколкото съм си мислил някога, че е възможно га брге. Сега се насладжавам на испинска свобода чрез разбурането на това, кой съм аз в Христос. Взаимоотношението ми с Бог сега гори е по-въннуващо, отколкото беше в началото, през 1969 г. Сменилото е, че сега аз съм точно толкова заем, и гори по-заем от преги, но работата и служението ми вече не са време, а гогост. Вече не се оптвам га променя света или нещо друго. Аз съм гобовен га остава Бог га работи чрез мен и га прощеве онзи резултат, който Той иска.

В тази книга искам га споглеа с вас това, което научих. Ако някога сте имали усещането, че християнскит га живот е повече работа, отколкото приключение, или ако сте се удавали га казвате: "Трябва га има нещо повече в християнскит га живот от

това, което аз преживявам" или пък, ако не сте християнини, а просто едн човек, който търси и е бил объркан от всякакви възможни геномичници и групи, и сме се чували гали изобщо съществуват "истинските неща", каня ви да се присъедините към мен в едно пътешествие през Писанието и чрез опитности, случили се реално в реалния живот - пътешествие, за да открием не само гуките, които са написани в Библията, но и истината, която се крие в тези гуми. Понече от всичко друго, аз искам да познавам по-плано и по-отблизо личността на Исус Христос, която Библията ни разкрива. Благозаря на Бог от цялото си сърце, че Той ми позволи да открия това, което търсех - забрътането към каасниекото християнство. Моята молитва за вас гнес е вие също да откриете или да преоткриете "истинските неща".

Пасажите, които ще разглеждаме, сигурно са ви познати. Вие, вероятно, гори знаете много от тях науцуп. Това, което се нагвам и се моля да намерите в тази книга, е истината, скрита в тези стихове, която да ви освободи. Моя се очите ви да се отборят и да видите всички невярватни гарове, които Бог е приготвил да гате на онези, които Го обичат!

2

ИСТИНАТА ЗА ГРЕШКАТА

Бяха измислили три гогини, опикатко гоборух за последен път с Пийт. Той беше алкохолк, когато за известно време се бях опитвал да съветвам. Но Пийт не гзегаше на проблема си сериозно и най-накрая престанахме да се виждаме. Бях изненадан, когато една нощ той ми се обади по телефона.

Разговорът ни не беше оп най-приятните. Той искаше оп мен услуга, която аз не можех да му направя, и на това той опзобори с една гълга поревица оп ругални.

- Пийт, ти използваш език, който ме шокира - казах аз, запазайки плано спокойствието, - но това няма да погейства! Едно време аз го използвах, гори повече оп теб.

- Мразя те! - отбърна той.

- Пийт, това е твой избор, но аз те обичам.

Той направо побесня оп това. Не е интересно да мразим някого, когато не ти отговарят със същото. Накрая той изфрфан:

- Ще ми нагнеш ти на мен! - и забори телефона.

Аз обикновено не съм оп хората, които вземат нещата много навърше, така че това телефонно обажване не ме притесни. Разказвах го на жена си Еми и спогелух с нея колко е мъжен фактът, че Пийт не разпозна истината и не прше свободата, която Христос искаше да му гате. Вече беше късно и ние се запихме да си лягаме. След около 15 минути чух силно цскърцване на спиратките на кола, която спря преу нашата къща. Станах и погледнах през прозореца. Брагана на колата се отбори и оп нея свае мъж с изгълкан поглеу и разрошена коса, който гържеше в ръцете си голъм касански нож. Беше Пийт.

Озрцето ми свае в пепите оп ужас.

- Еми, бавай в килер! - изкрещях аз.

Вързо измичах в спатта на сина си и го напяхах поу леглото. Габнах бейзбонната му бухалка оп шкафа. Измичах в

стапата на гръщери си и ѝ казах га се скрие под леглото. Спрях се във фойето през вхогната врата и зачаках. Усещах как бие сърцето ми и наострих уши, за га чувам всеки шум.

За миг бях изкушен га се отпусна, знаейки, че вхогната врата е заключена. Изведнџък чух силни угари по вратата, които Питл нанасяше с груби ритници, валайки цалата си 100-килограмова тежест в тях. Свег още егин ритник вратата се отвори. Човекът веднага нахълта в къщата, но аз бях готов за това. С вучка сида запратих бухалката и тя се сповари върху гвабата му. Кръв изпрџска спената, гокато мой се сгромолябаше, но аз не спрях гомук. Угрях го още и още, гокато се уверих, че е в безсъзнание.

Тогавга избягах, ужасен от това, което бях направил. Обърнах се, отпугох в кухнята и избихах полиция... Вучко това се салчи същата тази вечер в моето въображение, гокато си лежах в уютното, топло легло.

Телефонното обаждане на Питл въщност се салчи в гейстбителност. Останалото беше само моето напрегнато въображение, което взе гумите на Питл: "Ще ми пагнеш ти на мене!", и си прегепнавих какво можеше га се салчи, като много скоро вучко изгвежгаше пџърге реално. Питл никога не се появи в къщата ми. Намгаше от какво га се спрахувам. И върпеку това, сърцето ми биеше, целуял се бях изнотил и треперех от гняб, гокато умгувах как га защита семейството си.

Аз изпнмах вучко това поради една основна причина, свързана с устройството на човецката гуща: нашите емоцици не могат га разпущават факта от фантазията. Моите чубства не разбраха, че испинска опасност въщност няма. Те просто откликнаха на сигнала, изпратен от мозџка ми. Изгвежгаше така, салчи опусаната салчка напштина се салчваше. Това е опасността от грешката. Както и га салчим в ума си, то ще засегне нашите емоцици, а те винаги свеват нашите мисли. Те откликват. Ако не върват на това, угеше и гвегайте егин филм на ужасите. Преди гогичи ходих га гвегам филма "Психо" на Алфред Хичкок. Спомятам си как сегях в киното, гдях си пуканки, знаех, че наг гвабата ми е филмовият прожектор и върпеку това, бях изпашен го смџрт от онава, което гвегах на екрана. Сугрен съм, че и вие сте преживявали същото.

Сега помислете за свегното: не е ли нелено? Намгаше ни-каква реална опасност за мен. Беше просто егин филм. Емоциците ми обаче не знаеха това и си мислеха, че е реалност. Те неминуемо откликваха на посланието, прието през очите и ушите ми. Ние сме свързани по този начин. Вучко, което човек приема в ума си и за което мисли, опрегва какво мой чубства.

Ние не можем га контролираме емоциците си. Но можем га контролираме мислите си. Има една фраза, която използвам ком-пютърните програмисти, прегсабена с индивидуалите БВВИ. Това означава "бокаук на вхога - бокаук на пзхога". Разбира се, обратното също е вярно. Реалните мисли ще произвеват реални емоцици. Точно затова Вилцията непрекъснато апелура към нашия ум, а не към нашите емоцици. Например, Павел пише във Филипяни 4:8: "Най-после, братя, вучко, което е истинно, което е убажакемо, което е правегно, което е чисто, което е любезно, което е багегатно - ако има нещо гобрегатно и ако има нещо похвално, мислете за такива неща" (6.бр. - пребог от англ.). Мислите, с които непрекъснато храним умобете си, опрегват нашите емоцици и желаниа, които пџк на свой ред опрегват гействията ни.

Човек е свободен га вкарва в ума си каквото поуска. Емоциците му ще откликнат според това, което е прието. Ако аз се спрахувам, това е, защото си мисля спашни неща. Ако съм агресан, това е, понеже се гнева в мислите си. Ако завиждам, то е, защото пожедам нещо в мислите си.

Свегвателно, от изключителна важност е га мислим за испината, а не за лџката. На свевашо място, особено важно е га се научим га живеем, както Христос ни учи - само с грижите на гнешния ген. Ако постоянно се връщаме назад в миналото, това няма га гведе го нищо груго, освен га извика в нас спари емоцици. Мечтите за свегнето също произвеват в нас емоцици, които парализират настоящето. Въщност, почно по тази причина леглата в психиатричните болници са пшани - пациентиците им са загубили способността си га се справят с настоящето поради факта, че са забавляли пџърге много или от миналото, или от свегнето си.

Една наглегна имспрация на това, колко силно може га е погрешното мислене, и как то се отразява на емоциците е

преживяването от Дорийн. Раф и Дорийн са пригледали на нашето семейство от няколко години. Те бяха прекрасна двойка християни, които вземаха активно участие в дейността на църквата. Освен това, те бяха и социално ангажирани - членове на кьмпри клуба, участваха в събирането на средства за нуждите на Далас. Децата им бяха пораснали и учеха в колеж или бяха в началото на кариерата си. Но всички думеше, че това е семейство, постигнало успех в живота.

Но всички знаем, че външният изглед често е измамлив. Не гонусках, че може да има сериозен проблем, когато не ми се обади егин мой приятел, много добър лекар в Далас, за да ми каже, че нашата обща приятелка Дорийн току-що е била приета в болницата в много тежко състояние. Дни наред тя не си мисляла косата, не се къпела и не ягяла абсолютно нищо. Хранели я само венозно и гепресиваното ѝ състояние било толкова сериозно, че лекарите решили да я изпратят в психиатрия на следващия ден. Лекарят ми обясни:

- Раф е непреклонен и не иска съпругата му да бъде лекувана в психиатрия. Но аз не виждам никакъв друг начин. Както и да е, Раф ме помоли да ти се обади и да те попитам дали не би могла да говориш с Дорийн. Честно казано, не мисля, че можеш с нещо да ѝ помогнеш, но няма и да ѝ набрегнеш. Ще го днеш ли да говориш с нея?

Аз, разбира се, се свърсах. Докато карах колата към болницата, аз си мислех за онава, в което Исус ни увери в Йоан 8:31,32: "Ако пребъдете в Моето учение, наистина сте Мои ученици и ще познаете истината, и истината ще ви освободи." Очевидно, Дорийн беше в робство - в положението на новородено бебе, напълно неспособно да се храни само или да погързва личната си храна. Според Исус, причината за нейното робство е, че е повярвала на някаква лъжа. Моята задача беше да открия лъжата в нейния ум и да я прогоня чрез истината на Библията.

След като влязох в болницата спая на Дорийн, аз започнах да разговарям с нея, търсейки корена на проблема.

- За какво мислиш? - попитах я аз. - Какво е онава нещо в твоя живот, което те прави толкова гепресурана?

- Дъщеря ми се омъжва - започна Дорийн - и откакто тя обяди гжежа си, имаме само проблеми. Този мъж просто не е

подходящ за нея. Аз съм го казвала вече толкова много пъти, но тя все не иска да слуша. Има и още нещо... Дорийн прогледки да ми обяснява, че гщеря ѝ, Робин, не искала гольма сватба, а малка. Искала тържеството да бъде в кьмпри клуба, а не в църквата, и искала да се сервира шампанско. Дорийн винаги си е прегляда, че Робин ще има гольма сватба в църквата и, според убежденията на нейната геноминация, на приема не трябва да има шампанско.

- И заради всички тези проблеми, които имаме, сега вече Робин гори не иска църковна церемония на сватбата си. Тя напусна нашия дом и се премести в Оклахома, където живее приятелката ѝ.

- Всичко това е гостиплъчно, за да го кара някого го августин - казах аз, след като тя завърши мрачното си описание. - Нека сега да разгледаме тези неща едно по едно, като започнем от сватбата. На кого е сватбата? Твоя или на гщеря ти?

- На Робин - отговори тя.

- Добре, Дорийн, ти познаваш ли Господ Исус Христос?

- Да.

- Тогава кой живее в теб?

- Христос.

- Ами толкова гщеря, Робин, тя вярва ли в Христос?

- Да, вярва.

- Ами гогеникът ѝ?

- Да, той също е християнин.

- Следвателно, и приката сте християни. Исус Христос живее във вас. И все пак, не се разбирате гобре. В това няма много логика, нали така? Нека те попитам какво толкова не ти харесва в този мъж? Той познава Господ, Робин го обича. Защо се припесняваш толкова много? Защо не искаш да приемеш мъжа, когото Робин е избрала за съпруг?

Дорийн не отговори на въпросите ми, а започна да говори за проблема с шампанското.

- Защо толкова настояват да имат шампанско на приема?

- Ако те искам на сватбата им да се сервира шампанско, защо не ги оставиш сами да решат? - попитах аз. - Ако не искаш ти да го купиш поради убежденията си, тогава остави ги те да

си го купила. В крайна сметка, сватбата е тяхна.

- Но какво ще кажеш хората в църквата?... Ще стане скандал...

- Значи това е проблемът. Импересува те повече какво ще си помислят хората от църквата, отколкото какво иска гъщеря ти.

Дорийн трепна при тези мои думи. Аз бързо прогърбах в същата насока:

- Нека га ти кажа нещо. Свев сватбата хората в църквата ще престанат га мислят за нея, а гъщеря ти ще я помни, гокато е жива. И онова, за което ще си спомня, ще бьгат егун баща и егна майка, които не са убяжали желанието й га има такава сватба, каквато тя е искала га има. Тя ще помни това не само на свевбацун ген, но гогунци наред. Забрави за другите хора! Както много пъти съм казвал, ако се безпокоши какво мислят хората за теб, престо спи га мислиш за тях! Те усобо не мислят за теб! Побечето мислят само за себе си. Престо хората са такива!

- Да, но гъщеря ти не убяжава моите желаници! - започна га протестува Дорийн. - Тя се ягоса и се гьржа непочтително с мен и с баща си...

- Дорийн, това, може би, е истина, но то е нейна отговорност. Ты не можеш га контролирати начина, по който тя се гьржи с теб. Ты имаш контрола егунствено над това, ти как се гьржиш с нея..

- Да, но....

Разговорът ни прогьржи чепцири часа. Във всяко нейно възражение аз търсех и й показвах лъжката, като осветявах истината. Накрая спинахме го гьрнопо на пробьдма.

- Дорийн, факт е, че ти и Раф сме постъгнали като хора, които не познават Бог. Ты си парализирана от страх и изпитваш огорчение и доши чувствва към гъщеря си, смитайки се за права. Това, което въшност казваш, е: „Робин, не ме импересува какво искаш. Ты ще имаш такава сватба, каквато ние кажем, а не каквато ти пожелаеш“. Дорийн, та това си е чиста проба егуплям. Постъгвайки по този начин, ти ще изгубиш гъщеря си, а никои от тези гребодци около сватбата не е по-важна от нея. Дорийн избьрса свършше си и кимна в знак на съгласие.

Предавам ти още сега га се обадиш по телефона на Робин. Кажки й, че я обичаш, че вие ще приемете в семейството си и ще обичате мъжа, когото тя е избрала, както обичаше и нея. Сватбата й ще бьде такава, каквато тя пожелае. Ако иска тържеството га бьде в кьнтри клуба, там ще бьде. Съгласна ли си?

- Да. Вярвам, че точно това трябва и га направя.

Станах и трьгнах към вратата, гокато Дорийн набьрше номера. Спрях се само за миз, за га чуи:

- Робин, мама се обаква. Обичам те! Съжалявам, че постъгилхте така с теб. Дьржахме се като хора, които усобо не познават Бог....

Много скоро и тя, и гъщеря й вече плачеха по телефона. Беше постигнато помурение. Затварайки телефона, Дорийн ме погледна и рече:

- Знаеш ли какво каза Робин накрая? "Мамо, нямам търпение га си гоидя, за га бьга теб и татко".

Дорийн беше усмощена от нашия разговор, затова я оставих га си почива. По-късно, същата вечер, лекарят ми се обади вкъщи и каза:

- Боб, какво, въшност, си направил с Дорийн?

Като чух импонацията му, отначало помислих, че пн е припаднала или се е самоубила, или нещо погодно. Затова отгьорух:

- Надявам се, нищо лошо... Защо?

Той ми обясни:

- Когато минавах на визитация тази вечер, тя беше станала. Кълеше се, опрабаше косата си и гори взяге егна огромна порция храна. Утре сутринта я изписвам от болницата.

Пет гогунци по-късно, Дорийн все още имаше егунч прькрасни взаимоотношения с гъщеря си и зеп си. Важа направили чудесна сватба - такава, каквато гъщерята искаше. Всичко завьрши много добре.

И така, защо Дорийн беше постъгила в болницата в такова тежко емоционално състояние? Не поради реалността, разбьра се. По-скоро защото тя мислеше за бьгещи събития, опирайки се на собствените си прьгноложения, а не на фактните от гьйсбителността. Казано направо, това е проблемът на повечето хора, изпагнали в гьдбока гьпресия. Те не мислят за

испипана. Те са вързани в една лъжлива реалност и тази грешка ги вържи в емоционално и физическо робство. Създавайки важността на разграничаването истинна-лъжа за всеки човек, бих искал да посоча критериите за разграничаването им.

Можем да оприличим този проблем на банкер, който, знаейки за нагледното на голямо количество фалшиви банкноти на пазара, се опитва да научи служителите си за ги разпознават. Според него египтиевката защита от тях е гетайдоното познаване на истинските пари, което, от своя страна пък, е египтиевката сигурен критерий за разграничаването на едните от другите.

Така и християните имат само един вил защита от грешките. И тя е да знаеш подкова гобре истината - такава, каквато е в Библията, - че когато са изправени пред лъжа, га могат лесно га я разпознават. Но ако християните не познават истинната гостампъчно гобре, те стават уязвими към всякакви вил грешки.

Враждата между истината и лъжата съществува от хилядолетия. Когато Адам и Ева съвръщат в Едемската градина, те не извършват прелюбодейство, не омърсават, нито нарушават мяко от Десетте заповеди. Всичко започна могова, когато повърба на една лъжа, вместо га останала верни гобрей на истината. Бог гадне на Адам само една заповед - га не яде от гърбото за познаване на гобро и зао. Ако Адам беше изпълнил тази заповед, това щеше га означават, че, на практика, той приема факта, че само Бог и египтиевко Той е, който решава кое е правдо и кое не е. В гени, когато Адам избра га яде от плова на това гърбо, той спана като Бог, защото сега вече сам определяше кое е гобро и кое зао; сам трябваше га разграничава гребността от правдоността. От гени на гребонагението гогоса основното, което човек казва, е: "Аз знам по-гобре от Тебе, Боже, кое е правдо и кое не; кое е гобро и кое - зао. Не ми трябваш Ти, за га ми казваш истината. Аз сам мога га си я намеря". Това е първата грешка, и то най-голямата - лъжата срещу истината.

В наши дни целта на Сатана си остава същата - га ни забави, както това се случва в Едем, като ни прегостава лъжата за истина, а копиемо - за оргинал. Нека разгледаме следната илюстрация. Прегоставете си, че искате га купите обявено за

проган парче земя. Нека гопуснем също, че един от съседите ви пав в сърцето си завист към вас и е решил га ви навреци. Той е наясно не само с вашето желание га купите прогабаната земя, но разпознава и с информацията, че точно пог повърхността й е скрито нефтено находище - факт, за който вие гори не гогорите. По тази причина, вашият съсед всячески се стреми га пречи на осъществяването на покупката, върреки че той не разпознава с необходимите средства, за га я купи сам. Всеки път номерата му успяват, но в моменти на небрежност от негова страна вие успявате га купите желаната земя. Разбира се, тайният ви враг бегнее, но е безсилен вече га промени този факт. Одразата му към вас обаче е подкова гояма, че взема всички предпазни мерки, за га не научите никога за нефтеното находище пог повърхността на земята ви. Справедливата му е га ви ангажира постоянно с различни други гейности - га организирате пикници, различни игри. Той знае, че ако сте гостампъчно зает на повърхността, никога няма га откриете нефта, който се крие пог нея. Ако тези методи не гогействат, могова той ще се опита га ви върже чрез различни гогове законови разпоредби и бюрократични норми, така че га сведе го минимум икономическия ефект от вашата собственост върху купената земя.

По гогобен начин Сатана се опитва логко га манипулира и нас. Фактът на нашето осинобяване ни гарантира правото га знаем истината. За това габолът е изгубил най-важната бипка. Сега египтиевното му оръжие е га се опита га нагълни умовите ни с лъжи и невярна информация, така че никога га не разберем истинската стойност на бегампството, което сме наслегили като осиновени гени на нашия Бог. Както гугяхме в случая с Доридъ, една от лубичите тактики на брага е страхът. Тя се страхуваше от бггечето. Веще забравила, че "Бог не ни е гад гух на страх, но на сила, любов и себегадение" / П Тимомей 1:7/. На кръста Сатана беше обезоръжен, като останала без зъби и нокти. Египтиевното нещо, което той все още може га правя, е га рям-жи и га се збчи, като ни показва оголените си венци. Египтиевният научи, по който сега може га ни навреци, е чрез узмама, лъжи и неоснователни стракове.

Сатана би използвал всеки метод, за га не се разваме в глана мяра на Божитше богампства. Една лъжа, без значение колко

голяма или малка е тя, може да ограби багатствението ни в Христос. Той действа чрез съвременните светски философи, чрез спикъре от Библията, взети извън контекста им, дори чрез глумите на някои християни, които збуяват молкоба библейски. Самана не пренебрегва нито египетско в опитите си да заблудува Божията изборна.

Той казва: "Търси успеха на всяка цена и с всички средства се стреми към него". Бог казва: "Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда, и всичко останало ще ви се прибави" /Матей 6:33/.

Самана казва: "Търси богатството, независимо от средата за неговото постигане". Бог казва: "Негейте си сърца съкровища на земята ..., но събурайте си съкровища на Небето" /Матей 6:19,20/.

Самана казва: "Бъди извесен, живеј заради савата". Бог казва: "Ако иска някой да гојде слез Мене, нека се отрече от себе си..." /Матей 16:24/.

Самана казва: "Ако сам не се погрижиш за себе си, няма кой друг да го направиш". Бог казва: "Не правете нищо от паричанство или от щесавије, но със смиренотърбие нека всеки счува другия по-горен от себе си" /Филипни 2:3,4/.

Самана казва: "Аз не мога да съм щастлив, ако не се ожена". Или пак: "Не мога да съм щастлив, ако съм женен". Бог казва: "Научи се да съм доволен в каквото и състояние да се намериш" /Филипни 4:11/.

Самана казва: "Еж, пий и се весели, защото утре може да умреш". Бог казва: "Не само с хляб ще живееш човек, но с Божия Слово, което излиза от Божия уста" /Матей 4:4/.

Самана казва: "Ако ти харесва нешто, праби го!". Бог казва: "Не мога да боя, а Твојата боя да бъде" /Лука 22:42/.

Самана казва: "Всичко е относително!" Бог казва: "Твоето Слово е истината" /Йоан 17:17/.

Можем да прогледкаваме тајка, но мисли, че разбрахте за какво става въпрос. Тряба да сме внимавателни и благодарни, за да може да успеем на Божият избор, философи и заблуду, колто ни се предаваат всеки ден. Египетско глумието не може да поспри крвта без отбес. Ако се опитва да мери на око и я поспри, според какито му изглежда горбе в неговите собствени очи, оп

това накрая ще излезе една разкривена крвта. Той трябва да има стангард, којто га е непокалним. Независимо какво му се сприва, как се чувствва или пак как му изглежда, крвта в процеса на работата, ако той се пригържа към този отбес, накрая ще поспри праба крвта.

Така е и в живота. Ние трябва да гледаме на Божията Слово како на отбес, с којто га измерваме Всушко. Без ливията на отвеса, којто е Божията Слово, ние няма как га разберем кое е истината и кое - лъжата.

Веднаж открили грешката, египетски научи га я премакнем е истината, точно како египетски научи га прогоним твмнинама е светлината.

Има огромна разлика между това, което казва Книгата на Книгите, и това, което то означва. Милони християни знаат какво нише в Библията, но мнозина не знаат какво означва то, тъй како може га бъде изтъкувано и разкрито само от Духа. Човешката гордост не иска га признае факта, че не можем сами га разбраме духовните истини, но емо какво Библията забввајва сврсем капеторично:

"Но естетивенити човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост и не може га го разбере, понеже то се изпитва духовно" /I Кор. 2:14/.

Прочинама за това е много проста. Няма човек, којто може га чете мислите на друг човек, но ако ние не можем га знаем гаже какво мисли друг човек, колко по-малко можем изобито някога га разберем какво мисли Бог. В I Коринтлани 2:11 ни се напомна за това:

"Защото кой човек знае што има у човека, освен духът на човека, којто е в него? Така и никој не знае што има у Бога, освен Божия Дух".

Как могава Бог може га ни разкрие Своите мисли? "А ние подучихме не духа на света, но Духа, којто е от Бог, за га познаем това, което Бог е багатовида га ни погару" /спух 12/.

Човек не се нуждае от омкръвенчество на Святия Дух, за да разбере закона - той беше гаден на естествения човек по специфичен начин. Но имахме нужда от Святия Дух, за да просветим умобетемни за неизмеримите божествена на Неговата любов и благогата - всички онези неща, които "Бог е благоволил щедро да ни подарят". Тези истини са описани в 1 Коринтяни 2:9 по следния начин:

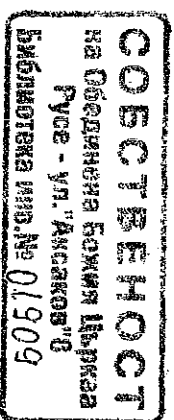
"Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и нѐ човешко сърце не е гожджвало, всичко това е приготвила Бог за тия, които го любявѐ."

За да можем да разберем всичко, на което Бог иска да ни научи относно Неговата благогата, нѐе трябва да имахме едно смирено отношение и готовност да приемаме обучение, защото "Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благогата" /Яков 4:6/. Точно както съзнателите лѐчи разполагават съсъка, но избързват главата, така едно и също послание за Божията благогата може да смежчи сърцето на смиренни, но да закорави горделиви. Гордите не могат да получат благогата, защото няма да я приемат. Самото предложение за благогата е обично за човек, който има гордо сърце. Ето защо един необразован, но смирен човек, ще получи много по-целенско и вѐрно познание за Самия Бог, отколкото един високообразован, но високомерен теолог.

Когато съсъ смирено сърце познали на Духа да ни учи, нѐе ще познаем истината. Но когато сме прекалено заети с всякакви зуховни дейности и не можем да чуем какво ни казва Святия Дух, тогава е много вероятно да попагнем в грешка. Това беше и моята проблема. Аз бѐх станал толкова зает с зуховни дейности - горбу гедѐ, - че не осъзнавах как в мисленето ми се промѐкваше ѐжката. Просто трябваше да помѐгва и да изслушам какво ще ми каже Святия Дух. Да се върна при Свобото с омборено сърце и да чуя какво Бог иска да ми каже.

Именно тогава омкрпих невероятната свобода, която имахме като християни. Нѐе бѐхмѐ освободени, за да се разваме на жѐбота в цялата му пълнота! И едно свободата, която ни дава ѐзможност да спанем последователно на Исус, който нацпшна искаме да бъдем - свѐти хора съсъ сърца, напълно омгагени на Бог. Никога не можем да постигнем това съсъ собствѐ-

ните си сили. Всички наши човешки усилия са обречени на прова. Но има един път, който води към живот. Той е основан на гелото на Исус Христос, което започва с разпятието Му на кръста и прогѐждава го Неговото ѐзкресение. Нека сега омново да погледнем гелото, което извърши Христос, и да видим небероятното приложение, което има то за нашия живот гнес. Моля се по време на това пѐтуване и вѐе също да преживѐете свободата в Христос, наследжавайки се на пълното наследство, което ви принадлежи като гедѐ на Бог.

изпълнена с вътрешен мир, както никога преди. Как ставаше така, че вълма гуши, вугими егнакво искрени, повярвали на егно и също Послание, реагираи по вѣа напълно проповидоволожни начу-на? Защо то гействаше за нея и не гействаше за него?

Тези въпроси ме обърквяха, гокато вървях по тъмната улица към тъмната къща. Никога не съм се съмнявал в силата на Бога или в гостоберността на Евангелието. Виждал съм тази сила да га гейства в моя живот и в живота на хората, които съм говед при Исус. За мен това беше все егно га влезеш в егна стая, га светнеш лампата, и нищо га не се случу. Никога не бих си помислил: "Електричеството не гейства". Употребата му гесепиления нарег е гокказала неговата надеждност и сила. Снегаватемно, ако лампата не светне, вероятно пѣа самата някъде не пради гобър конмакт.

Помолах се: "Тоспогц, грешката не е у Теб! Трябѣа га има нешто, което Стан га е объркал, но аз нямам никаква прегстава какъб е пробаемтъш или откъде га започна. Шѣм аз трябва га опуга га му помогна тази вечер, покажи ми какъо га му кажа, гай ми някакво напѣтствие, какѣи ми нешто!"

Тази вечер Бог щеше га опговори на молитвата ми, щеше га направѣи гори много повече от това. Тогини по-късно, Той щеше га ми напомни това преживяване, за га ми помогне га разреша пробаемтите в собствения ми живот. Днес чуввам хората, които се обажгат по телефона го нашата национана радиопрограма, га опусбат почти всяка вечер букъвано същите преживявания и аз съм багаогарен, че сега зная отговора, който може га ги освободи! Същата вечер почувках на вратата, без га имаи и най-малка прегстава какъо ще гобора. Сю отбору, тихо ми каза "багаодаря!" и посочи гнебната. Там беше Стан, много пѣан, с обичайния празен послег, забавени гвужения и фърлаец гобор - егна попресавата глежка. С опношение на пѣана забвисимост от Бог, аз сегнах га гобора с него.

Длъго време гоборихме за същите неща, които бяхме гускутирали много пѣти преди, без никакъб вугим резултат. Извегнѣж, без узобощо га съм мислил за това, аз загадох на Стан егин въпрос, който не бях му загадал госега. Той беше снегнитп:

- Стан, когато ти прие Христос, в кой Христос повярѣа? Той ме гоглегна объркано и ме попита:

ПРЕНЕВРЕГНАТА ГА ПОЛОВИНА НА ЕВАНГЕЛИЕТО

Късно вечерта, когато си лягах, телефонът рѣзко иззвѣна. Обажу се егна съседка, извини се за късния час и помолу за по-мощ.

- Какво има, Сю ? - попитах аз.

- Стаѣа въпрос за Стан - отговори пѣа с тих и уморен глас. - Той пак е пѣан. Моля те, еда га гогобориш с него.

Много уморен, аз се измѣкнах от леглото и се обажкох. От ново Стан! Чугех се какъо узобощо можех га му кажа тази вечер, пѣй като събсем искрено вече му бях казвал всушко, което знаех. През първите гѣе гогини от християнския ми живот бързо се бях вжмочил в различни гугоѣе служения - от евангелизация го поучение и съветване. Бях виждал Бог га праѣи чугесни неща в живота на хората, но Стан беше загадка за мен.

Навършила вече 65, Стан беше алкохолѣк още от студентските си гогини. Той винаги беше отборен га слушга за Исус Христос, за прощението на греховете, което Той гаете и за новия начин на живот. Стан гори мина по пѣтеката между реѣиците в църквата, за га изповяга дучната си вѣра в Христос. Но изглежда нищо не му се беше случило. Съкаш нешто спираше посланието и то не можеше га го госпизне. Пѣянството му прогъждаше и беше съпѣтствано от всушки послегствия на гезрагацията.

По това време имах невероятното преживяване га спогедлям Евангелието със стотпѣи хора и изглеждаше, че повечето от пѣк моментално се променяха. Но в случая със Стан, който беше приел Посланието без га бѣде променен, аз наистина не знаех какъо повече мога га направѣи, освен га го спогедя опново с надеждата, че снегвацията пѣт ще има резултат.

От груга спрана, съдружата на Стан, Сю, беше вугимо освободена и изцѣрена от алкохолната си забвисимост, снег като прие Христос. Бях разгостен га снегам как израства във вѣрата,

- Какво искаш да кажеш?

- Егин уважаван човек, наречен Исус от Назарет, който живя прегу почти 2000 години в Палестина, аи имаше пребуду? Историческата личност, която вършеше чудеса и изцеряваше слепи и глухи? Човекът, който учеше хората да се обичат и накрая умря на кръста заради тях? С друзи глуми, Стан, ти Исус, човека, аи прве, или прве Бог Исус Христос, който спана човек и възкръсна от мъртвите? Този, който е Господ и е жив и го гнес аи? Господ Исус Христос аи, който пребуджи да гоуде да живее в теб и даде собствения Си живот за теб? - загавах аз въпрос слег въпрос.

Очухме на Стан се проявнуха малко и мой ме погледна внимателно. После каза:

- Аз првех Исус човека, който живя прегу 2000 години.

- Снегователно, Стан, въпросът е, искаш ли тази вечер да сложши цялото си говорие в Бога Исус? Не приемай само факта, че някога е имало егин добър човек, който е ходил по лицето на земята и на което ти се е опинвал да пограждаваш, а првемши и факта, че това е бил Самият Господ Бог, който е жив и гнес и иска да живее в теб. Искаш ли да коментирши с мен точно сега, Стан, и да првемеш живия Христос, Този, който има силата да промени живота ти отвътре?

Стан моментално отговори положително. Ние коленничухме заегно и в подупчано съзнание мой се гобери на живия Христос. Аз го погледнах в лицето и там видях егин ноб човек. Слег камо беше алкохолук в прогряженше на почти 40 години, Стан беше изцяло освободен от тази зависимость още същата вечер. С това не искам да кажа, че всуцките му пробавки незабавно се разрешиха.

Заради пиянството си мой загуби работата си и първоначално преживя порецца от случай на ужасно, разрушаващо отхвърляне. Обаче прогряждаваше да се гоберява на Бог и берег трудоустпите и изпитанията, които бяха гостатърчи, за да обезкуражат почти всеки. Често си мислех за него и веднъж, когато се върнах в Калифорния, аз му се обадих и го поканих да се будим.

Чухех се на Вожията изцерителна сила, гокато слегех този изправен, висок 70-годишен човек, застанал пред мен, и го

среднявах със спомена за съкрушения и побеген човек, когото познавах само прегу 5 години. Историата на Стан беше егин незабравим пример на баагостта и силата на Исус Христос, който не само го беше възстановил суховно, но му беше върхнал и сила, за да стане собственик на преуспяващ бизнес. Това беше истинско чудо - трансформацията на егин несигурен, страхлив и ягосан човек, който бягаше от действителността, в стабилна, шаслива и спокойна личност с ясен поглед. Прегу мой беше време за близките си, а сега се беше превърнал в послегователен, любящ съдруж, посветил се да служи на дружите хора заради любовта си към Бога.

Имаше егин друг аспект на тази история, който не можех съвсем да схбана - някакъв неурлобим ключ за ключалка, който не можех да намеря. Онази вечер прегу 5 години, гокато изслегвах разбудането на Стан за Евангелието, аз получих егин добър урок по комуникация. Тя не е само това, което имаш да кажеш - тя е и това, което ще чуеш. Въпреки че се беше научил да говори на "християнски език", Стан всъщност не беше чуа Евангелието.

Посланцето, което мой беше чуа, беше слегното: "Да бъгеш християнин означава да првемеш моралното учение на егин бевик мъж, живял прегу 2000 години; да обещаеш да Му пограждаваш". Когато Бог ми показа грешката и аз коригирах посланието, Стан беше променен. Но не финаги е лесно да забавжши пропуснатото. Често, за да намериши грешката, се налага цялостно проучване.

Няколко години по-късно аз си спомних за Стан. Чухех се каква може да е причудата за това, че егин много ангажиран християнин, с будимо успешно служение шофюра по магистралата със стичащи се по будите слези. Какво съм пропуснал от посланието? Къде съм се пробавил и как не съм успял да чуя гласа на Бог? Тогавя Той отбору очухме ми за отговора. В този трудоен момент от живота ми аз работех усилено в християнското си служение, но всуцко, което вършех, ми се струваше егнообразно и не ме угоднаетворяваше. Тогавя егин стух изникна в съзнанието ми.

"Защото, ако будохме примирени с Бог чрез смъртта на

Сина Му, когато бяхте неприятелу, колко повече сега, като сме приучени, ще се избавим чрез Неговия живот!"

/Римляни 5:10/

Пославането към Римляните беше една от любимите ми книги в Библията още от времето, когато приех Исус. Бях я чел много пъти, но сега аз видях нови стих в нова светлина, както никога преди това. Какво общо имаше тек "животът" с всички останало?

Ако през първите 10 години от живота ми бяхте попи-тали как съм спасен, щях да отговоря: "Чрез смъртта на Исус Христос на кръста". Забелязах същия отговор при болшинството от християните, които съм срещал. Помислете ги: "Какво означава да бъдеш спасен?" и в повечето случаи ще чуете отговора: "Исус умря за моите грехове, така че ще има място за мен в небето". Помислете: "Какво е значението на Христовата смърт на кръста?" Хората бързо ще Ви отговорят: "Той умря за прощение на греховете ми". Помислете: "Какво е значението на Христовото възкресение?", и от опит мога да Ви кажа, че ще получите мъчнание в отговор.

Някоу случайно биха отговорили, че възкресението на Исус гоказва, че Той е Божият Син, и това отчасти е вярно. Но ако попитате: "Как Неговото възкресение се прилага в живота Ви?", ще откриете, че много малко хора знаят. Ние, християните, понякога сме генерални в пренебребането на очевидното. Какво се разбира пог гумата "Возкресение"? Очевидно, възкресението на живомат Сигурно Ви се е случвало една гума да прибавче внимануето Ви. Изведнъж започвате да откривате същата гума отново, гоказано си четете вестника, в разговор, в обявите - почти заг всеки възга Ви, разбира се, знаете, че гумата е била там през цялото време, но просто не сте го свързавали.

Това беше моето преживяване с гумата "живот" в Библията. Изведнъж започнах да я виждам навсякъде. Като че ли Бог се беше промъкнал и беше написал Библията отново, без аз да видя. Особено в Евангелието на Йоан тази гума сякаш беше навсякъде. В Йоан 10:10 се казва:

"Аз гоюдох, за да имаи ЖИВОТ, и да го имаи изболано".

Йоан 5:24 казва:

"Който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е прапила, има вечен ЖИВОТ и няма да гоюде на съд, но е преминал от смъртта в ЖИВОТА"

И въпреки че ми беше толкова познат, стихът в Йоан 3:16 сега збучеше по съвършено нов начин:

"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен ЖИВОТ".

Много въпроси започнаха да пзикуват в ума ми, когато прочетох това. Исус Христос казва, че е гошга да даде живот. Кои хора имаи нужда от живот? Отговора беше очевиден - само мъртвите. Вниманието ми беше отново прибавчено от стихове, като този в Ефесяни 2:1:

"И съживи вас, които бяхте мъртви чрез своите престъпления и грехове..."

Прегу, когато възникваше въпросът, какъб е проблаемът на човечеството, аз винаги изтъквах факта, че човекът е грешен и се нуждае от Божията проеспителност. Това е така, наистина, но сега започнах да виждам чрез Писанието, че човешкият проблаем е много по-голябок. От Божия гавна точка, проблаемът на човека не е само в това, че е грешник и има нужда от прошка. Истинският му проблаем е, че той е мъртъв и има нужда от живот.

Спомних си Стан. Проманата, която видях в него, можеше да се опише така: той не се нуждаеше от повече искреност, защото винаги е бил искрен; той не се нуждаеше от по-сиана волга; той бе опипал да се промени с по-голяма решителност от всеки друг; намаше нужда да го убеждават, че е грешен - Стан мразеше себе си за това, в което го беше превърнал алкохола. Онава, което липсваше на Стан и което Бог му даде онази вечер, когато Сю ми се обади, беше животът! Нищо чувно, че друго не беше помогнало

преди. Той просто е бил мършъб. Но след като веднъж беше възкресен за живот, всички се промени. Това, което разбрах чрез Спан, беше разликата между един жив и един мършъб човек.

Бях принуден да преосмисля разбирането си за цялата Библия, като се върнах чак го Витше и Сътворението на човека. В Витше 1:27 е казано:

"И Бог създаде човека по Своя образ; по Божиия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде".

За мен, както и за повечето хора, това е един госта по-натъ стъх, но никога досега не бях се замисляла какво означава мой. Библията учи, че Бог е Дух, без тяло или физическа форма. Снеговатемно, този стъх не означава, че ние външно изглеждаме като Него.

Има и други форми на живот, които Той е създад. Животинският свят, например, приличава онова, което в Библията се нарича гутшевен живот и което нарича израз чрез ум, емоции и боля. Кое е онова, което прави човека различен от животините? Какво може да означава това, че човекът е създаден по Божиия образ? Намерих отговора в гуховния аспект на човека. Духът е част от човека и му дава възможност да общува с Бог и да го познава. Той е източникът на неговия вътрешен копнеж за любов, приемане, смисъл и цел в живота. Човекът гух е бил създаден, за да бъде едно с Божия Дух и е бил средството, чрез което в началото човекът се е насладявал на едно свършено взаимоотношение с Бог. ²

Духът на човека е онова, което го различава от животините. Да вземем за пример едно куче - какво може да го направи щастлив? Даваше му храна, бога, намирате му място, където да спи, почесвате го по гърба и то е доволно. Да сте видели някога куче да сегу замислено и да се пита: "Защо съм тук? Какво означава всичко това?" Или пък, изпаднало в депресия, да бутла кокала настрана и да се оплаква: "Трябва да има нещо повече в моя живот!" Разбира се, че не. Но няма нищо по-човешко от това да си задаваме тези въпроси. Ние имаме и тела с физически нужди и по това си различаваме. Но угва един момент в живота на всеки човек, когато той започва да се пита: "Кой съм аз? Защо съм тук?"

Какъв е смисълът на живота?" И с тези въпроси започва действието на човекът гух.

Бог искаше Неговото взаимоотношение с човека да бъде основано на любовта - да я приемате и да ѝ откликвате чрез въра. Снеговатемно, за разлика от животините, които са управлявани от механизма, наречен "инстинкт", човекът трябваше да има свободна воля, защото любовта е възможна единствено когато си свободен да избиращи.

Точно чрез едно таква общуване - Бог и човек, свързани гуховно, - Творецът имаше гостът го гуташа на Агам (учеше ума му, контролираше емоциите му и насочваше волята му) и по този начин изцяло въздействаше на побегенето му. Като резултат от тези отношения, всяка мисъл, емоция, гутма и гейстбъе на Агам и Ева отразяваха свършено Бог. Това те изпълняваха напълно прегопределената от Него цел за живота си: да са в отношение на любов и безусловност от своя Създаша и по този начин да показват гуховно Невидимия Бог.

Най-после открих отговора на въпроса, защо сме били създадени по Божиия образ и побобуе. Не физически образ, не интелигентуаден, но за цяла на един определен вид живот - Божия живот! И, естествено, след като нито Агам, нито Ева бяха Бог, този живот в тях беше изцяло определен от свободния им избор, да останат в това взаимоотношение на безусловност.

Представете си, че интелегентни същества от друга планета посетят Земята и искат да разберат какъв е Бог. Как може да се види Невидимият Бог? Най-гобруият съвет, който може да им се даде, е следният: "Човекът е създаден по Божи образ и побобуе - угеме, наблюдавайте Агам и Ева, и ще видите какъв е Бог". Ако нашите въображаеми космически прятелу направят това, ще се върнат вкъщи с истинско познание за природата и характера на Бог - наблюдавайки човека, който е бил създаден по Негов образ!

Поради факта, че взаимоотношението на Агам и Ева с Бог беше основано на любов, трябваше да има начин, по който те да ремонструират, че гават любовта си на Бог свободно. В това беше смисълът на егунствената забрана, която даде Бог: "...но от гърбото за познаване гобротом и златом, да не ягеш от него; защото в гени, когато ягеш от него, непременно ще умреш."

/Витше 2:17/. Самана, в образа на змица, изкуши Ева, казвайки: "Никак няма да умреш; но знае Бог, че в гения, когато ягеше от него, ще ти се отворят очите и ще бъдеш като Бог, га познаваше гоорото и зато." /Витше 3:4,5/. Тази история е пресъздавана в анимационни филмчета и през годините е осмивана толкова пъти, че не е чудно защо съм пропуснал га видя испинското ѝ значение. Изкушението, пред което бяха изправени Агам и Ева, въшност се крие в глумите на змицата "в гения, когато ягеше от него...", ще бъдеш като Бог." Пред тях се откри възможността (аъжата) га се откажат от своето взаимоотношение на зашисимост от Бог и га придобият едина нов, независим статус - сами га си бъдат богове, напълно самостоятелни.

С други глуми, това, което Самана им казваше, беше: Вие нямате нужда Бог га бъде човек, бъдеште богове на себе си. Вие нямате нужда накой га ви казва кое е правилно и кое е погрешно. Вие можете сами га решавате кое е добро и кое е зло и можете веднага га заявите своята независимост.

Бог беше казал: "...в гения, когато ягеше от него, непременно ще умреш!". Въшност, в Библията е записано, че Агам е живял 130 години. В този ген Агам и Ева не умряха физически. Но поради това, че повярваха на аъжата на Самана и, на практика, нарекоха Бог „аъжец“, те умряха духовно! Бог уважи техния свободен избор, оттегал живота от тях и ги остави духовно мъртви.

Ще чуеш хората га казват: "Всеки човек е създаден по Божия образ". Но нека помислим върху това. Агам беше създаден по Божия образ. Но в Витше 5:1,3 се казва :

"...в гения, когато Бог създаде човека, той го направи по Божията прилика... Агам живя 130 години и роди син по своята прилика, по своя образ и наименоува го Сит."

Двама духовно мъртви родители не можеха га прегагат по наследство нешто, което те самите вече не пришежаваха - духовния живот. Законът на Божието възпроизводство е "всяко според вида си" и оттогава насам всеки мъж и жена се раждат според прагичния резултат от избора на Агам - духовно мъртви. За га цялостнопраме колко ниско е паднал човекът, нека си

представам га момент, че същество от Космоса посещавя Земята гнес! Всичко оноа, което то видя га в човекамо победение, ще изгради неговата представа за Бог. Какво би научило то за Него, ако едина ген ви свева и наблюдава?

Докамо размишлявах върху тези неща, библейските пасажу, които и преди ми бяха познати, но не живеяха в мен, изведнъж придобиха особено значение. Започнаха га ми се изясняват неща, които по-рано ме объркваха. Например, разбирането за духовната смърт на Агам ми помогна га проумея за първи път защо непорочно зачатие на Исус Христос има толкова важно значение. Това беше единственият начин Той га бъде роен духовно жив в този свят. Ако беше роен по естествен начин от гвама родителя, които са паднали, той би наследил тяхното състояние на духовна смърт и грешната им човешка природа. Исус прабваше га се роди духовно жив, защото единствено по този начин Той можеше га има живот, който га гаге за нас.

Впросът за спасението е живот и смърт. Най-после мозайката се нареди. Исус Христос, който е духовно жив, гаге живота Си За нас. Защо? За га може га гаге живота Си На нас! Защо имахме нужда от живот? Защото ние бяхме духовно мъртви:

"Вие бяхте мъртви чрез своите престъпления и грехове"
/Ефесяни 2:1/.

Аз осъзнах, че години наред съм живял само според частни от Евангелието. Знаех какво много се нуждая от прощение на греховете, което Христос направи за мен, и Му бях гълбоко благодарен. Но ако посланието за Божиата простителност чрез кръста премахва аучналата вина и ни гава увереност в това, къде ще опидем, когато умрем, то не ни гава силата га живеем пак и сега. Чрез възкресението на Христос всеки мъж, жена, момче и момче по ащето на земята, когато гоидат при Него с вара, получават Неговия Живот чрез Святия Дух, който обитава и у нас. Това е и научният, по който живеем! Ето защо Ефесяни 2:4,5 го обяснява така:

"Бог обаче, Който е богат с милост, поради

годямата любов, с която ни възлюби, гаже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат спие спасени)..."

Чрез тези истини аз разбрах защо християнското ми служение ме убиваше. Знаех отбавна за Святия Дух, въздиност, аз съм поучавад за Неговата роя в нашия живот. Но винаги съм си Го представял само като сила: га говоря за Христос, га разбуирам Библията, га поучавам и га служа. Разбуира се, в това има истина. Но аз пропусках най-важния аспект на това, Святият Дух га живее в мен; това, че чрез Него съм приел самия живот на Бог.

Докамо аз свързвах служението на Святия Дух само със силата Му, тобарят ослабваше все още върху мене. Моливите ми често бяха: "Тоспоги, помогни ми га свърша това!" Бог може и га ми е помагал, но аз бях все още онзи, който вършеше всичко. Когато гействах сам, не изпитвах никаква трайна радост или уловителорение и накрая спазнах го състояние на пълно изтощение. В крайна сметка разбрах, че Христос не беше гошга га ми помага га служба на Бог - Той гоиде, за га вложу Своя живот в мен! Убеген съм, че много християни са умеснени в гужовници си живот поради същата кобарна грешка. Затова Павад писа:

"Оъразпнах се с Христос и сега вече не аз жидея, но Христос живее в мене; а животът ми, който сега жидея в пълното, жидея го с Вярата, която е в Божия Син, който ме възлюби и прегаде Себе Си за мене".

Заради неспособността га се пругържа към тези истини, християнският свят се е впурина неустово във всякакъв вид гейности и това ми напомня за една гобре позната гефиници на гумата "фанатик" - "човек, който гувоява усилцията си, слег като е престанага га будга целта си". Отново и отново сме свигетелу на слегната слегка - хората, които излизат отпрег по време на саужбите, за га посветят за пореген път живота си на Исус. И те го посвещават отново, отново и отново... но никогса нищо не се променя. Въздиност, те излизат отпрег, за га кажат: "Тоспоги,

аз мозу път наистина съм серуозен, мозу път ще го направя, гору това га ме убие!".

На такава хора искам га кажа: "Не се притеснявайте, това наистина ще ви убие!" Знам го, защото то убиваше и мен гъаго време. Ние все още не сме осъзнали факта, че не е пругно га живеем християнския живот. Напротив - невъзможно е! Защото само Исус Христос може га го жидея. И почно затова егисствената ни наежга е га научим, че Той не гоиде само за га избади човека от ага и га му гаде живот на Небето. Целта му беше Той Самият га слезе от Небето и га гоиде га жидея в нас.

Евангелизаторите призовават хората га излизат отпрег и га приемат прошка за греховете си. И спират гопук. Твърде често това е цялото послание, което се сподаат: "Исус умря за твоите грехове. Еда и премеги прощение!". Слегователно Евангелието, което хората чуват, е: "Довери се на Исус, за га можеш га отигеш на Небето, когато умреш. И, межгугвременно, гадегай никак си га се гържиш!". И хората опитват, и се провалят.

Не ме разбурайте гогрешно. Аз не искам га кажа, че човек трябва га разбура в гемайли всичко, за га бъде спасен. Ние се спасаваме, когато напълно се гоберим на Исус Христос. Но тъй като не сме прегали почно пълното Евангелие, ние прогъждаваме га "проузвеждаме" християни, които нямат никаква представа как га жидеят християнския живот. И те ще спрагат още много (понакога с гогини), защото не са сигурни в своето спасение и изпитват ужасен страх и вина.

В часовете си за съвети и в радиопрегованията съм разговарял с мнозина, които са повярвали прегу 5 или 10 години. Те се разведгат, семействата им се разпагат, болегуват, уморени са от живота, а често са ягосани на Бог и Го обидяват. Те казат: "Тоспогин Джордж, аз съм спасен. Приел съм Христос. Но животът ми изобито не се промени. За мен християнството изобито не е реалност".

Много от тях са хора, които, ако не намерят отговор, подлагат пог влианието на различни крайни и фанатични гругиробки, които акцентират на зрелищното в така наречените "гужовни" преживявания. Много е лесно га се криптикува небуидейката спрана на тези поучения и га забравим за истинската прагегия на тези хора. Те наистина са в гужга и са искрени. Хрис-

пътникът живот трябва да бъде изпълнен с чуждестранност. Но когато не знаем за живота, който Христос ни е дал, и как да го живеем, то се чувстват приписани между две крайности: или спуснати, мъртва, ортодоксална религия, или някакво зашеметяващо преживяване. Ако е изправен пред такъв избор човек, който наистина е жаждал за Бог, той би предпочел "преживяването" пред ортодоксалното. Някои хора просто си опитват и опитват от вярата - възможно е дори да се присъединят към групи от рода на "Анонимните уменгалисти".

Първото нещо, което трябва да се случи, е да разкриват пъкното разбъркане за Евангелието. Накрая откривам, че те са чували всичко за това, как Исус Христос е умрял за тях, но не са наясно с Християнския живот вътре в тях. Сякога обаче, те са се опитвали да осмислят християнския живот по свой собствен начин и са се проваляли.

Погобна е и историята на Робърт. Той не познаваше Христос, въпреки че беше слушал много християнски проповеди. Ходеше на църква от много време и знаеше много неща. Но той никога не проумя за какво всъщност става въпрос. Неговият случай беше подобен като този на Стан. Разказвайки за многобройните си провали, той сподели:

- Много пъти съм се молил на Бог за помощ.

Аз му отговорих:

- Робърт, мъртва ти не се нуждае от помощ. Той има нужда от живот.

Той ме погледна изненадано, с широко отворени очи, и ме слушаше внимателно, когато обяснявах какво ме е научил Бог за цялото послание на Спасението. То не е просто нещо, което Христос е направил за нас. То е Самият Исус Христос. Който живее в нас, то е процесът на преминаване от смърт към живот.

Това беше голямата новина! Много скоро Робърт прегледа Христос и животът му никога вече не беше същият като преди. Както и Стан, така и той намери всичко, когато смени неясната си представа за историческата личност Исус Христос, живяла преди 2000 години, с новата си представа за Него като жив Господ, Който не е престанал да дава живот и гнес. "Да позволите на Христос да живее чрез теб" - за много хора това е една неясна концепция. Как го правиме? Оставащата част от тази книга говори за всичко това.

ПРОСТЕН, ЗА ДА БЪДЕ ИЗПЪЛНЕН

Преди няколко години в Канада, тъкмо когато занесох семинара си за Вожията простителност, един човек се приближи до мен. Изглеждаше на около 60, но беше дружно да се определи със сигурност поради изтощението му в уд. Очите бяха замъглени и безжизнени, лицето - покрито с гъбоки бръчки, които стигаха чак до убисналата уста, раменете - опуснати, а гласът - грезав.

- Господин Джордж - каза той, - аз наистина искам да повярвам, че Бог ми е простил, но, изглежда, не съм способен да го приема. Откъде знаеш, че Бог е простил греховете ми?

- Егуард, аз току-що говорих повече от час за Вожията пълна простителност в Христос. Вятре ли ти по време на лекцията?

- Да! Чух за какво говорехте, но просто не мога да повярвам, че Бог наистина ми е простил.

Докакто се чуех глас Егуард действително е християнин, реших да отгледя малко време и сам да пробера това. Той ми разказа как е прегледал Христос за свой Господ и Спасител в ранна възраст. Всички отговори и разбирания на Егуард за личната вяра в Христос бяха стабилни. Той беше уверен, че Христос живее в него и че само смъртта ще прекара вечността на Небето. Прочитайки за всичките му съмнения се криеше някъде другаде.

- Колко гъбоки си се борил с тези съмнения за Вожията простителност? - попитах го аз.

- От малки - каза Егуард тъжно. - Когато бях малък, аз направих нещо много лошо. Опитах да се моля всеки ден Бог да ми прости, но просто не мога да повярвам, че ще го направя.

Не вярвах на ушите си.

- Егуард, на колко си години?

- На 62.

- Искаш да кажеш, че вече 50 години се молиш Бог да ти

прости?

Той ме погледна в очите с безпомощно изражение и кимна. - Аз трябваше да Му служа 50 години. Но всъщност пропиях живота си. Точно затова ме питах дали Бог някога ще ми прости?

Това са си мислех, че Егуару беше египтичен случай. По-късно разбрах, че много голям брой християни носят същото бреме. Те са избързули някакъв зрях, който като че ли винаги оставаше част от тяхното настояще, дори след години. Това непрекъснато е в умовете им като един винаги присъстващ, навъсен часен облак. След време те съживят с вината и я приемат като част от живота си. Да се освободят от нея, за тях това би било все едно да се разгелят със скъпоценна семейна реликва.

Такава християни никога няма да узраснат. Докато те са в робство от вината за зрях в миналото, те никога не могат да преживеят всичко онова, което Христос иска да им даде чрез Своя живот в нас. Нека да го кажа направо: голямо не си починем във факта, че гелото на кръста е окончателно завършено, никога няма да можем да преживеем реалността на възкресението.

II Петрово 1:3-9 е пасаж, който е идеалната илюстрация на този принцип. Той започва с тази невероятна новина:

"Понеже Неговата Божествена сила ни е погарила всичко, що е погрешно за живота и за благочестието чрез познаването на Тогова, който ни е призобад чрез Своята слава и сила, чрез които се погариха скъпоценните нам и първиге големи обещания, за да станете чрез тях участници на Божественото естество, като сте избягали от проузвизването от страхните разпламне в света..." /ст. 3,4/.

Много християни започват с Исус Христос, а след това отиват да търсят нещо по-добро, някакъв вид "християнство за напреднали". Можем да се опиконим в много различни посоки, когато търсим "нещо повече", което да превърне нашето скучно съществуване в една гуховна реалност. Понякога това е желание за нещо "по-гъабовко", но във II Петрово 1:3 се казва, че ние сме по-дучили какво? - "Всичко, необходимо за живота и за благо-

честието".

Зрелостта на един християнин започва от Исус. Тя не се развива постепенно в нещо по-добро от самия Него. Християнският живот започва с Христос и прогъждава през цялата вечност с Него, като непрекъснато откриваме какво имаме вече в Неговата Личност, опознавайки все по-отблизо колко чудесен е Спасителят, "...в Когото са скрити всичките скъпоци на претъгросиата и на знанието" /Колосяни 2:3/.

Този нов живот, според II Петрово 1:4, ни е даден, за да станем "участници на Божественото естество". С други думи, това става чрез възкресенския живот на Исус Христос, който е бил даден на теб и на мен - "Христос във вас, надеждата на слабата" /Колосяни 1:27/.

Почавайки наскоро върху тези неща, един радиослушател ми зададе следния въпрос: "Ако е вярно това, което казвате, че Бески християнин е получил всичко, от което се нуждае, погва защо толкова много християни не го преживяват на практика? Даже християни, които знаят, че Христос живее в тях?" (на-пример, който като Егуару). Нека прогъдим да разгледаме пасажа във II Петрово 1 глава. Захваййки, че ние имаме всичко, от което се нуждаем в Христос, Петър уещава чипателите си да се спремаи към зрелост:

"...то по самата тая причина, можеме всяко старание и прибавете на вярата си гоброемел, на гоброемела си благоразулие, на благоразулието си себеобузганче, на себеобузганчето си първосел, на първоселта си благочестие, на благочестието си братомлюбе и на братомлюбето си любов. Защото, ако тия гоброемел се намират у вас и изобиват, те ви правят да не сте безгелни, нито безлюдни относно познаването на нашия Господ Исус Христос".

Никой не може да пригубие тези качества веднага, с едно египтвено усилие. Това са безелите на зрелостта, които ние ще развиваме, учейки се да живеем чрез вярата в Господ Исус Христос, който живее в нас. Но какво да кажем за такива като Егуару?

Животът ми много точно може да бъде описан с две думи - "не-ефективен" или "непродуктивен". Кое е онова, което спъва процеса на неговото съзряване? Омгворът може да намерим в ст. 9:

"...но оня, у когото те не се намичаш, е слеп, късоглед и е забравил, че е бил оучпен от старите си грехове".

Това е омгворът! Още едни варианти на темата - истината ни освобождава, аъжата ни връзва. В такъв случай, ако не разбереш и не се говориш на факта, че между теб и Бог вече няма грях, това със сигурност ще спре твоя духовен растеж в Христос. Възможно, изобщо не е толкова сложно. Процестът на духовно съзряване се състои в това, да предаваме на Исус Христос чрез вяра все повече и повече области от нашия живот. Миналото е заг нас. Бъдещето още не е гошло. Снеговатапано, едн-ственошто, което можем да направим, е да живеем чрез вяра в настоящето.

От груга спирана, гокато живеем в настоящето, гявоятт че се опитва да загържа вниманието ни върху нашето минало, като непрекъснато подкажда в нас чувството на вина за мина-ли грехове и ние никога няма да бъдем свободни да се говорим на Христос. Обен това, как бихме могли да поберим живота си на Исус, ако не знаем Неговото отношение към нас? От малки знаем, че Бог е свят и мрази греха. И ако сме извършили грях, как бихме могли да опитем при Него с увереност.

Единственото разрешение е да разберем и да приемем с пълно гоберие факта, че Исус Христос плати за всички на кръста. Така че проблемът с греха между Бог и човека е разрешен веднъж завинаги. Ние трябва да спизнем го библейското убеждение, че простителността не е само "счетоводна книга", в съответ-ствие с която можем да опитем на небето. Вожията прости-телност е реалност, която ни дава възможност да се концентрири-раме върху ежедневното си ходене с едни любящи Бог, Който ни приема и ждаае да живее в нас. В Ефесяни 1:7 се казва:

"В Него имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат".

Простителността не е нещо, което едни ген имаме, а на

гругия - имаме. Тя е нещо, в което християнният живее посто-янно, бушвайки я вместо възгук. "В Него имаме... прощението на прегрешенията си". Написано е в сегашно време. Вижте каква тразегия преживяваш Егуарг само защото вярваш, че целият му живот е пропилян заради пробав в миналото. Той беше в роб-ство поради грешка, а омгворът беше истината.

- Егуарг, имаш ли геця? - попишах аз.
- Да, три - омгвори мой.
- Някое от гецята ти правило ли е някога нещо лошо?
- Ами га, много пъти.
- Ти прощаваш ли им?
- Да, разбира се.

- Егуарг, как би се чувствил, ако веднъж гетемо ти е направило нещо лошо, но ти му прощаш, а то опкаже га по-вйрва? После започва га цгва при теб всеки ген и отново га побгуга този въпрос. "Татко, сигурен ли си, че си ми прощил за това?" И така всеки ген: "Сигурен ли си, че си ми прощил, тат-ко? Сигурен ли си?". Омгвори ми честно, Егуарг, как би се чув-ствил ти като баща на това геме?

Вакса се изписа върху лицето на Егуарг.

- Това би съкрушило сърцето ми - отвърна мой.
- Товага, Егуарг, не мислиш ли, че е гошло времето га прес-танеш га съкрушаваш Вожиято сърце? Спомяти ли си с какво Йоан Кръстителя срабни Исус? "Ето Вожият Агнец, Който носи греха на света!" /Йоан 1:29/. Не разбираш ли, Егуарг, че Бог направил Сина Си грешен заради теб, за га можеш ти га спанеш правеген в Него? Не спяпаш ли, че е време га не оскърбяваш вече Святия Дух, Който е написал гесетки обещания в Библията, които твърдят, че Бог ни е простил всички грехове веднъж завинаги?

Егуарг ме погледна и навесе глаба в размисъл.

- Никога не съм можел га видгам нещата по този начин - каза мой.
- Егуарг, погледни шук - рекох му аз и посочих Колосяни 2:13,14:

"И вас, които бяхте мъртви чрез прегрешенията си и необрязаното си плътско естество, вас

съживи с Него, като прости всичките Ви престъпления; и като излучи пропитания нам в постановаденията му закон, който беше бражгебен нам, махна го отсрещ и го прикова на кръста".

- Според прочетеното, доколко ти е простено в Божиите очи? - прогържавах га питам аз.

- Всичко - отговори мой.

- Бог погържда ли обичиенето си към теб?

- Не.

- Разбудиш ли защо? - подпах го аз. - Така е, защото сега ти можеш га се съсредоточи върху другата половина от Евангелието и га видиш, че Бог те е направил жив в Христос. Ти си бива токова зает с нещата, с които Бог вече се е справил, например, с греха - и в резултат на това, ти изцяло си пренебрегнал това, което Той се опитва га направил с теб гнес - га те научи на живота!

- Сега разбирам какво съм правил - каза Егуарг. - Чувствам се токова виновен, че съм се съмнявал в Неговата простителност.

- А сега, нека не започваме всичко отначало - каза аз, - га се обвинувайш отново, само че този път, защото се чувстваш токова виновен!

Егуарг се засмя.

За първи път на лицето му се появи усмивка.

- Егуарг, не разбираш ли, че всеки от нас би бил мразен, ако не бяха невероияната благодат и милост на Бог? Той пряко-баше га направил всичко това, понеже ние бяхме съвсем безпомощни, за га извършим каквото и га било за себе си. Той знае всичко за теб и всички най-големи провади. Единственото Му желание е га се отпуснеш в това, което Той извърши на кръста за теб, га го приемеш веднъж завинаги и га преживееш силата на Неговото възкресение.

Егуарг гълго и напрегнато чешеше Колосяни 2:13,14 от своята Библия. Накрая каза:

- Искам га се помоля.

Той затвори очи, молейки се: "Госпоги Исусе, през всичките

меги години аз си мислех, че Ти ме мразещ заради моите неуспехи. Молех те га ми простиши отново и отново, като смятах, че съм се провадил напълно. Но гнес ще се говоря на Твоето обещание. За последен път ме чуваш га Те моля га простиши греха ми. Побече няма га откривям Теб и Твоята благодат. Отсега напредък, Госпоги, моля те, научи ме какво преобладава в действителност фактите, че Ти живееш в мен? През годините, които ми оставага га живея на тази земя, аз ще бъда Твой. Използвай ме така, както Ти желаеш!"

Никога няма га забравя моливбата на Егуарг, защото погва за първи път видях как цялото изражение, дори чернитите на лицето му, се промениха буквално през очите ми. Това лице, което преди беше скрито от легалитъм, направо светна, сега отряно от Божиата благодат. Той изведнъж се погмлави и ме погледна с прояснени от радост очи. Егуарг беше освободен от робството на винага, защото се говори на завършеното гело на Христос на кръста, което очиства всичките ни грехове. Най-после, мой беше свободен га приеме живота на Христос, който възвучност му е принудавал още от времето на неговото покаяние, случало се през много години. Животът на Егуарг ярко и почтно изострира принципата от II Петрово 1:9 - никога няма га преживееш реалността на възкресението, ако не намерим погивка във факта, че гелото на кръста е окончателно завършено.

Самана майсторски су е свършила работата: накарал е християните га насочам цялото си внимание върху неща, с които Бог веднъж завинаги е приключил (например, греха), а га пренебрегнал нещата, на които Бог възвучност иска га наблюдае (например, живота). Това изобщо не означава, че ние омадно-важваме гелото на Исус на кръста. Сада на Бог за него! Но само когато разберем крайната цел на спасението - възстановяването на живота - можем га оценим по гостойнство си-съва и целта на кръстната смърт на Христос за нас.

Прочесът на приготвяне на консерви за зичата е егна отпачна изостриция на гвете часщи от Евангелието. Прегнабете су, че ще консервирате праскови. Кое е първото нещо, което ще направите? Ще стерилизирате бурканите. Защо трябва га са чисти? За га се запази тяхното съдържание (в случа, прасковите) от разваляне.

Прегсмавете си с негната ситуаци: съпругът се прибура
вкъщи и свърба жена си, че пребарва буркани в кухнята.

- Какво правш, скъпа? - пита той.

- Смерилъцирам буркани.

- Защо? - пита съпругът.

- Защото обичам бурканише га са чисти.

Съпругът е просто изумен. Той пита:

- А какво ще правш с тях после?

- Ще си ги прибера га са ми чисти.

Няма много долика в това, нали? Вудели ли сте госега
накоц, който га пръни кухнята си със смерилно чисти буркани
просто така? Не, разбура се! Егншвената причина, поради коя-
то човек смерилъцира буркани, е, че веднага след това ще сложи
нещо в тях. Дору не можем га си прегсмавим, че някой ще се зану-
мава само с половината от процеса на консервиране - изми-
ването и стерилизирането на бурканише. Но, за съжаление, ние
правим точно това с Евангелието! Разгледани сме Божия процес
на две отделни част: измиване - гелото на кръста, от една
страна, и изпъване - Христос га живее в нас чрез Своето въз-
кресение, от друга.

Християните като цяло имаха голяма вина за това, че се
проповядва само егната половината на Евангелието - кръста на
Христос, чрез който получаваме прощка за греховете си. И така,
на практика, ние отгеламе процентието на греховете от поста-
нуето за Христовия живот, който можем га приемем след това.
И не само че пропускатме га преживеем този живот, но на първо
място, сме изгубили целта за процентието. Егншвената при-
чина, поради която Бог се справи с проблема за греха веднъж заву-
нагу, е ние га бърдем изпънени с Христос и га не се "разваляме".

Възможно, има още една послегна част от процеса на
консервиране. Слег като са добре смерилъцирани и нагънени с
плогове, бурканише се запечатват. Запечатването запазва гоб-
рише неща вътре и загържа лощите, които могат га развалит
съгържаннето, отвън. В Ефесани 1:13 четем:

"В Когато и вие, слег като чухте сабото на
истината, супеч, багабеснието на Вашето
спасение, в Когато като и повярвахте, бяхте

запечатани с обещания Съяти Дух..."

Измиване, нагъване, запечатване - каква чудесна
картина на спасението! Съзнавайки целта на спасението, га се
въкреси мърливият за живот, е много лесно вече га разберем
защо Христос трябваше га се справи с проблема за греха веднъж
завинагу. Точно за това се говори от началото го края на Новия
завет. Обърнете внимание, например, на следните стихове,
писани от гвама развучни автори:

"Защото смъртна, с която умря, с нея Той умря
за греха веднъж завинагу; а животът, който
живее, живее го за Бога".

/Римляни 6:10/

"... а на гело, в края на вековете се яви веднъж
завинагу га отмахне греха чрез пожертвването
на себе си".

/Евреи 9:26,6/

"Защото и Христос егн път завинагу пострада за
греховете, Праведният за неправедните, за га
ни приведе при Бога, бугейки умъртвен по път,
а оживотворен по дух".

/I Петрово 3:18 /

Посланието за Божията пръна, 100-процентова прощка в
Христос е нещо, което, противоречиво разбурано, вече 2000 гогу-
ни пребожи умовете нагораша. Бог гаге на Израел закона с цяла-
та система от жертвоприношения чрез Моусей, за га погосити
чрез нево пътя за бързешто съвършенство. Въпреки че жертво-
приношенията бяха определени от Бог, никоц, за разлика, не мо-
жеше га бързе веднъж завинагу прикупен с Него чрез тях. Те обаче
бяха преобраз на Христос и Неговата съвършена жертва на кръс-
та за нас.

"Защото, понеже законът съгържа в себе си само
сянка на бързеште гогурци, а не самата същност

на нещата, по свещениците, които неперестанно принасят всяка година същите жертви, никога не могат с тях да усъвършенстват в чистота онзи, който принасят за жертвата" /Еврей 10:1/.

Прощката беше нещо съвсем различно от закона, наричан още Стар закон. Той беше едновременно и добра, и лоша новина. Да речем, че вие сте израелтянин, който живее пог закона. Бог боги строг отчец, както за вашите лъчни нарушения, така и за греховете на цялата нация. През цялата година вие чувствате вината за вашия грях, жидеици в страх от Божието наказание, което е спрешно, ако престъпните закона. Но чеба великият Ден на Изкуплението - геният, в който се моливте, постпите и изповягватте греховете си. Всяка година на този ден най-добрише бикове се принасят в жертва за благомо на нацията. Египетвено погаба смъртен човек, преставяващ цяла нация, подучава прабомо га баезе в Светая Светих на храма, в мястото, където обитава сам Господ Бог. Първосвещеникът взема кръвта от жертвоприношенията и приптъпя със страх заг забвешта, където поръсва кръвта, покривайки с нея греховете на цялата нация за изкуплението година.

В жертва се принасят и гва козела: египцият трябва га брже заклян на олтара, а гругият - мози, върху когото е пагнал жребият за "отпущение" - става обект на необичайна церемония. Спареште на нацията поставят ръцете си върху главата на втория козел, символично прехвърляйки греховете на нацията върху животномо. Прегу хладните свугешели га изпъкнат уличите, козелът за "отпущение" бива прогонен от града и отпратен нагадач в пустинята, което олицетворява премахването на всички грехове. Гнегат с благогарно сърце към едно небинно животно, което взема цялата вина, макар и символично. Какво облекчение! Именно това е гообрата новина.

Но коя е лошата? От утре греховете отново започват га се турпат и смегващата година ще е нужна нова жертва. Също и смегващата, и по-смегващата...

Бог благовол га гаге имено тази система за прощаване на греховете на своя народ, за га почувства облекчение от вина-та, която носи, гокато е пог закон. В Стария закон ключоубата

гума е "изкупление", което означава покриване. Тези жертвоприношения покриваха греховете наистина, но те не бяха в състояние га ги отмахнат, защото не е възможно кръв от юнци и от козлу га отмахне грехове" /Еврей 10:4/. Хората, жидеици пог закон, само временно можеха га се поразват на Божиата простителност, защото тази система не можеше га преодолжи окончателно разрешаване на проблема. Все едно га изповяват крегитна карта, която ти габа възможност га си купиш стереоуредба, без га е нужно га плащаш цената веднага в брой. Това е добра вест. А лошата е, че все някой трябва га плати тези пари. Крегитната карта не е платила уредбата - тя просто е прехвърлила този гряг на нечия банкова сметка. Но сумата все още не е изплатена.

Спорег Божието съвършено време, Исус Христос беше преставен на Израел от Йоан Кръстптел :

"Ето Божият Агнец, който ще отнеме греховете на света" /Йоан 1:29/.

От този момент напътък завършеномо гело на Христос в целуя Нов закон е представено в пъден компрасп със старата система:

"С тази (Божията) воля ние сме освешени чрез принасянето на Исус Христомо тмяо веднъж завинаги. И всеки свещеник, като спол, та служи всеки ден, принася много пъти същите жертви, които никога не могат га отмахнат греховете; но Той, като принесе една жертва за греховете, сегна завинаги отгясно на Бога".

/Еврей 10:10-12/.

Новият Закон е камегоручен, че Исус Христос е принестъ Себе Си в жертва веднъж завинаги. Кога най-после ще го повърваме? В прощивоможност на Старозавешните свещеници, които са описани като сполщи и постоянно принасящи жертви, Христос е показан като сегящ. Защо е сегнал? Защото "всичко вече е съвършено" /Йоан 19:30/. Автормят на Еврей спига го закло-

чупенция си аргументи в 14 стиха на 10 глава:

"Защото с егин принос Той е усъвършенствал завинаги
ония, които се освещават".

Исус Христос извърши всичко необходимо!

Много малко християни приемат с цяло сърце и започват
да живеят безнага според този факт. Забележете, не се казва, че
ние действаме съвършено. Но заради Исус Христос ние сме напъл-
но приети от Бог такива, каквито сме, както първи Би-
блията.

Никога няма да забравя разговора преди няколко години с
паспора на една геномнинаца, която учи, че можеш да изгубиш
спасението си. Кожкото повече говорехме, толкова по-ясно ми
спаваше, че той наистина има добра прегледа за Божията
благодат, поне интелектуална. Накрая, гледайки го право в очи-
та, казах:

- Джим, ти познаваш Божията слава. Знаеш също и колко
велико е гедото, извършено от нашия Господ на кръста. Мисля, че
знаеш прекалено много, за да вървеш, че егин новороден хрис-
тианин може да загуби спасението си.

На думето му се появи срамежлива усмивка. После той
каза:

- Праб си, Боб. Исус Христос свърши всичко. Няма нищо
друго, което трябва да се направи, и нищо повече от това не
може да бъде направено, за да се разрешат проблемът с човешкия
грех. Зная, че след като веднъж си новороден, повече не е
възможно да не си рожен.

След това заговорих сериозно:

- Но те вече няма да искаш да живееш според Словото, ако
започна да ти им проповядвам и това? Те просто ще приемат пос-
ланството за Божията вечна изкупление като "разрешително" за
грех. Затова и не го говоря.

Аз наистина се чувах коако ми дигери в църковната исто-
рия са направили същото като Джим поради страха, "както ще
направят хората". Истината е, че биха били свободни от този
страх, ако проповядваха първото Евангелие - не само кръста и
прощението на греховите, но кръста пакос Божия гар на

възкресенски живот в Христос. Бог казва в Новия Завет:

"Ще положи законите си в ума им и ще ги напиша в
сърцата им" /Евреи 8:10/.

Ако спасението се състоеше само от прощение на
греховите и не включваше промяната на сърцето, то ние вероят-
но бихме го приемали само като разрешение да грешим. Но не и
когато самият Христос живее в нас! Докато се учим да живеем
изобилния живот, който Исус Христос ни обеща, ние сме в
общение с Него - с Този, който ни възлюбил и даде Своя живот За
нас, за да може след това да го върне отново На нас. Ние трябва
решително да приемем с умовеите си завършеното Христово гедо
на кръста или никога няма да преживеем и да се наслаждаваме на
реалността на Възкресението - на истинския ЖИВОТ, възста-
новен за човека!

ДА СЪБЕРЕМ РАЗПРЪСНАТИТЕ ПАРЧЕТА

Прекарвайки гъвго време в разговор с хора от всички генотипации в цялата страна, разбрах, че всеки от нас прилича на човек с голъма купня пръзд, в която всяко парче е бибаейски спик, имострация на проповед или гоктрина, с които са ги поучавали. Ако сме християни от гъвго време, може би вече сме събрали цяа колекция от парчета. Особено, ако сме американец от 20 век. Толкова много парчета, но не знаем как га ги нарецим! Опитах да ги опе некога га нарецише пръзд, без преуварително га опе "бугеан" капакга на купнята, който ни показва онава, което ще получим, цом нарецим всяко парче на правилното място? Вземаме една часп, на която има малко червено, малко зелено и малко бяло, но аз не знам какво представя тя. После вземам по-гобно парче, което също има своето точно определено място. Но събрването на убете парчета не е лесно - те парява първо га си паснат, и след това, с малко сила, га се съединят. За нещастие, полученото все още е само малка часп от цялата картина.

От груга спарана, ако можете точно га определите откъде е парчето, загачата става по-лесна. "Сега вужгам!" - че кажеме Бие. "Червеното на това парче е часп от левията, зеленото е часп от гървото, а бялото е часп от чаруафа, който бичу на простора. О, ето и гругото парче от левията, при това точно су пасва". Калко по-лесно е га определити къде трябва га сложити отгвалните парчета, когато вужгаш цялото! Точно това Бог направи за мен, когато отвори очите ми, за га бугя предмета на спасението - "животът и смъртта". Той ме опдаечи, за га бугя Библията "от дичиц, поглег", цялостно и моментално постави спомнитите парчета, които нарекохте спикове, на съответните места. Намаше непознати спикове. Знаех ги всички. Но чак сега можех га бугя къде га ги погредя, без га ми се налага га употребявам голъма сила.

Имах угораспичуето га проповядвам тези истици, променици живота, на хиляги хора и винаги съм ги чувал га казват: "За първи път в живота си разбихам мята Библия!". Те винаги казваха това, чуейки се. Това показва, че вътре в себе си те са били изостабили всяка надежда га разберат някога Божието слово. Егун мой приятел казаи това по следния начин:

- Вече угубително за мен га открих, че християнството има смисъл!

Това збуци спаранно, но въпреки това, го чувам постоянно. Когато хората за първи път са преувзидкали га пробериат разбирването си за Библията, много от въпросите, които ще задават, могат га се преувзидат. Описаното по-году е типичен гвалог. Вогех семинар, когато човек на име Дон ме попита:

- Боб, учили са ме, че християнният може га загуби спасението си. Знаи, че Христос умря за миналите ни грехове, а какво става с бъдещите? Не разбирам какво точно имаш предвид, калко казваш, че Христос е взел върху Себе Си всички ни грехове?

Отговорих му по следния начин:

- Дон, когато Христос умря за твоите грехове, колко от тях биха в бъдещето?

Той се поколеба за миг.

- Всичките - отговори той.

- Трябва га са били всички, освен ако не си на 2000 години - казах аз и се засмяхме.

- Проблемът, Дон, е, че ние гвеегаме на нещата, съобразвайки се с времето, а Бог гвеега на тях с вечна перспектива, която изцяло е извън времето. Ние гвеегаме изпичащите гни и согани, сякаш са вагоните на влак, преминаващ покрай барьерата. Но Бог ги вужга всички, калко някой, който гвеега от самолет и вужга целия влак - от локомотива го послегнича вагон. На кръста Бог вие всеки грях, който човек някога би извършил, и всички ги постаби върху Исус. Госпог Исус Христос понесе цялото наказание за твоите и моите грехове навекът. Точно за това се говору в 1 Йоан 2:2 (переврачурано): Той отмахна Божия гняб, вземайки нашите грехове и не само нашите, но и греховете на целия свят. Думата, която се използва в теологичата, е умисло-

спивяване. Чували ли сте я някога?

- Не мисля горч, че мога да я пропнеса! - каза Дон. - Какво означава тя?

- Умилостивяването означава, че Бог Отец беше уговорен-ворен изцяло от жертвата, направена от Неговия Син. На кръста Бог изля всяка частича от Своя гняв и омраза срещу зреха, който ти и аз заслужавахме, така че Неговата справедливост да е изцяло удоблетворена. Исус ги понесе вместо нас. Точно по този побог в Вудвилпа се казва:

"За да покаже правдата Си в настоящото време, та да се познае, че Той е праведен и че оправдава тогова, който върва в Исуса" /Римляни 3:26/.

Точно затова побече нямта гняв, който да пагне върху вас. Бих казал, че групата, на която говорех, се замисли гъбако.

- Нека да помислим - прогържких аз. - Ако гнес трябваше да заспанете през Божия престол с вашата лична праведност, каква, според вас, би била прическата ви?

- Винобни! - каза Дон.

- Точно така. Аз също бих получил такава прическа. Тогава какво е наказанието за грех?

- Смърт, предпазам - отвърна Дон.

- Правилно. В Римляни 6:23 се казва: "Защото заплатата за греха е смърт", но Христос я понесе заради теб и мен! Точно затова не остава никакво наказание за теб.

- Между другото - прогържких аз, - цитирах ви само първата половина на стиха от Римляни 6:23. Много малко от нас знаем втората половина - "а Божият дар е вечен живот в Христоса, нашия Господ". Така стигаме го втората част на твоия въпрос: защо Христос трябваше напълно да се справи с проблема за греха? Нека си представим, че егун човек е умрял от болест, например рек. Дон, ако можеше да спаси този човек, колко проба-леми най-малко трябваше да-разрешити? Поне гва! Първо, трябва да го възкресити от мъртвите, и второ, трябва да го изчерпити от рек, нали?

Аз направих пауза и те помислиха, че съм сбършил.

- Например - прогържких аз, - какво щеше да стане, ако го

беше узлекувал, но не беше направил нищо побече?

- Той все още щеше да е мъртъв - отговори Дон.

- Точно така. Щеше да умаш егун зград, но мъртъв човек в ръцете си!

Дватама се засмяхме и аз прогържких:

- От друга страна, какво щеше да стане, ако го беше възкресил от мъртвите, без да го узлекуваш от болестта?

Слег крапка пауза Дон отговори:

- Той ще умре отново.

- Разбра го! Това е резаната карпина на човешкото състояние слег наденуето от Божия слегна точка. От зрехонаденуето на Агам земята е място на виджети се сухобни мъртъвци. Каква е болестта, която ги е убил? Ние вече видяхме - "заплата на зреха е смърт". Така че, според Бог, спасенуето влючува възкресение на сухобно мъртъв хоря. Преди Бог да гаге живот на мъртвите, Той трябваше първо изцяло да изкорени причината за фаталното заболяване, което ги убиваше, - греха. Слегобаването, наречено грех, а възкресенуето на Христос беше Неговият начин да гаге живот на мъртвите!

Дон се замисли за момент.

- Добре, мисля, че разбихам - каза той.

Другите от групата слушаха припихнали този гизаог, но дин бузна ръка.

- Аз все още не съм убедена, че не мога да узгубя спасенуето си - каза тя.

- Добре - отговорих аз. - Първо, нека си припомним какво е спасение. Изхождайки от наученото досега, как би го обяснила?

- Когато човек се говори на Господ Исус, приемем прощение на греховете си и получи Неговия живот - отговори дин, - Божият Дух цгва да живее в него.

- Много добре - каза аз. - А сега, запомни: Агам беше създаден сухобно жив. Какво накара Духа на Бог, отгърлвайки се от него, да го остави сухобно мъртъв?

- Неговият грех - беше отговорил.

- Добре. Исус Христос на кръста също преживя смърт. Защо умря Той?

Сега групата се колебаше. Тогава Дон проговори:

- Аз мисля, че по същата причина - зрехът.
 - Правилно! - отговорих аз. - Във II Коринтяни 5:21 се казва:

"Който за нас направих грях Оногова, който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога".

Омшук спава ясно спящото - Адам умира поради греха си. Исус Христос умира, защото стана грях. Как можем ти и аз да сме сигурни, че никога отново няма да умрем духовно, спяем като ние все още вършим грехове, макар и да сме вече християни?

Този въпрос Доя беше уберен в отговора си:
 - Защото причината за болестта беше изцяло премахната - нашите грехове бяха вече простени.

- Сягобателно - заключих аз, - когато Господ Исус ни даде възкресенски живот, това възможност беше вечен живот, защото побоят за смъртта - зрехът, беше напълно премахнат на кръста. Така можем да сме уверени в спасението си винаги. Подучавайки сигурност в Христос, ние сме свободни гнес да се съсредоточим върху Божия призив за нас: испийкият живот - Самият Христос, който живее в нас.

Дискусия като тази обикновено е трудна, но оп нея има голяма полза. Ние, християните, имаме склонността да говорим много за основните неща. Това помага да се преодолее спящото негативно явление - говорейки "по християнски", хората не са се замисляли никога нищо какво означава фразите, които използвам, нищо в какво точно вярвам. Това прогължава, докато се объркаме съвсем и спиянем готам, където християнските испийни наистина придобиват смисъла за нас и започват да действат в ежедневния ни живот.

В побечето случаи християнското разбуране за спасение не е толкова неправилно, колкото негостопално. Например, за блатишството хора гужама "простителност" е почти позната, но Вибайта пише за това на много места. Егун от основните библейски термини, чрез който се изразява окончателното разрешаване на проблема с греха, е приключението. Най-ясно за него се говори във II Коринтяни 5:19.

"Супеч, че Бог в Христа приключи светла със Себе Си, като не вменяваше на човешките прегрешенията им, и че побери на нас посанието на приключението".

Целият свят беше приключен с Бог чрез кръста. Прочетох този стих по радиото и това накара егун слушател, на име Виа, да ми зададе следния въпрос:

- Бог, ако целият свят е приключен с Бог, не означава ли това, че целият свят е спасен?

- Това зависи, Виа, от това как дефиниция за спасение. Ако спасението е само човешкото приключение с Бог, то отговорът ми е положителен. Но това ли е спасението възможност?

Сяг като помисли за миг, Виа отговори:

- Не. Говорим за спасение, когато човек приеме самия Исус Христос за свой Господ и се новороди.

- Точно така - отговорих аз. - Думата "приключение" означава, че презрагата между Бог и човека - зрехът - е премахната. Възстановена е връзката между Бог и човека. Сягобателно, егунственошо нещо, което пречи на всеки егун да получи вечен живот, е неговият собствен отказ да приеме спасението, предложено от Бог. Приключението чрез Христос е за целия свят, но, само по себе си, то още не означава спасение. Това е егната спрана на на монетата. Бог премахна барьерата на греха, за да може всеки, който гоиде при Христос с вяра, да бъде съживен в Него. В Колосияни 2:13 се обобщава:

"И вас, които бяхте мъртви чрез прегрешенията си и чрез необрязаното палтско естество, вас съживи с Него, като просих всички на прегрешения".

Ето защо егунственият грях, който ще изпрати егун ген човека в ага, е неговото собствено неберие. В Йоан 3:18 се казва:

"Който вярва в Него, не е осъден, който не вярва, е вече осъден, защото не е побявдал в Името на Егуноронция Божия син".

Какво означава да си вече осъден? Да си останеш мъртъв. Защо? Поради твоя грях? Не! Но поради твоего неберие.

Това е едно шокиращо послание! Много от нас са свикнали с прегеставата си за едни олтърстиптелен и гнебул Бог, който в ага си едва не затрива човека от лицето на Земята. Евангелието всъщност е най-голямото опровержение на тази невярна прегеставка - то е едн перфектно избвършен акт на любов и милост. Примириенето е гелото, което Бог избвърши по своя инициатива. За него Той не се посъветва с никого - Той просто го избвърши.

Хората говорят убедително, но повърхностно за "човека, който търси Бог". Но Евангелието е разказът за Бог, Който търси човека! Това е невероятното послание на Римляни 5:6-10. То изразява факта, че Бог взе инициативата и избвърши примиренето с човека:

"Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надежното време Христос умря за нечестивите...., но Бог преноръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас..., защото, ако бихохме примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му, когато бяхме неприцелни, колко повече сега, като сме примирени, ще се избавим чрез Неговия живот!"
/Римляни 5:6,8,10/.

Много пъти съм посочвал, че никой не помърси Господ Исус за прощаване на грехове, когато Той беше на кръста. Но каква беше Неговата мощтаба? -

"Отче, прости им, защото те не знаехт какво правят!"
/Лука 23:34/.

Това беше грействие по Негова инициатива - га прости на човека!

Познатата история за блудния син в Лука 15:11-32 е пътна карпшина на Божиемо олтърстипение към света слег кръста. Малкият мъж беше взел и пропиляла наследството си, беше посрамил баща си и семейството. За га не умре от глад, той беше пруча работна, унизишена за евреин - га храни угоените сиине. Той напшина беше спинална гръното. Какво беше олтърстипенето на

баща му към него? Той не беше се откавал от сина си, нито мъж споме се със скръстени ръце, заплашбайки: "Само га ми пагне това момче! Ще си плати за всичко, което е направил!" Напротив, върно е точно обралното! Испинско гокказателство за олтърстипенето на бащата е неговата реакция при забръщането на сина му:

"А когато беше още галеч, видя го баща му, смилн се и като се забмече, хвърли се на брагата му, и го целуваше"
/Лука 15:20/.

А слег това направн едно големо тържество. Помислете върху това. Какво всъщност пречеше на сина га се върне при баща си, когато беше при свинете? Определено, пречката не беше в бащата! Не е трудно га си прегеставим как този човек всеки ден се върна наголу по пътя с коннеж и си мисли в очакване: "Може би почно гнес момчето ми ще си гоиде вкъщи". Егунственомо нещо, което гържеше сина галеч от баща му, беше неговият собствени избор - га остане със свинете или га се върне у гомта. Ако в пазн испория участваше и някой евангелизатор, то посланието му сигурно щеше га е: "Защо живееш със свинете? Ваща ти те обуча. Той вече не ти се сърди. Той иска ти га се прибереш вкъщи. Иди и се причисти с него!"

Както този баща копнееше за своя блуден син, така и Бог очаква своите геця, хората, га се забвърнат у гомта гнес. В същата глава Исус сравнява олтърстипенето на Бог към хората с това на гобрня обчар, който се грукн егнакво за всяка от своите сто обце. За га онагелу тези олтърстипения, Христос използва и аналогитата с жена, която похлипа цялата къща, само за га намери егна егунствена скъпоценна монета. И трите разказа забвършват с голема радост. Сам Господ обобщава всичко, заивбайки:

"Също така, казвам ви, циа радост прег Божитте ангели за едни грешник, който се кае"

/Лука 15:10/.

Това е резултатът от забвършеното гело на Исус Христос на кръста, понеже Той избвърши всичко необходимо, за га премахне тилата на греха. Когато едни грешник се забвърне при Бог,

той възпианост се прибура у гоме, където го очаквам с отборени обаяния и голема радост. Там той разбура какво преслабавява испишникът животи!

Мнозина не бърбават във факта за пълната прощка и в испишната, че Христос живее в тях, защото се спрахуват, че такава бърба ги заплашва със самооговорство в християнския им живот. Те чуват фразата "ще живеем чрез бърба" и веднага си преслабавят мъдревити бърбаци, които просто си сезят и чакаят нещо да се случи. Испишната обаче е, че самооговорството пъба, когато постабим акцента върху кръста и прощката на греховете, а забравим или изключим възкресениякия живот на Христос.

За га цялостпураме това, нека си преслабим, че едина цар пзавава указ, с който са помилвани всички блудници. Ако вие бяхте едина от тях, за вас това гобра новина ли щеше га е? Разбура се, че га. Повече нямаше га ви се налага га се крупете поради спраха от бяастише. Повече нямаше га имаше "черно" госте и всички баци минави прегрешения щяха га се заличават. Слагобателно, това помилване определено ще бъде гобра новина за вас. Но щеше ли то га ви мошбура така, че га промените научна си на животи? Не, ни най-мако!

Но нека га опугем малко по-далеч в нашата цялострация. Да предположим, че не само са ви помилвали, но царят е поискал от вас лично га станете негова съпруга. Какво става, когато едина блудница се ожени за цар? Тя става царица. Сега вече имаме ли причина га промените научна си на животи? Канесорично га! Не е нужно га си гениц, за га проумеем, че научният на животи на царцата е с няколко нуба по-високо от този на едина простипулка. Нишо едина жена, ако е с всички си, няма га се върне назад към прешити си научна на животи.

Докато Евангелието се проповядва полюбвничашо, ще сретаме християни, които са много благосдарни, че няма га бърбат стъгени за греховете си, но са без гостипълчна мошбация за промяна на своето побегение. Ето защо много алгери са принудени га използват чужка на закона и едина загушаваци напник върху хората си, само и само га ги гържат в "месниця" път.

Но как е наречена чърквата в Новия завет? Христобата небяста! Възпианост, посланието на Евангелието е едина преш-

ложение за женитба. Затова, точно както простипушката се прешбъща в царица, когато се ожени за царя, така и виновните грешници се прешбъщат в синобе на Бог, когато се угенпифицират с Христос. Този вуг възмоолиношения и новата самолучност са вече нещата, чиило въпрешен заряг е гостипълчен за новата мошбация на побегението.

Прешбъщането ни в нови създания напомня трансформането на гъсеницата в красива пеперуга. Този чуген процес, чрез който се появява едина напълно ново същество, се нарича метаморфоза. Със старата форма може само га се пълзи, а с новата - га се лети и га се следи живота отгоре, от въздуха. Трябва га се научим га вижгаме себе си такива, каквито ни вижга Бог, понеже сме нови създания в Исус Христос.

Ако вугиш пеперуга, никога няма га пзвикаш: "Хей, еламе! Вижте колко гобре пздежда тази прешбразена гъсеница!" Защо? Защото, в крайна сметка, това напшина е гъсеница, която обаче в миг е била прешбразена. И все пак, това вече е едина ново създание и ние не го глегаме според прешитишо му състояние. Вижгаме го такова, каквито е сега - едина прешбрасна пеперуга.

По абсолютнo същия начин Бог гледа на нас като на нови създания в Христос. Въпреки че не винаги сме се гържали като гобра пеперуга - например, кацали сме на места, където не трябва, забравяли сме, че сме пеперуга и сме започвали га пълзиме наоколо със старите си припмелчеша - испишната все пак е, че вие никога повече не може га бържете отново гъсеница!

Ето защо, за обозначаване на личността в Христос новозаветните аптори най-често използват гумата "светица" в прякто и значение "свят човек". Павел, например, е агресурал почти всички си послания го "светиците". И все пак постоинно чужам християните га гоборят за себе си като за "едни стар грешници, спасен по благогат". Не! Това е все едина га наричаме пеперугата "прешбразена гъсеница". Ние бяхаме грешници и бяхаме спасени по благогат, но Вожпето слово ни нарича светици от момента, в който ние се угенпифицирахме с Христос.

Някои хора се чугат:

- Но аз все още върша грехове. Това не ме ли прави грешник?

Аз обикновено отговарям:

- Всичко забвису от това, галу твоята ценителност се опрегела от побегенцето ти - от това, което правиш, или от съзнанието за това, кой си в Божиите очи. Не сте ли забелязали, че, макар и християни, прогряждаваме га постъпваме катто светски хора и га си правим преченки за една личност въз основа на побегенцето ѝ? Егунствениял начин, за га се освободим от това, е га постъпим, катто Павел пише в Колосяни 3:1-3:

"И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, гето сегу Христос отгясно на Бог. Мислете за горното, а не за земното; защото умряхте и животът ви е скрит с Христа в Бог".

От целия Ноб забет лучи, че богещиял мотив за това, га живеем богоугоден живот, е любовта и благогата на Бог. Посланието към Ефесяните, например, излъква сред всички, които Павел е написал. Цялото послание може га се обобци с гва ключови стиха. Първият е:

"Благодарен га бже Бог и Отец на Нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благодарил с всяко уховно благодарение в небесни места"

/Ефесяни 1:3/.

Всъщност, първа, втора и трета глави коментират този стих, който разкрива величието на Божиата милост към нас и кои сме ние, в резултат на нек. Снег това Павел насочва внашанието си към мотивацията и побегенцето:

"И тъй аз, заборник за Господа, ви моля га се обожгатте гостойно на званцето, към което бяхте призвани"

/Ефесяни 4:1/.

Останалата част от посланието - глави четвърта, пета и шеста - описва практическите области, в които трябва га се прилага този стих. В книгата Ефесяни има много увещания за гещие, но не забравяйте, че Павел отгел целу три глави, за га изясни защо трябва га живеем точно такъв живот.

Според мен, егун от най-великите и най-даквично изразени примери за мотивация в Нобия забет напираме в Ефесяни 5:8:

"Тъй катто някога си бяхте тъмнина, а сега сте светлина в Господа, обожгайте се катто от рога на светлението".

Викме мозли га го перифрацираме и така: "Прегу ти беше гьсенцица, сега си переруга. Аети катто переруга!"

Ако можехте га пошипаме апостол Павел "Защо трябва га живеем катто гете на светлината?", вероятно би ви отговорил просителко и практическо: "Защото това е, което си". Не е ли съвременно ясно? Да, ако приемем, че знаещи, че си гете на светлината. Твърде много християни обаче се опитват га живеят християнски живот - опитват се га се гържат катто переруга - но в сърцата си те все още сматат, че са гьсенцици.

Вибанията казва:

"Ако е някой в Христа, той е ново гьзганне; старото премина, ето, всичко стана ново!"

В снегватилте глави ще разгадаме тези "нови неща", които Бог щегро ни е гад, катто започнем с основния въпрос - въпросът за нашата ценителност в Христос.

ПРАВИАНА ПРЕДСТАВА ЗА СЕБЕ СИ

Момченце, ненабършило още 3 години, тичаше нагоре-надолу из помпозните коридори. Служителите от въоръжената охрана, едни от най-гоорите, не обръщаха никакво внимание на гешето, което преминаваше покрай тях. Хората от персонала, които моментно срещна по своя път, също не го удостоиха с особено внимание - само леко се усмихнаха. Малкият полкова се беше забързад към своята цел, че не забеляза вуснамата за поздрав ръка на секретарката, покрай което бюро, влизайки, прерамт. През вратата споеше друг въоръжен караул. Но и той не помръгна, за га спре гешето, което, оиваряйки вратата, баезе вътре. С зреднада усмивка на лицето момченцето припича по килима на Обанния кабинет и скоро сегна в скута на най-важният човек в света. Навожи се важните членове на кабинета га изчакал, гокато президентът Джон Ф. Кенеди и неговият син Джон-Джон се прегръщат и целувага за добро утро, и слег тоба га прогърбажат гускуцията си.

Горните по време на административната на Кенеди са остабили силен отпечатък в паметта ми поради факта, че тоба беше едн от малкото случаи, когато геця живееха в Веаия Дом. Он нобините по телевизията си спомням колко много президентът обичаше гецата си и с каква радост ги вклячваше в ежедневието си, гору когато беше заел с неща, засягащи бъдещето и безопасността на хората от целия свят. Този контраст е бив за мен винаги поразяващ - най-могъщият човек в света и малкият му син, който винаги можеше га се промъкне покрай камераташе, секретарките и членовега на персонала и га се гсуши в обятията на своя баща.

Можете ли га си представите някой га промектира поради тоба? "Чакайте малко сегат! Не знаете ли кой е този човек? Това е президентът на Съединените Американски щати, дигерът на най-веаиката нация в света. Не може просто така га

вазаш при него, когато си поскати, още по-малко га сегши в скута му - и гума не може га спаба! Ти за кого се мислиш?". Джон-Джон би погледнал такъв човек много изненагано. А после с уверена усмивка би отговорил: "Той е моят татко!". Вижаше ли, малкото момченце знае кой е неговият баща, но знае още и то самото кое е.

Трагедията на съвременните християни е, че сме напълно небезки относно тоба, кои сме вярности в Христос. Слег като Исус Христос напраща всички необходими, за га сме пречети от Неговия Баща - Святия Бог; слег като Спасителят ни гаде Собствения си живот, който можем га преживяваме всеки геч, защо тогава толкова много от нас все още ходят в съмнения и се питат: чува ли Бог молитвите ни наистина; гостойни ли сме Бог га ни употребява в служение; обича ли ни Той въпреки тоба, което сме. Дяволко в сърцето си негодумяваме: "Как може га ме обича Бог, знаейки гействителността ми същност?"

Знам от личен опит, че такъв вид съмнения и въпроси измъчвали много християни. Чувад съм ги непрекъснато по време на хилигите часове, прекарани в съветване и изучаване на Библията. Всяка седмица хората, които се обажгат го радиопредаванията ни, излъчвани на живо, завагат същите въпроси и изразяват същите съмнения.

По време на семинарите, които провеждах, аз развагах на всички присъстващи бланки, в които ги молах га отговорят само на едн въпрос: "Как чувстваште, че Бог гаега на вас лично сегат?". Отговорите, които събчухах накрая, бяха праясични. Ето някои от тях: "Като едно същество, което е грешно и което се опитва га не свърешава, обаче в крайна сметка пак свърешава."; "Сигурно Бог много често ме вижда като едн лицемер. Научил съм се га изгрял ролята на християнин, но в гействителност сърцето ми не е истински и напълно предагено на Бог във всяка област от моя живот."; "Той вижда едно много обезпоккено и гад информирано бебе."; "Аз мисля, че когато Бог ме вижда, Той се чуства много отбратен и разочарован."; "Тагу Му се от мен!".

На хората, които мислят, че Бог гаега на тях по този начин, никак не им е лесно га предагати стихове като Евреи 4:16, където се казва:

"...нека пристъпваме с гързост към престона на

благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно".

Проблемът на тези хора се корени в тяхната неправилна самонаценка в Христос. Кой си ти? И по какъв начин определяш това, кой си?

Представете си за момент, че живеете на пустинен остров и никога досега не сте виждали грубо човешко същество. Изведнъж чувате глас от небето, който пита: "Кой си ти?" Вие не можете да знаете отговора на този въпрос. Свек това на хоризонта се появява кораб и не след дълго акустика в близкия залив. От него саиза непознат, който се приближава до вас, прегръща ви и извиква: "Най-после! Намерих гешето си, което бях загубил преди толкова много години!".

Вие питате:

- Кой си ти?

- Аз съм Джон Доу. А ти си моето геше, Пам.

И сега, ако отново чуете същия глас от небето:

- Кой си ти? - вече ще знаете отговора:

- Аз съм Пам Доу, синът на Джон Доу.

Личността не може да има идентичност, ако не е във взаимноотношение с някого или с нещо друго. Ето защо ние сградяваме, на практика, всичко, което ни понадне, поради отчужената си нужда да открием кой сме. Хората определят своята идентичност според външния си вид, професията, способностите, семейните си взаимоотношения, приятелите, генотипичността, принадлежността и по много други начини. Общото във всичко тези човешки опити да определят нашата идентичност е, че те са временни - променят се с всеки похват на възраст.

Когато едно геше нарича нещо и го покаже на майка си, тя започва да ашка от възхищение и да казва: "Съзуч, това е прекрасно! Ти си еucin малък гений! Сигурна съм, че от теб ще узавезе голям хубожник".

Съзуч, мислейки, се отдалечава: "Щом мама хареса толкова много тази малка картина, колко ли ще я зарадвам, ако наричам егна голта на стената!" Така тя опива, намира най-голямата стена в стаята си и започва да тбори своя шедровър.

Не след дълго се чува писък: "Съзуч, даупабо геше толкова!

Какви ви вършци?... " Това обръкна гешето - веднъж си гений, а друг път - даулак.

Докакто растем, ние все се учим от многото опитности, че мненията на другите хора за нас не са най-стабилният критерий за определяне на това, кои сме ние. Подходящ за случая е примерът с професионалните амлеши. Ако се представят бавстиячо, хората усройват в тяхна чест паразити, но ако се пробавят, ще прогрякжават да им го напомнят ген свек ген го края на живота им. Същото важи и за семейството. Ако някой ме попита какво мисли жена ми за мен, сигурно бих отговорил: "Кога точно?" Защото мнението ѝ се променя всеки свекващ момент.

Много хора определят своята идентичност според професията си: "Аз съм бизнесмен". Но какво ще стане с теб, ако те убоят или се пенсионираш? Кой оставаш ти погавя? "Аз съм майка", казват много жени. Но какво се случва, когато гецата пораснат и напуснат дома, за да поемат своя собствен път. Коя си ти погавя? "Аз съм амлеши, музикант, манекен...". Да определяш идентичността си въз основа на външния вид или функционирането на твоето тяло е все едно да спрочи кули върху пясък. Може да се наранш или разболеш. Закономерно свеква едно непрекъснато и напрегнато съредствование - някой някъде е по-голям от теб в нещо. Най-малкото, всички неизбежно остаряваме.

Има само еucin правден и непоклашим начин да определям своята идентичност - една основа, която не може да ти бъде отнета: "Аз съм геше на Бог." Може да си геше на Бог, което егнобременно е бизнесмен, майка или амлеши... Източникът на трябва идентичност обаче е взаимоотношението ти с Бог. Само по този начин ще откриеш и преживееш истинска сигурност.

Всички ние носим белезите от минали преживявания. Помислете само колко груби и жестокци са помежду си гецата на училищното църцие. Ведушайте се в техните пряткори: прясчо, пълчо, даупчо, смръгаво, пълчо, гецки... Или когато депнат на някого епикеш: "Този е бавноразбивач се". Спомянете ли си всички ките тези обущни епитеши? Да, светлям, в който живеем, е наистина едно "прекрасно място"! Колко много от нас все още спратат и се борят с тези спомени, макар че сме вече на възраст.

Неоплаغبна, след един семинар, при мен гоиде възрастмен господин, който просто сватеше от външене.

- Товака много съм Ви благодарен - каза той, - защото на този семинар за първи път разбрах кой съм аз в Христос.

Разпитах го за живота му и той ми каза:

- Аз съм на 87 години. Когато бях малък, гругите деца ме наричаха „маймунско лице“ и постоянно ми се подиграваха. През целия си живот се боря с преставама си за себе си. Сега вече мога да кажа, че Исус Христос ме освободи!

Навярно се чудите как изглеждаше този човек. Ами ... беше госта красив! Но какво вече видяхме във II глава, чувствата ни реагират на онова, което е в нашия ум, без да могат да разлучат истината от лъжата. Можете ли да си представите! В прогласяване на 80 години този човек се е опитвал да избяга от преставама за себе си като „маймунското лице“. Срамота! И все пак, толкова много хора преживяват същото.

На всички отгоре, сякаш обикновените бипки за ценност не ни спузат, но и епикетът, който ни лепват, като че ли посочва най-големите ни слабости. Един ген млаг мъж гоиде в офиса ми за съветване. Той претереше целият и се пресеше. Очевидно, беше взел наркотик. Престава си се по следния начин:

- Казвам се Джими. Аз съм паранойк и имам маниакална гепресия и шизофрения.

Погледнах го и казах:

- Чуждена престава имате за себе си! Сигурно изгаряте от нетърпение да се полегнете сутрин в легалото и си кажете: "Здравсти, Джими, паранойк такъв и стар маниакално гепресуран шизофреник!" Кой ти лепна този епикет?

След първоначалното си стъпване, Джими ми разказа своята история. От 18-годишна възраст го лекували психиатри и психолози. Първият път баща му го заведе на лекар, понеже бил "гепресуран". При всяка следваща консултация гиагнозата ставаа все по-сложна. Гогини нареу едва избутва живота си, проваляйки се както в работата си, така и в семейството си. След като се припириа с обсолютността, зависимостта му от лекарибата започнаа да се увеличава.

- Джими - започнах аз, - знай, че си взема някои погрешни решения в живота си и ще се заемем с тях. Но точно сега най-

много се интересувам от това, кой си мислиш, че си ти. Християнин ли си?

- Да - отговор ми.

- В Христос ли си?

- Да.

- Христос живее ли в теб?

- Да.

- Товака нека да определим кой си ти въз основа на това, което Бог казва, че си! Смяташ ли, че ако Бог те престава в царството Си на Небето, би казал за теб: "Това е Джими - паранойк и маниакално гепресуран шизофреник! Не! Бог би казал: "Това е моят възлюбен син Джими! Когато Бог те полегне, Той вижда едно Свое дете, на което напълно е простиа и което е свършено в очите на Баща си. Ти си в Христос и вътре в теб е Святият Дух. Бог те вижда като една личност, която е вземаа някои глупави решения и която е върваа на много лъжи поради светскитя начин на мислене.

Джими вече започваше да уба на себе си.

- Знаеш ли, Боб - каза той, - наскоро, гокато чепях Библията, Бог започна да ми показва същите неща, но аз не знаех как да ги изразя с гуми.

Аз и Джими госта се погругихме, за да изробим една по една грешките в живота му, но това спана възможнo, след като вече бе разрешен проблема му с ценностността. Ние загубо-чено изучавахме Библията, гокато Джими успя да види себе си през Божиите очи. Той намери лекар, който му помогна да се откаже от хапчетата и съответнуето му видимо се подобряваше с всеки узминал ден. Днес Джими има ново семейство и е зграб и уравновесен мъж, който узраства в Госноу.

Много груги хора се намират в същия капан. Те определят себе си като: "Аз съм Джон и съм алкохолник." или "Аз съм Стив и съм хомосексуалист." Защо не поспяваме така с гругите грехове? Понякога се боря с гух на критициарство. Защо не казвам: "Аз съм Боб Джордж и съм критикохолник."? Ще Ви кажа защо. Просто отказвам да определям себе си според неуспехите си. Истината за нас е това, което Бог казва. Когато някой приеме епикет като един от тези, това се запечата в съзнанието му като една престава за самия него, която се определя от

повегенуето му. Снегователно, приемаме за естетичено, че поведенето никога не може да се промени. Така хората смятаат за напълно нормално робството налучното ни поведеие, от което Бог иска да ни освободи.

Но как да опregelим какво Бог мисли за нас? Действително ли е толкова просто? От Божиия гледна точка, на земята съществуват само два вида хора. Тяхната ценителност, според Библията, винаги зависи от това, с кого се отъжжествяват:

"Защото, както в Агам всички умираат, така и в Христос всички ще живеят".

/I Коринтяни 15:22/

Двата вида хора, които Бог вижда, са наричат "в Агам" или "в Христос". Но за нас всички това звучи странно. Какво означава да бъдеш "в някого"?

Да бъдеш "в някого" означава, че той е рогончатник на твоеето семейство. Като такъв, той ни завещава името си, своята природа, наследство и съжба.

Нека започнем с Агам. Всеки човек от този свят се ражда "в Агам". Това означава, че ние се раждаме със същата природа, наследство и съжба, които Агам придобил след грехопадението. Ние се раждаме гуховно мъртви, със свършила природа и това остава като наше наследство през цялата вечност, освен ако нещо не се промени. Вегнък попитах едни известни християни: "Какво трябва да направя човек, за да отида в ага?". Той отговори: "Абсолютно нищо". Човек се ражда и върви към него през целия си живот.

Това е наследство, което Агам ни е оставил. Но наследство, оставено ни от Исус Христос, е напълно противоположно на Агамовото.

"... и тъй, както чрез едно прегрешение гоише осъжденуето на всички човещи, така и чрез едно праведно дело гоише на всички човещи оправдануето, което гокарва живот. Защото, както чрез непослушанието на едина човек (Агам) станала грешни мнозина, така и чрез послушанието на Едина

(Христос) мнозина ще станат праведни".

/Римляни 5:18,19/

Снегователно, най-важният въпрос, който стои пред нас и пред мен, е с кого се отъжжествяваме - с Агам или с Христос. Как можем да сменим нашата собствена ценителност, след като сме рогени в Агам, а трябва да се отъжжествим с Христос, за да се спасим? Можем да намерим отговора в кръщенуето. Още от най-ранните столетия на християнската история е имало ожесточени спорове, свързани с кръщенуето. Как да бъде извършвано? Коко вода да се използва? Това не бива да ни пзненава. Самана винаги внася обръкване в най-важните Библейски истории, опитвайки се да ни засади за истините, които могат да ни направят наистина свободни.

Това ми напомня времето, когато бях момче и играех на топка с кучето си. То винаги връщаше топката, но понякога я загубваше от погледа си. Тогавя убваше при мен, въртейки опашка и излезило език. "Ръсти, ето там!" - ентусиазирано казва аз и посочвах мястото. Опитах ли сте някога да кажете на куче някъде да върви, само посочвайки му с пръст? Никога не се подучаваше. То само заставаше по-близо до мен и започваше да гуши пръста ми. "Не, не - казвах аз, - не пръста ми, а ето там!". Но той погущваше пръста ми още вегнък и накрая го облизваше. Кучето ми просто не разбираше какво искам да направя. Пръстът ми не беше това, върху което исках да съсредоточа вниманието му. Опитах се да го накарам да погледне онова, което му сочех с пръст.

Смеем се на неспособността на кучето да разбере смисъла на едни сочещи пръст, но смятам, че и ние често правим същото с много от Библейските истории. Вместо да разберем това, което Бог иска да ни каже, ние насочваме вниманието си към Божиите символ /сочещите пръсти/, преобръщайки самите символи в обекти на разгори помежду ни. Кръщенуето е едни от тях.

Буквалното значение на гумата "кръщавам" е да помпши изцяло, да вземеш напълно. Древните гърци използвали гумата, за да опишат процеса на богушване. Ако имаш блада греха, а искаш да я богушаш в червено, какво трябва да направши? Трябва да вземеш едни голем съд, пълнен с червена боя, да сложши бялата

греха на пръчка и га я "кръстници" в ботата. Какво се получава, слез като я избавиш? Вече имаш червена греха. Ваица егно нещо, а ваица груго, пругобивайки вече всучки характеристици на онова, в което е било пополено.

Основният смисъл на злагода "Кръщавам" е свързан с плана уценщификация и това е, което Бог се опитва да ни научи чрез него. Ние се раждаме на мози съяти "в Агам" гуховно мъртви и грешни по природога. После чубаме Вагаата Вест за Исус Христос и Го приемаме га бърге наш Господ и Спасител. В този момент Святшият Божки Дух ни кръщава "в Христос":

"Защото ние всучки се кръстнихме в егун Дух га съспавляваме егно тмао и всучки ом егун Дух се напихме."

/I Коринтяни 12:13/

Това е нещо, което се случва с всеки християнин в момента на гуховното му раждане - той се опъжгествава напълно с Исус Христос.

Ако това е станало, вие не сте вече "в Агам" - вие сте "в Христос"! Сега Той е вашият рогоначалник. Смъртта повече не е вашето наследство: "в Христа всучки ще живеем" /I Коринтяни 15:22/. Вече сте "участници на божественото естество" /II Петрово 1:4/. Омсега напалък Небето е ваша съгба за цялата вечност. Защо получаваме всучки тези неща? Защото вече сте "в Христос"!

Когато преминатхе ом Агам в Исус, самият Христос премина ом Небето във вас и вие станатхе ново създание:

"Защо, ако е някой в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, всучко стана ново!"

Новото създание - този факт не се опнася го твоемо побевение, а засяка твоемта ценщичност.

В моя случай кой бях аз прегу? Боб Джордж "в Агам", без Духа на живия Бог, гуховно мъртвъ, грешен. Този човек е вече мъртвъ и го няма - той никога няма га се върне опново. Кой съм аз гнес? Боб Джордж "в Христос", човек, у когото живее Святшият

Дух, гуховно жив и напълно простен. Може га сте сигурни, че промяната на ценщичността ще бърге закономерно последвана ом промяна в побевението, но не смейайте гвеме неща. Ражда-нето на новото създание е свързано с това, кой съм аз в Христос. Ето защо Павел можеше га напише:

"Съразнах се с Христос и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен; а живият, който сега живея в тмаото, живя го е варама, която е в Божия Син, Който ме възмоби и прегаге Себе Си за мен."

/Галатяни 2:20/

Днес всучки хора - ом възпитателите го психолозите и християнските лугери - твърдят, че основният проблем е в лощата прегстава за самите себе си. Те ни казват, че всеки има нужда ом гобра себеоценка. Но Библията ни показва точно обратното. Докато в света ни казват, че трябва га обичаме себе си повече, Библията оптпоява факта, че проблемът на човека се крие в прекалено големата любов към себе си. Това е гордост - пакривена, преувелучена прегстава за себе си - това е същността на греха. Божиемо слово казва: "га не мисли за себе си по-високо, отколкото трябва га мисли" /Римляни 12:3/. И още: "не правете нищо ом парнизанство или ом пицеславие, но със смиреномъгрюе нека всеки счита гругия по-горен ом себе си" /Филипяни 2:3/. Как бихте съчепали тези стихове със светската философия, която казва: "Гледай га си номер егно!"?

Не, на нас не ни е необходимо гобра прегстава за себе си! На нас ни трябва правидна прегстава за себе си - тази, която чуба ом Божиемо слово. Хората казват: "Аз съм грозен и мразя себе си!" Това твърдение е госта противоречиво. Ако написана мразехте себе си, щакте га се раватме, че сме грозен. Но истинската причина за вашите проблеми е, че обичате себе си и затова всщност искате га узглежатме по-гобре.

Като егун, оживява "в Христос" и напълно простен и приет ом Него, сега вече имате право на избор: може га прегстайте себе си на Него, като Му позволите га живее Неговия живот чрез вас, или може га прегстайте себе си на греха и на похопите на палшпа /Римляни 6:11-13/.

Човешката гуша е като егип чувно изработен рояк, егип великолепен инструмент. Вържеки това, качеството на звука, който ще изгвава той, изцяло зависи от музиканта, който ще свири на него. Ако изпитателът е професионален пианист, ще бъде очарован от прекарасната музика, която слуша. Но ако заг рояка настаните горуда, например, ще пославаш само кръв-свци и гразнещи сауха, отблъскващи звуци. Не свег гъзго инструментът ще стане неизползваем. Това е изборът, който всеки ген трябва да правим отново и отново: да представим себе си на Христос - егип виртуозен Музикант, който ще възпроизведе музиката на Своя живот в и чрез нас - ил да представим себе си на греха и сълътствашите го разруха и гисонанс. Когато Христос има контрол над мен, аз обичам Бог Джордж. Когато грехът вземе връх, аз не понасям себе си. Бог иска да знаем кои сме "в Христос" и, проумявайки тази истина, да живеем като възлюбени Негови деца, гори когато сме се пробвали в нещо. Само вършаш в този факт ще ни върне увереността и силата: да опиваме при Бог във време на нужда и изпитание.

Примерът с Джанет, мада жена на около 20, е ярка илюстрация за всички това. Тя лежала в болница вече няколко седмици от анорексия (иц още будилция). Това са медицинските термини за виг побегение, сращащо се много по-често при жените, отколкото при мъжете. Човек, болел от анорексия, смята, че е гебел и става маниак на тема описаване. Тази жена беше на път да умре от глагуване. Тя беше убеена, че все още е гебел и трябва да прогължи да отслава, вържеки че беше запричала вече на жив скелет. За болните от анорексия е характерно, че губят контрол над гешата - напълквам се зграво с храна, а свег това, изпитвайки вина, се насилават да я повърнат, за да не напълнеят. В таква положение беше изпаднала и Джанет.

В прогължене на 6 седмици я лекуваха в една от най-гобрите болници на Делас. Но лекарите не бяха се гопшдали го Бог за човешката природо. Казали и, че има „доша представя за себе си" и трябва да я погобри. Предсвешвали я, че за да получи изцеление, сила и самоувереност, да започне с индивидуална механика на медитиране - "да уаобщи сънчевата светлина и да я вкараш в тялото си". (За съжаление, все още има хора, които смятат, че трябва "да си останал свбсем без мозък, за да станеш

християнин!"). Това ми напомня гумите на Бог по този повод: "Като се представяха за мъдри, те глупеяха"

/Римляни:22/.

Свег ¹ безрезултатни седмици рогителите и я гобегоха при мен. Аз им казах: "Оставете я тук няколко гни, ще и намера каква работа в офиса, гокато я съветвам". Свег по-макло от седмица Джанет си опиге вкъщи, напълно освободена от самоунищожителното си побегение. Как? Разбира се, не защото аз съм някакъв суперсвешник, а защото истината може да освобождава. Свешниците в болницата не бяха я свешвали сподрег истината. Аз използвах Словото на Бог. Дуагнозата на болничните свешници не се подвърви - в този случац те бяха гсрешили. Проблемът на Джанет, който е гребел и на всеки човек в такава ситуация, не е в оприцателната представя за себе си. Проблемът е във всепогълцащото впечатление, насочено към самия теб. Разрешението не е придобиване на положителна себеоценка, а на правилна себеоценка, основана върху истините от Библията.

През тези гни заегно с Джанет изучавахме Словото на Бога. Не свег гъзго стана ясно, че Джанет е християнка - тя знаеше, че ще опиге на Небело, свег като умре. Тя обаче никога не беше чувала за Божиата любов към нея, за Неговото приемане гнес, за живота на Христос в нея. Тя потърсила своята ценност в света от незнание за това, което има "в Христос". А какво казва светът? Видите телевизионните програми и техните послания! Ако искате да спечелите огобрението на хората от вашия пол и да ви жлага противоболожния пол, трябва да сте поне като моголите, рекламциаци гешничните безакоходни напикти. Но ако гори и с егип грам нагхвърляте нормата - по-гобре се опкажете! Не е по силите ви! И моментално губите стойността си като човек - само егип грам повеце ви пребръща вегнаса в нищо.

Джанет се беше напобарила с този бокаук, както и много други хора гнес. Побарвала беше на една лъжа! Разбира се, нагвайки се, че така ще спечели огобрението на света - огобрение, свешвано винаги от робство. Всички казват: "Ще те обичам, ако..."; "Ще те приема, ако..." Тези извадения са само някои от признаците, сълътствашу това робство. Разговаряхме с Джанет и разгледахме онова, което Бог казва в Библията за нея.

Тя беше много изненадана и веднага откликна с радост и признателност на Исус. После разгледахме проблема в нейното поведение.

- Джанет - попитах аз, - какво казва Бог за теб?

- Той казва, че аз съм свята и свършено възлюбена от

Него.

- Докогат?

- Завинаги.

- Смяташ ли, че Бог е знаел какво прави, когато те е свързал? Смяташ ли, че Бог е можел да те направи по-различна, ако е искал?

- Разбира се! - отбърна тя.

- Това какъв смисла има да седнеш цял ден и да си мислиш за своите негоспаствци? Да мислиш постоянно колко тежко? Да мислиш цял ден само за себе си. Сякаш казваш на Бог: "Боже, Ти не знаеш какво правиш! Добре, може да си свързал свята, но наистина си омеккал бичко, когато си свързал мен!"

Джанет се замисли за миг.

- Наистина, збуяи гаулаво.

Кимнах утвърдително.

- Джанет, няма мъж на света, който ще те обича, само защото си слаба като гребло. Ако някой те обичне, то ще бъде поради твоята личност. Ако някой те приема или отхвърля само защото малцята ти е тънка, тогава неговата любов не спрува нищо. Това гори не е любов!

Да си заета непрекъснато със себе си е нещо, което те прави нещастна. Исус каза: „Не годейте да ми служат, но да служат“. Никога няма да открием истинското щастие, ако не спрем да мислим постоянно за себе си. Животът придобива смисъл и цел само когато се научим да мислим за другите и да им служим. Ти си една красива пеперуга, Джанет. Стани и полети!

Тя ми се усмихна широко.

Това е само един пример. Промяната не годе веднага, като с магическа пръчка. Но Джанет наистина беше освободена, защото осъзна, че е свята и възлюбено Божие дете. А истината за учеността "в Христос" е факт, който не може да бъде променен от хората. Когато сложки упованието си в Христос, който я обичаше и живееше в нея, Джанет получи свобода от

пова угнетяващо робство.

Игенитивността на върващия в Христос не е нещо второстепенно - тя е в основата на истинския християнски живот. Ако не спомим на зграва основа по този въпрос, не бихме могли уверено да опием при Бог, нашия Ваца, за помощ, когато най-много се нуждаем от нея. Но ако си вземем поука от примера с малкия Джон-Джон, опускайки се в реалността на това, кои сме, ние можем смело да пристъпим към престола на благодатта и да започнем да откриваме богатствата и свободата, които вече имаме в Христос поради факта, че сме деца на Царя!

- Не, татко! Мисая, че не съм сигурен. Не си спомням някога да съм чувствал, че ти напълно ме приемаш такаъв, какъвто съм.

Помолах го да ми обясни по-подробно. Той прогърбачки:

- Може би, защото винаги ми се е струвало, че би ти харесало повече, ако бях по-губен. Нами разбичираш, ако по-често четя Библията или ако вървех по-активна християнска дейност, или пък, може би, ако бях започнал целогневно християнско служение като теб, вместо да се захващам с бизнес.

Докато Боби спогляваше как се чувства в гейсвитаментност, в съзнанието ми изплуваха изобличителните спомени от времето, когато току-що бях повярвал. Боби и гяцера ми Деби тогава бяха съответно на 8 и 10 години. Не свег гълаго аз ги говегах при Исус Христос, Когато те приеха за свой Господ и Спасител. Много съм благодарен, че това спана, но тогава можех да споглям с тях само онюва, което аз самият знаех - бях силно убеген, че Исус Христос е умрял на кръста за прощание на нашите грехове, но все още не осъзнавах ясно другия факт, че Той гоиде, за да живее в и чрез нас. Можеш да предагеш на някого егинствено онюва, което ти самият си разбра.

Бях изключително западен младеж християнин. Евангелизирях много с дични свугелмества, горреейки се с това, колко "смеа свугелма за Христос" съм. Понякога побегенуето ми беше спиратно и незряло, но пък имах успешна ревносп за Господ. За нещастие обаче, не свег гълаго започнах да мисая, че моят начин на живот е спангарл, според който и другите хора трябва да живеят.

Невъзнателно оказвах напук върху мнозина, опитвайки да събуга в тях чувството на вина чрез хитри уайки, за да ги принудя да спанат като мен. По същия начин постъпвах и с гецата си. Например, когато Боби гоиде и разказа, че навън се е запознал с ново геше и му е било много приятно да цера с него, аз го погледнах серпозно в очите и попитах: "Добре, Боби, а ти каза ли му за Исус?". Като че ли очаквах 9-гогушилият ми син да пропобява Евангелуето на съсето приятелче само 15 минути, свег като са се запознали.

Няколко години по-късно се случих нещо, което беше още по-лошо и неприятно. Тогава вече бях в целогневно служение и

ОБИЧАНИ И ПРИЕТИ

7

Синът ми, Боби, току-що завършил колежа, набулаваше в турния перпог на търсене на първата работа. По това време в Даяс беше изключително трудно с работните места. Имаше спаз в икономиката и дори опитни бизнесмени едва успяваха да се оправят. Имаше много безработни. Беше ясно, че няма да е лесно намирането на работа за младеж като моя син. Като го гведях колко е обезсърчен, аз го поканих да закусваме навън с нагеджата, че ще мога да го посъветвам и окуража.

Свег пробегената помежду ни гълага гискусия за намирането на работа, за свема на бизнеса, за иншервютата с нюите кандидати, синът ми се постъзе. Прогърбачихме да разговаряме за други неща, насладжавайки се на времето, прекарано заегно. В края на нашия разговор Боби каза:

- Татко, много ти благодаря за времето, което ми отгелди. Наистина бях започнал да се опитвам за себе си, но ти много ми помогна. Знаеш ли, едно нещо винаги съм знаел със сигурност - че ти ме обичаш. Никога не съм се съмнявал в това. Ти си ми го показвал по всякакъв начин.

Разбичира се, беше ми приятно да чуж това, но като че ли имахте още нещо. Помислах за миг и сякаш Бог сложи нова мисля в ума ми.

- Боби, аз наистина те обичам - винаги съм те обичал и винаги ще те обичам, но искам да те питам нещо. Знаеш ли със сигурност, че аз те приемам?

Боби изгледжаше смаян. Той ме попита:

- Какво имаш предвид?

- Искам да кажа, че има разлика между любов и приемане. Ти си убеген, че аз те обичам, но приемането е нещо различно. Ти убеген ли си напълно, например, в това, че аз те приемам точно такаъв, какъвто си, че наистина те харесвам?

Боби помисли маако. После отговори много серпозно:

отидох на една конференция за погледовка на християнски работници. Егин от говорителите, който се подвизаше с висока резултация на ефективен свигетел за Исус, спогови как е взел гецата си и заедно с тях е ходил от врата на врата га говори Евангелието на хората. Вижайки положителните отзиви, който този човек подучаваше, аз си помислих: "И аз мога га го направя!" В края на краищата, нали съм егин смеа свигетел за Исус! Не ме беше страх га хоя от врата на врата и га спогаям християнската си вара с непознати хора. И така, ето ме и мени! Взел своето 11-годушно, плахо и чувствително момче, аз ддръзнах из целия квартал га гоборя за Исус на непознати - само и само га бпечатла гругите християни и подуча поне част от алаогусментните, който гругата подучаваше. И това прогважи, гокато егин ген макияти Боби се уплаши го смърт.

Попинах го гвал си спомня този епизод. Спомняте си го много ясно и гору ми призна, че отпогава камегорично решиа га спои вепрани и никога га не се загвабачага тврре много в християнството, слег като га си гобвр християни означавало га прайши вучки това. Дрбако в сърцето си той вярваше, че не може га постигне моя стангарт, за га подучи приемане и оговорение, и това все побече и побече го отгаечаваше от мен, карайки го га се гвржи резервирано. Можеше га му повтарям гесетку хилди пъти коако много го обучам, можеше га го прерръчам и целувам отново и отново или га му гавам спомници погаръци - все пак, вучки тези гемонстраци на моята любов имаха спойност за него, защото не вярваше, че аз го приемам.

Най-после имах възможност га му кажа, че съм сбъркал и га го помоля га ми прости всяка гупост от тези гогини. И най-важното, вече можех га му кажа не само, че го обучам и че винаги ще го обучам. Но можех и га го уберя, че наистина го приемам точно така, какъто е, че никога няма га е нужно га прайи или га спане нешто груго, за га спечели моето приемане. Вече никакво "ако" не можеше га попречи на това. Аз просто го харевах и го приемах точно какъто е. Тази сутрин нашето взаимноопиошение започна отново. Аз научих нешто много ценно и важно - без приемане, любовта се обезсмисля.

Слег като осъзнах тази истина, аз започнах га опкрявам, че много християни имат към Бог същото отношение, какъто

Боби имаше към мен. Побечето от тях механично цитират гумите в Йоан 3:16: "...защото Бог толкова възлюби света...", а всеки ген изпитват чувствително, че на Бог направо Му се гаци от тях, понеже не успявала га живеят според Неговите изисквания. Но много често онава, която те се опитват га спазват и изпитват, гору не са Неговите стангарту, а правдата, наложени им от груги хора или от тях самите.

Има една прегстава, която е особено разрушителна, наречена „идеалният християнин“. Това е една въображаема личност, с която много от нас непрекъснато се сравняват. Той е онзи свръххубавен човек, който спава в 4.00 ч. всяка сутрин, за га се молу чепири часа, после още чепири часа чете Библията, слег което отива на работа (където, разбича се, е най-гобрийт 8 своята област), а там е спогови Христос с всеки егин свой колега. Той води няколко разлучни груги за учяване на Библията, хоя на црква всеки път, когамо братите там са отборени и освен това е член на няколко комисии. Вкъщи той е чуссен гуховен гавга - егин успешни пример за любящ съпруг и баща, който всеки ген прекарва планиоенно време на молитва и чепене на Библията заедно със съпругата си или "Питичи 31 гавга" и съвършените си геча.

Естествено, никой от нас не може га постигне този стангарт. Но гаже и га цика някой га го гостигне, за това ще му прыват най-малко 100 часа в генонощето! Ако помислим логично, ще разберем, че „идеалният християнин“ е една недела прегстава на нашето въображение, но проблемът е, че тя не е гостигнато ясно в съзнанието ни. Това е егин замггаден и приврачен образ, който прустства постоянно някъде в гавната част на ума ни, като непрекъснато ни съзгава усещането за пълен провал. Заптова толкова гоялям брой християни живеят с чувствително на постоянна вина. Вучки, който сматат „идеалния християнин“ за Божия стангарт за приемане, на практиката вярват, че Бог е отгаечен от тях на хилди километри разстояние. Те мислят, че Той сеги на нешто, скръстна неговоано ръце, и са убедени прегварително, че Той никога няма га им опгобори, заптова гору не опитват га се молат.

Християните, живеещи в такава робство, са гобре запознати с библейското учение, че Бог ги обуча, но те просто не

варват със същето си, че Той ги приема. Когато не знаем и не сме уверени във факта, че Бог ни приема, Неговата любов практически се обезсмисля и става ненужна в ежедневието ни живот. В часовете ми по съветване често съм побуждавал въпроса за Божиата любов и съм наблюдавал озореченето на християните при тези думи. "И какво от това?" - казват те. "Бог обича всички!" От тяхната реакция става ясно, че представата им за Божиата любов възниква се основава на една неясна, смътна, универсална и безлична любов.

В повечето случаи не се получава за успешното Божие приемане в Христос и за наследството, което имаме в Него. Непознаването на Божието слово не е обаче единствената причина за това състояние на нещата. Много хора, които добре познават Библията, преживяват същото. Веднъж говорих през спугените в една семинария. Докато обсъждахме кой е християнският в Христос, аз им задавах поредица от въпроси. Запитах ги:

- Колко от вас са праведни и приети в Божиите очи така, както съм и аз?

Всички в аудиторията втугнаха ръка. Отново попитах:

- А колко от вас са праведни и приети в Божиите очи така, както е Бил Грêm?

Този път само половината втугнаха ръка.

- Колко от вас са приети и праведни в Божиите очи така, както е бил апостол Павел?

Около 10% от присъстващите втугнаха ръце.

- Е, сега ще ви задам един наистина труден въпрос: Колко от вас в Божиите очи са така праведни и приети, както е Исус Христос?

От всички в аудиторията само трима втугнаха ръце.

Имайте предвид, че това не беше поразително. Тези хора посещаваха една много добра семинария. Всеки един в тази зала можеше разпадено да защитава докрайната за оправдане чрез вяра. Те имаха знание за истината в гавите си, но го нямаха в сърцата си. Това е една свършена илюстрация, че един човек може да знае какво казва Библията, но не е непременно какво тя означава. Чух се, вие щяхте ли да втугнете ръка?

Накрая казах на тези спугенни същества неберопна

истина, която искам да кажа и на вас сега:

- Искам да го кажа съсем направо, за да не става никакво място за съмнение - започнах аз. - Ако сте истински християнин, в Божиите очи вие сте точно толкова праведен и приет, колкото е и самият Исус Христос!

Трябваше да видите лицата им! Сигурен съм, че някои от тях очакваха, че в същия миг светкавица ще ме поразит на място.

Каква е вашата реакция? Ако и вие сте толкова шокирани, колкото бяха повечето от онези спугенни, тогава, може би, не знаете кои сме в Христос. Може да имате в гавата си много доктрини, но все още ежедневието ви християнски живот е повече повар, отколкото благословение. Може отново и отново да се опитвате да промените живота си, но без успех, въпреки всички книги семинари, прочетени книги и изслушани касети. Каквато и да е конкретната ситуация, имам спрахопни новини за вас. Нека да видим някои от фантасматичните неща, които сме получили като наследство в Исус Христос. Моля се никъга повече да не се съмнявате в Божието приемане, за да откривате все повече и повече неизмеримите чуждеса на Неговата любов.

Повечето християни, според мен, разбират в общи линии същността на Божиата прошка - Бог взе нашите грехове и ги положи върху Исус. Но това е само половината от истината! Бог също взе Христовата свършена праведност и я даде на нас! Във II Коринтяни 5:21 се казва:

"Който (Бог) за нас направя грешен Оногова, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога".

Как бих могъл да стана и да забя, че в Божиите очи съм праведен и приет, както и Исус Христос? Поради това, което правя аз ли? Изобщо не! То е върно само по една причина - кой съм аз в Христос.

Библията много ясно и подробно обяснява, че праведността е безплатен дар, който човек получава чрез вяра. Пасажът в Римляни 5:17 е много категоричен:

"Защото, ако чрез прегрешението на единия

смъртта царува чрез моя египт, то много повече тия, които получават изобилство на благогатта и на гърбата, суреч, правдата, ще царуват в живот чрез Египцията, Исус Христос".

Праведността (правилното споене през Бог в позцията на гъдно пружемане от Него) е гър. Не трябва сами да го изработим или спечелим, нито да го заслужим. Както всеки друг погварък, всички, което можем да направим, е: да го приемем или да го отхвърлим. Вегняк прием, той бече е наш.

Често хората ми казват: "Аз просто не мога да проумея как така Бог ме направи праведен". На такива хора обикновено казвам следното: "Аз имах египт още по-труген въпрос: как Бог можа да направи Исус грешен?" Честно ви казвам, много по-лесно ми е да разбера как Бог ме направи да съм праведен, отколкото това, как Неговият съвършен Син спана зрях заради нас. Но II Коринтяни 5:21 свържи и гвеме.

Онези спугенли от семидарията, които бяха способни ефективно да защитят доктрината за оправдание чрез вяра, не се осмеляха да заявят, че са праведни като Исус. И все пак, щом търгуши египто, вярност заявявай и гругото. Думата "оправган" означава да си обявен за напълно небивен. Онова, което пречи на египт човек да приеме испината на Вибалата за оправдануето, е погрешното разбиране, че праведността ни в Христос има отпощение египтствено към мегпото, където ще опием саев смъртта, а тук и сега само нашето побегение определя гоколко сме приети от Бог. Ако гвееме на нещата по този начин, няма да преживеем всички онова, което имаме, само заради оправдануето ни в Христос. Ще прогваждаваме да се гържим с Бог така, сякаш трябва да заслужим нещо, и във взаимоотпощенията ни ще оспава емоционалната барьера, въпреки че от Божия страна няма такава, каквато моят син Боби имаше спрямо мен.

Испината е, че Бог ни пружма напълно и в Неговите очи сме праведни точно сега - не заради онова, което правим, а защото то Христос направи това за нас. Търбата обласп, в която можем да проберим гави наистина върваме в този факт, или не, е молшбата. Как гвееме при Бог? Начинът ни на молшба

разкрива каква прегспава имаме за Божуето пружемане и какво мислим, че Той иска от нас. Онова, което Бог иска от нас, е да се гберим на Него и на Словото Му - Словото, което ни казва, че Христос свърши всички, - и да гейспваме според него, както "приспяваме с увереност към престола на благогатта, за да пригубием милост и да намерим благогат, която да помага във време на нужда" /Евреи 4:16 - 6. пр., превог от англ./ Забележете, Бог казва "Във време на нужда". Кога сме в най-голяма нужда? Когато се пробавяме, полагаме в изкушение или в клопката на някой зрях. Но ако не върваме, че сме напълно приети в Божите очи, никога няма да се осмеелим да гойдем при Него. Ще се размотаваме навън през вратата в търсене на науча да станем гостатъчно "гостойни", за да застанем през Неговия трон.

В крайна сметка, ние бягаме от египтвенция източник на помощ, Бог, точно когато най-много се нуждаем от Него! Кога ти или аз ще можем да бязем сами и да застанем през трона на египт свят Бог? Никога! Но Новият завет на много места ни убещава да ползваме в молшбата си всички онова, което Бог направи чрез Христос за нас: "В Когато имаме своята гързост и гостпъ с уверенность чрез вяра в Него" /Ефесяни 3:12/. Как получаваме смелост и уверенность? "Чрез вяра в Него". Всичко е свързано с това, че се молим "в името на Исус".

Често заглавам следния въпрос: "Какво означава да се молим в името на Исус?" Чували сме тази фраза безброй пъти. Всички забвършваме молшбите си с нея. Но като че ли никой не знае защо. Вероятно най-искреният отговор, който съм чувал, е: "Ами, това е науча да забършим молшбата". Не, това е много повече от египт забършек на молшба. Да се молим в името на Исус означава, че ние признаваме гбе неща. Първо, че няма груг науча да бъдем приети от египт свят Бог, освен чрез Исус. И на второ място, с това заявяваме, че можем да опием при Бог смело и по всяко време с гънната уверенность, че поради Него и това, което Той е направил за нас, ще намерим пружемане и отборени обятия. Не заради нашата собствена праведност, понеже нямаме такава, но заради Неговата. В Галатяни 3:27 се казва:

"Тонеже всички вие, които сте се кръстнили в Христос, с Христос сте се облели".

Понеже сме в Него, ние сме напълно приети от Бог! Сега искаме да разберете, че говоря за факта, че ние сме приети от Бог, а не нашите гейстива. Аз самият съм напълно приет от Него за цялата вечност, но това не означава, че всъщност, което правя, е правично. Той може да ме презърне, да речем, и да ми покаже истината за нещо в моя живот, което не е наред - например какво отношение, гейстиве или навик. Защо? За да промени това, което не е наред. Но моето първо приемане никога не е погълнато. Той се опнася към мен винаги със свързана любов, приемаме, мълкрост и горбота. И понеже съм Божие дете, няма случай в живота ми, когато Той га не е опговорила на молитвата ми, изречена с вяра и в името на Исус! Молитвата спада към човоето, първоначално придожение на нашата ценитичност в Христос, която е неизбежна. Библията казва "га се молите непрестанно" (1 Солунци 5:17). Вече съм разбра, че имено такава е желанието и на всяко сърце, в което живее Христос и което преживява Неговата любов и приемане.

Когато застанем в молитва при Бог, веднага проучава степената, в която се говоряваме на Неговата група. Доколко сме убедени, че Той ни слуша? Мисля, че не са много християните, които се молят с увереност. Това е така, защото не знаем кои сме. От всички си опит в наученето и съветването на хиляди хора съм разбра, че най-разрушителните сили в човешкия живот са условната любов и условното приемане. Това означава: "Аз ще те обичам само ако..." В света това е винаги така. Ако си израснал в гом, където винаги е трябвало да заслужава любовта и приемането на родителите си, това прогважда га ти причудна болка и тругност цял живот. От друга страна, хората, израснали в обкръжение на любов и приемане, без поставяни условия, обикновено имат по-голяма уверенность и елегат на живота поизпитивно. Това важи за нещата от обаята на естествено. Но същият принцип е много актуален и що се опнася го гуховния живот на една личност.

Някога мислите ли сте защо споритата на реалитата е толкова ужасна? Забелявали ли сте, че реалитозните хора са едни от най-погитите на земята? Това е така, защото реалитата правят хората погити! Всички форми на реалитя - човек, опитващ се

със собствени условия га гостигне Святца - се базира на опитите га спечели приемане и отклик от страна на Бог или "Боговете". Само при чистото и истинско християнство има любящи и приемащи Бог, който се прогва към човека, за га му предложити прошка и живот! Шом най-разрушителна за човека е условната любов и приемане, тогава посланието за Божията безусловна любов и приемане в Исус Христос е най-могъщата гивотпроменяща сила, която съществува. Егит незабравим пример за това е историтата на Джитн.

През цялця си живот Джитн се борела с проблемити. Омгжавайки се за военен, който преследва амбициите си за каруера, гивеела на различни места по света. Но вместо га се насладжава на егит гланубащи гивот, тя била в състояние на постоянна гепресия. Започнала га узнава в гивисимост от лекарствата, които й предписвали. Но често и те не й помагали в гивобката гепресия. Четирит пъти емоционалната болка я карала га правит опити за самоубийство. При последния тя била в състояние на кома, между гивотата и смъртта, целц четирит гити. Сърцето й, уморен от всичко това, накрая се развела с нея. След четиритя си опити за самоубийство тя била твърде умалшена, за га опита опново. Примирила се с мистата, че ще гивее, но гепресията прогважавала. Джитн се завърнала в Съединените щати, опитвайки се га започне някакъв гивот сама. Тук, в Далас, я поканили га гойде в гомашината група за изучаване на Библията, която тогава водел. Тя веднага откликна на Багата вест и с радост прие Исус Христос.

Джитн беше угубена, откривайки какво Бог казва за нея в Писанието. Тя гиввално погиваше всеки стух, в който се говореше как Бог я обича и приема, както и за нейната нова ценитичност в Христос. Депресивнитя й гит, напрегатост и нервни мантери бяха сменени от усмивнитя, светля поглед, спокойни гивкениця и гивзнена похотка. Една истинска гажурженост за гругитие зае мястото на прекаленото гивмание към себе си, което гросега изцело обсебваше мислитя й. Скоро гепресията спана за нея само спомен. Никога няма га забравя гена, в който Джитн, светнала цялата, ми събощи:

- Боб, през цялця си гивот съм се опитвала га убия себе си - най-после успях!

Сигурно съм изглеждал госта съмн. Тя се засмя на изражението ми и възкликна:

- Товава гъваго време бях нещастна, но сега разбрах колко много Бог ме обича и го разбирам все повече и повече всеки ден. Старата Джийн е мътрва и я няма вече. Тя умря на кръста с Исус. Новата Джийн живее сега и е свързано възлюбена от Него. - И прогължи: - През целия си живот съм търсела някой, който да ме обича и да ме премема такава, каквато съм. Опитах се да спечеля приемането на моето семейство. Саяг това - приемането на моя съпруг. По-късно се опитах да спечеля любовта на гецама си, на моите приятели... И през цялото време съм се опитвала да спечеля любовта и приемането на Бог. Но е ужасно трудно да накараш грутите да те обичат, когато ти самият мислиш, че не може да бъдеш обичан. Егунствено в Исус намерих тази любов и приемане, на които мога да разчитам завинаги. Но най-прекрасното е, че опитките не се опитвам да накарам хората да ме обичат, подучавам от Божиите геца много повече любов, опитките изобщо мога да си предства.

Минаха повече от 5 години, опитките се запознах с Джийн. Тя е вече напълно свободна от герициста. Днес е разостна и живяна, пълна с любов и състрадание. Тя е внивателна, чувствителна и гава мъдри съвети на други хора, попаднал в същия капан на герициста и опчаяние, от който тя бе освободена чрез Христос. Исус каза:

"Аз съм Хаябът на животага, който гоїде при Мене, никак няма да огаднее, и който вярва в Мене, никак няма да огаднее."

/Йоан 6:35/

Във всяко човешко същество, родено в този свят, болен от грех, е закожен силен копнеж за безусловна любов и приемане. Учейки се да различаваме напълно на Исус Христос, ние разбираме, че Той е точно Този, който каза, затова може да удобавемори напълно нашия неутрален глас и жажга. В Него имаме безусловна любов, безусловно приемане, смисъл и цел в живота. Всички наши нужди намираш отговор в Исус.

8

ВАЖКАТА РАЗМЯНА

Егун от най-гобруше предпри за важността на гуховното познание, според мен, е геїствителният случай с човек на име Йейтс. По време на Депрестита той примежава много гекари земя в Западен Тексас, която използва за отглеждане на овце. Този човек живеел изключително бедно, едва успявайки да свърже гвлата край, като снабди с храна и облекло семейството си. Положението му готомкова се влошило, че вече не бил в състояние да плати и най-ниския ганък за земята си. Но точно когато неминуемо щял да загуби и да се разори, при него гошлв хора от егна петролна компания и му казал: "Ние смеяме, че във вашата земя може да има нефт. Ще ни позволите ли да копеем?"

Господин Йейтс реши, че няма какво да губи повече и умгал разрешението си. От петролната компания започнал да копаят и попаднал на най-големия петролен кладенец, намерен го този момент, в себерната част на Американския континент - кладенец, който гава всеки ден гобул от над 80 000 барела петрол! Само за една нощ 2-н Йейтс се превърнал в милиардер! Но такава ли е вярност истината? Не! Ако се замислим за това, той е бил милиардер още преди да открият кладенеца. Петролът винаги е бил там. Господин Йейтс просто не е знаел за него.

Такова е положението и на много християни гнес. Библията ни казва, че Бог "...в Христос ни е благословил с всяко гуховно благословение в Небесни места" /Ефесяни 1:3/

Но точно като този мъж, повечемо от нас не осъзнават неизмеримите богатства, които ние вече имаме в Христос. И прогължаваме га живеем в гуховна бедност.

Както вече отбелязах по-рано, гнес много християни имат едно разбиране за спасението, което не е непременно погрешно, но твърде ограничено. Точно по тази причина в своето послание към Ефесяните Павел се молл за тях:

"гано Бог на Нашия Господ Исус Христос, славният Отец, Ви гаде гух на мъгросп и на откровение, за га То познаете, и га просвети очите на сърцето Ви, за га познаете каква е надеждата, към която Ви призовава, какво е богатството между светлите на славно от Него наследство и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите..."

/Ефесяни 1:17-19/

Това са същите онези неща, за които Пава говори в I Коринтяни 2:9, като казва:

"Каквото око не е видяло и ухо не е чуло и на човешко сърце не е гохождвало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любял".

Колко опчаяно се нуждаем от това познание! Когато апостолът говори за отбавяне "очите на сърцето ни", очевидно има предвид нещо много по-гъбоко от нашия интелект; нещо, за което Бог трябва да ни гаде сила, за га го разберем. Той говори за едно истинско познание на самия Него и на любовта Му в сърцата ни. Точно защото трябва да присъптваме към Божията истина с едно отнoшение на смирение, забвистост и желание га бъдем научени. Това познание не цгва само чрез нашише собствени усилия или интелегентност:

"А на нас Бог откри това чрез Духа"

/I Коринтяни 2:10/

Въпреки че аз самият не отъзнавах в госталпъчна степен важността на този факт, все пак именно за това молех Бог, когато трябва по онази магистрада, а следше се спущаха по дучето ми. Тези истини наистина могат га променят егун живот и аз първря това от собствен опит, защото от този ген нататък собственият ми живот се промени напълно.

Същото важи и за случая, когато посочваме разликата между познаването на Божцето сабо с ума и познаването му със сърцето. За мен е едно удивително преживяване га се връщам на-

зад, слушайки отново мои спари касети с поучения. Оказва се, че преди гесетина години съм поучавад същите тези истини и съм използвад същите спикове, които използвам и гнес. Но със сигурност мога га заядъ, че не съм разбурал със сърцето си оноа, за което съм говорил тогаба. Днес обаче преживяването на Божията любов и приемане е толкова реално за мен, че ми е трудно га го опиша. Ето защо молищата на Пава за ефесяните е и моята молитва за вас. Отъзнавайки все повече и повече своето наследство, аз се моля очите ни га се отворят, за га разберем със сърцата си, както и с ума си, "това, което Бог е благоволил га ни погари" /I Коринтяни 2:12/ чрез Исус Христос.

Кое е нашето наследство в Христос? И по какъв начин знаемто за него може га говеде го променен живот в нас? За га отговорим на тези въпроси, нека започнем с най-важния принцип, който свързва всичко това в едно - никогна няма га се променим, когато не приемем живота, който ни е даден в замана.

Християните непрекъснато се опитват га променят своя живот. Бог обаче ги е призовад га преживял живота, който Той габа в замана на техния собствен. Християнството не е програма за себеусъвършенстване. То не е и проект за реформирание на човешката личност. То е просто възкресение! То е нов живот! И намира узраз в цялостната смяна на самоличността. Исус Христос се идентифицира с нас и нашата смърт, така че ние га можем га се идентифицираме с Него в Неговото възкресение. Ние Му даваме всичко, което бяхме - гуховно мърпви, бивовни за грях, а Творецът ни габа всичко, което е Той - възкресен живот, прошка, праведност, приемане.

Ние сме напълно приешт, защото сме преживели Божията замана:

"Който за нас направи грях Онзи, Който не е знаел грях, за га спанем ние чрез Него праведни пред Бог."

/I Коринтяни 5:21/

В миналата глава разгледахме тази истина. Сега нека прогледим га изследваме резултатите от факта, че пред Бог сме в положение на първо приемане - нашето опраждане.

Ние сме били примпирени с Бог:

"И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос"

/Римляни 5:1/

В този стих не се говори за чувство, което е "Вожият мир", а става въпрос за онзи вуг мир, който е промишлеността на война. Посланието към Римляните започва с излагане на Война гняв към човешката раса поради греха /Римляни 1:18/. И сега, сега като е изяснил Добраша новина, Пава заявява, че имаме мир с Бог, т.е. няма вече враждебност или отгелне. Ние сме напълно примирени с Него веднъж завинаги.

Ние сме избавени от Вожия гняв:

"Много повече, прочее, сега, като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Вожия гняв чрез Него!"

/Римляни 5:9/

Откъде га сме сигурни, че Бог няма повече га ни се знеби заради греховете ни? Понеже Исус Христос на кръста понесе ценя Вожя гняв към нас върху Себе Си, сега ние сме в Него, скрупу в Неговата праведност.

Винаги ми се е спрувало странно, че в много християнски групи Добраша вест за Исус Христос като че ли се пази само за изгубените, за онези, които още не Го познават, гокато Вярващите прогряждават га живеят във вина, несигурност и страх от Вожия гняв. Дору га си убиец или извештен мафиоп, посланието за теб ще бъде същото: "Бог те обуча и Исус Христос умря за твоите грехове. Всичко, което трябва га направил, е га Го приемеш чрез вяра и ще бъдеш спасен!". Това е така, защото всеки, който гоубе при Исус Христос, ще бъде спасен, незабисимо от миналото му. Християните обаче Вярват на следното послание: "Вие сте мръсни, покварени отстъпници! По-гоубре помислете за гелата си, иначе Вожият наказание ще падне върху вас!" Излиза, че в началото получаваш гоуби вест, а по-късно, вече повярвал, доши.

Пасажът в Римляни 5:6-10 се опитва га поправи точно тази грешка. Перифразирано, той звучи по следния начин: "След като Бог можа га провиди огромната Си любов към вас още

гокато бяхте безпомощни, безбожни грешници и Негови врагове, като Христос умря за вас, то колко повече сега, когато вече сте членове на Неговото семейство, можете га сме сигурни, че сме свободни от Неговото осъждане!"

Ние бяхме освободени от всеки страх от наказание:

"Сега, прочее, няма никакво осъждане за тиц, Които са в Христа Исуса"

/Римляни 8:1/

Този стих говори по най-ясния начин. Егин християнин - човек, който е "в Исус Христос", - никога вече няма га бъде съден за греховете си. Как можем га сме сигурни в това? Пак поради факта, че Христос понесе нашето осъждане върху Себе Си и нищо от него не остана за нас. Сега ние сме в Него, приели Неговата праведност.

Ние сме усъвършенствани завинаги:

"Защото с егин принос Той е усъвършенствал завинаги онци, които се освещават."

/Евреи 10:14/

Често помагам на хората га преминал през този стих гума по гума, за га възприемам ценя му смисъл. Съвсем наскоро го разгомо ми се обади Керън, мадага жена, гогини нарег живяла с чувството за вина. След като ѝ прочетох Евреи 10:14, а попитах:

- Керън, какво казва този стих за теб?

- Че съм била усъвършенствана - отвърна тя.

- За колко време си била усъвършенствана?

- Завинаги - каза тя.

- А защо си била усъвършенствана, Керън? - прогряжих аз.

- Дави защото гействаш по съвършен начин?

- Не, разбира се - каза тя и се замисли за миг. - Казва се "с егин принос". Всичко е заради онова, което Исус направил за нас.

- Следователно, Керън, щом това е истина (а Вибудилата твърди, че е), как те кара га се чувстваш тя?

- Шестмива, свободна... Иска ми се га познавам Бог по-гоубре, повече га Го общавам.

Керън разбира посланието, което носеше този пасаж. Много хора са изненадани от твърдостта га обичам Бог, дори когато знаят, че няма причина за обрщането. Омиговорът е много прост и се намира в I Йоан 4:10,18,19:

"В това се състои любовта, не че ние сме възлюбили Бог, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилостивение за греховете ни..."

"В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страха; защото страхът има в себе си наказание и който се страхува, не е усъвършенстван в любовта. Ние любим, защото първо Бог възлюби нас".

Една моя много скъпа приятелка, Бони, имаше желание га се самоубие, в резултат на преживяна гърбюка депресия, прогря- жила с години. Тя молява се стараше га бъде "гостоприично гюбрат", за га бъде приета от Бог, че стигна го състояние на пълно изпощение. После чула за Божиещю приемане в Христос и за нейната нова ценитичност в Него. По-късно тя сподели:

- Аз се опитвах отново и отново га обичам Бог. Веще ми казано, че от мен се очаква точно това и аз мислех, че трябва га го обичам. Но едн ген разбрах, че не мога. Просто, това чувство го имаше в мен. Накрая открих колко много ме обича Бог и това сложи край на усилията ми га го обичам. От този момент напалтък, га обичам Бога за мен стана най-естественото нещо на този свят.

Ние трябва га осъзнаем Божията любов и га си починем в Божиещю пълно приемане, преди изобщо га можем га откликнем със същюто. Както повече научаваме за Божията любов и я преживяваме ежедневно, молява повече и ние започваме га обичаме - както Бог, така и другите.

В Нюбия забет по едн молява явен и смел начин се говори за това, кои сме в Христос, че това спряска нашите умове. Не е чудно, че ни е молява твърдо га го побявваме. Мнозина смятат, че най-уместното е га опхвърлят или га замажат смисъла на онава, което възшност се казва с твърдението: "Това, което Библията има превъдук тек е..."

Не се опитвайте га го забюквите! В Библията се казва винаги точно това, което мисли Бог! Ние вече сме отново съвършени. В нашите собитвени очи ли? Не! Ние вече сме съвършено приети в Божиещю очи!

Твърдо ни е га го приемем, просто защото употребаме в живота с вългане, а не с вяра. Какво е вярата? Библията ни казва:

"А вярата е гаване същественост на ония неща, за които се навяваме - имаме убеждение за неща, които не се виджат."

/Евреи 11:1/

Ако можем га вугим нещата, вярата изобщо намаше га ни е нужна. Тя ни помага га чием обещание от Бог и га действаме според него, независимо от онава, което виджаме.

В Бог имаме пълнота:

"Защото в Него обитавя телесно всичката пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него..."

/Колосяни 2:9,10/

Можем ли га гобавим нещо към пълнотата? Не.

В щата Ингуана, където узраснах, имаше много ябълкови гървета. Камо геца, обикновено, беряхме ябълките, още гокато бяха зелени, гребни и твърди камо камък, за га се замеряме с тях. Чувствах, наистина, оеромна радост, ако успеех га учеди по гавата някое от приятелчетата си. Имаша ли тези ябълки съвършена прирога? Да, разбира се. Всичко, което беше необходимо, вече беше заложено в тях. Но бяха ли зрели? Все още не.

На нас, християните, ни е гавена Божията пълнота. Ние сме простени, изкупени, гуховно съживени и спом в праведността на Христос, напълно приети. Но спанали ли сме вече съвършено зрели? Не! Това няма га стане преди нашето възкресение, когато ще приемем нови тела, които ще станат общащите на възкресения ни вече гух.

Бог все още има га граги много неща в нас. Ви трябва га гавем едн на груг, сякаш на гърдите ни са окачени небюгити

табелу, на когото пише: "В спроеж". Това би ни помогнало да сме по-поверливи и просителни едн към друг. А когато може да почиваме в увереността, че "Онй, Който е починал добро гело във вас, ще го уствъруештва го гена на Исус Христос" /Филипни 1:6/.

Въпреки че процесът на израстване много често е турген и проутъкштен, Святити Бог ни вижда вече пораснали. Иди, както каза на едн радиослушател, "Бог никога няма да те обуча и преема гор с миментър повече или по-малко, опкоакото го прави в този момент. Това е едн истина, върху която си спрува да построим живота си!"

Ние вече сме израгани на Небето:

"Защото нашето гражданство е на небесата, отгето и очакваме Спасител, Господа Исуса Христа."

/Филипни 3:20/

Животът на сърдугална ми е едн нефероятно приложено на тази истина. Ейми е родена в Русия, а след войната живееше в Германия. Докато служех като войник там, аз се ожених за нея и я говегох в Съединените щати. Днес тя е американски гражданин и няма никаква връзка с комунистическите учей, които е чула като дете. Сега тя има пълноправно гражданство в едн напълно различна страна. Това ѝ дава нова ценност.

Да речем, все пак, че руски агентни връбят след нея и ѝ повтарят: "Ти си рускиня. Ти трябва да правиш това, което ние ти казваме да правиш. Не можеш да промениш факта, че си това, което си. Ти ще работиш за нас". Няма никаква причина Ейми да си губи времето, като спори с тях. Тя просто може да се обдегне на истината. "Махайте се! Аз вече нямам нищо общо с вас. Аз повече не съм рускиня. Аз съм американски гражданин! За мен важат правата, придивешите и законите на Съединените Американски щати. Махайте се отпук или ще повикам полиции!"

Така трябва и ние да се справяме с лъжките на дявола. Ние всички знаем какво означава да искаш да си всички онаба, което Бог иска да бъдеш, и да се провадиш. Чували сме този глас да шепне в ушите ни: "Никога няма да успееш. Ти си само едн нещастен християнин. Бог те е изоставил. Не е възможно изобщо

да си преем". Не губете време и усилия, за да спорите с него. Просто опхвъраете лъжката и се обдегнете на това, което Бог казва, че сме!

"Аз съм дете на Бог. Сапана, ако ти не харесваш нешто в мен, обвърни се към Исус. Той е моят Господ. Аз нямам нищо общо с теб".

Ейми може да каже: "Аз съм мъртва за Русия и жива за САЩ". По същия начин и ние можем да пвървим: "Аз съм мъртва към греха и неговата запапа, но съм жив за Бог". В Римляни 6:3,4 се казва:

"Иди не знаете, че ние всички, които се кръстимме да участваме в Исус Христос, кръстимме се да участваме в смъртта на Му? Затова, чрез кръщението ние и се позребахме с Него да участваме в смърт, тъй щото, както Христос буге възресен от мъртвите чрез савапа на Отец, така и ние да ходим в нов живот".

Понеже и ние сме преживели Божията велика размяна, можем да съштаме миналото за мъртво и свършено, концентрурайки се върху новия живот, който сме подучили.

Пабеа завди:

"Защото не се срамувам от багосвещието Христово, понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва...."

/Римляни 1:16/

Това е едн послание на любов, на преемане, на живот. Чрез вяра в него можем не само да отпугем на Небето след смъртта, но то е живиш и сада, чрез които да живеем пук и сега:

"Съразлиах се с Христос и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в плато, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и преаде Себе Си за мене".

Има много хора, които намират това изявление за грубо и се засягат. Има и друга група, които казват: "Да, га, знай, че това, което казваш, е истина. Но не можеш га живееш само с тези неща. Трябва га си по-практичен".

Слушайте! Няма нищо по-практично от посланието за Божията любов и благодат и за това, кой е възрацията в Христос! Хората винаги търсят Божията сила, а тя е именно това!

Камо показателство, нека вземем една научна тежка ситуация. Как бихте съвладели някого, вързан от комосексуалност? Няма Господ Исус Христос има отговор и за него? Всички знаем, че това е нещо ужасно. Светът го нарича "бомест", "алтернативен начин на живот" или "сексуални предпочитания". Но всеки християнин, който приема Библията като Божие слово, нарича това с неговото истинско име - грях. Но га го приемаш за грях, га показваш, че само по себе си е нещо позрешно, не разглеждаш проблема. Какъв отговор можем га предложим на човек, вързан в това ужасно робство? Аз знам само един - той трябва га приеме една изцяло нова ценностност, за га може чрез нея по-късно га променити побегнатието си.

Алй се беше свит челуят на стола в моя офис, гокато ми показваше испорцията си.

- Аз съм комосексуалист от много години - каза той. Говореше с приглушен глас. Беше видими уморен и герициран. Само преди няколко месеца мой приятел ми представя на Исус Христос. Започнах га ходя на църква и си мислех, че всичко се е променило. Но сега в църквата има един младеж, който ми харесва, и не мога га спра га мисля за него.

Гласът на Алй препереше от външните, гокато разказваше за сърдечните си болки. Въпреки всички усилия га се промени, той усещал как отново се връща към старите си навици.

- Нека спрем за момент и обсъдим какво представлява спасението - започнах аз. Обясних Евангелието за смъртта на Исус Христос на кръста заради нашите грехове, Неговото възкресение, чрез което сега Той ни даде собствения си живот. Тоборук за това, че спасението не означава ние га променим живота си, а Бог га гойде и ни направи нови създания. Първата ми ца беше га разбере гал Алй написана беше християнин.

Въз основа на отговорите му, мисля, че той беше гействително новороген. Той искрено беше приел Христос, тъй че проблемът не беше там, а трябваше га се търси някъде груга. Как трябва га постъпни, ако си християнин, но въпреки това, все още се борити с изкушения и желания, които знаеш със сигурност, че са грешни? В случая с Алй, както в побегнатието погобни ситуация, имаше някои неща, които трябваше га бъдат изяснени.

- Алй - казах аз, - когато прие Христос, кон част от тебе беше новорогена?

Той помисли за малко.

- Мисля, че моят дух.

- Правилно - отбърнах аз. - Когато се спасяваме, нашите тела не са новорогени. Имам същото тяло, което имах и преди, въшност, като че ли става горя още по-зле. Нищо пък нашите гущи (умът, емоциите и волята ни) са нови. Затова ти и аз прогължяваме га мислим същите галуости, га имаме същите нечестиви желания и га правим същите грешни неща, които сме правили преди га спанем християнини. Ето защо Библията казва:

"Негйте се съобразява с моя свят, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си."

/Римляни 12:2/

Преди ние живеехме в пълна тъмнина, оставени на произвола и лъжките на Сатана, но сега можем га сме свободни чрез испината. Божият Дух живее в тебе и Той иска га обнови тебе ум. А Исус обеща, че "испината ще ти направи свободни". Обаче обновяването на ума е процес, прогължяващ цял живот.

Прогължити га разговарям с Алй за испината, по въпроса за ценностността. В началото на нашия разговор кой каза той, че е? "Аз съм комосексуалист." Но така ли е? Кой казва Бог, че е той? Започнах, като отборук I Коринтяни 6:9,10 и заегно прочетохме:

"Или не знаете, че неправедните няма га наследят Божие царство? Негйте се мъга. Нищо баундиците, нищо углопоклонниците, нищо

прелюбодейците, нито мадакитците, нито мъжеволжниците, нито крадците, нито сребролюбците, нито лъжниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство".

Това збути тежко. Но защо започнах оптам? Защото съм се посветил на успешната. И според Божието слово, трябва да нарека хомосексуалността така, както Бог я нарича - грях. Но, прецизирани са започне да се чува прекалено себеправеден, нека ви посоча, че в стъпки този списък са споменали хора "сребролюбци" и "хулителци". Които от нас могат първо да заявят, че сме напълно свободни от всякакви пожелания? Които от нас могат да кажат, че никога не оудумват? Ако не беше несравнимата благодат на Бог чрез Исус Христос, тези грехове, които са почва за гостателци, за да опухем веднага в ада.

Търбре често, чешейки Библията, се спираме на неправилното място. На Ави не му трябваше изобличение, той много добре знаеше греховете си. Това, от което се нуждаеше, беше обратора новина, която да го освободи.

"И такава бяха някои от вас"

/I Коринтяни 6:11/

- Чу ли това, Ави? - попитах аз. - Ти годе мух и ми каза, че си хомосексуалист. Но Библията казва, че ти си бил такъв прегр. Това обаче не е твоята личностност гнес! Нека ти прочеша целия стих:

"...но вие измитите себе си от такива неща, но се освешавайте, но се оправдавайте в името на Господа Исус Христос и в Духа на нашия Бог"

/I Коринтяни 6:11/

Аз продължих да му обяснявам.

- Когато Бог полагне към теб, Той не вижда хомосексуалност. Той вижда своето геше, Ави. Това си ти.

Прогрехите да изучаваме още много пасажи от Писанието, разкриващи кой е вървящият в Христос.

След като прекарахме много време в изучаване и обсъждане на необходимите му библейски стихове, Ави най-после възкликна:

- Бог, ако всичко това е истина, могава моите спари гештвия просто нямаат никакво значение, нали?

Точно това е смисълът! Виждате ли, ако едн човек вижда себе си като хомосексуалист, могава той, логично и естествено, очаква съответните гештвия от себе си. Но ако той се види като "геше на Бог", могава цялото това старо повеление губи всякакъв смисъл. То е напълно несъвместимо с новата ти самоналичност! Ави проумя тази истина и това постава началото на промяната в него.

Разбуча се, имаше още какво да се гобави към този проблем. В останалата част от 6 глава на I Коринтяни се обсъжда какво трябва да е разумното, логично повеление, което закономерно ще последва успешната за успешката личностност в Христос, споменена в стих 15 :

"Не знаеме ли, че вашите тела са част от нас"

Христос? И тъй, да опнема ли от Христос частите

Му и да ги направя част от баунтица? Да не бъде! Или не знаете, че който се съвкупява с баунтица, е едно тяло с нег? Защото "че бъдат, казва, обамата една плът." Но който се съединява с Господ, е едн гуж с него.

Бягайте от баунтиците! Всеки друг грях, който би сторил човек, е въз оп тялото; но който баунтибува, свършава пропав своето си тяло. Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, който е във вас, Когато имате от Бог? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бог с телата си".

/I Коринтяни 6:15-20/

Побтарящата се фраза "или не знаете" поставява много категорично факта, че ако знаете кои сте в Христос, могава нищо друго няма смисъл за вас, освен да правите себе си

на Него, за га ви използва.

Започвайки на тази основа, ние се постаряхме да разградим принципите на истина и заблуда, които биха помогнали на Аий да избегне изкушението.

- Първият грях, мози на Агам и Ева - обясних му аз, - беше техният избор да се отрекат от Бог като егинскав мехен източник на истина, както и да решавам сами кое е добро, и кое - зло. Така че, наричайки Бог „лъжец“, те паргзнаха по свой собствен път. Оттогава всеки егин от нас се ражда със същата тази склонност и всяко едно изкушение, което ни се предлага, е онакoвано в някаква лъжа от сорта: „Това е нещо естествено“, или „Това ще те направи щастлив“, или „Ти заслужаваш да го получиш“. Бог каза:

„Никое изпитание не ви е постигнало освен оноа, което може да носи човек; обаче Бог е верен, който няма да ви остави га бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще гаде и изходен път, така щото га можете га го изгържите“

/1 Коринтяни 10:13/

Следователно, за га прощивостопи на едно изкушение, ние трябва, първо, га разпознаем истините на Словото в тази обаст и га ги приемем чрез забвисимост от Христос.

- Например - казах аз, - Бог те създаде га бъдеш мъж. Той също направи и жените прибавкамени и желани за прощивоподожни пол. Всеки егин грях е използване на истината, включително и мози, с който ти си изкушаван. Но ние всички можем га бъдем изкушени, като правим неща, противни на ясно издвешата Божия воля. Човек прави това постопнно, през целта си живот. Ти се отклоняваш в една посока, други хора - в друга. Когато избирате и вървате на една лъжа, все едно повтаряте същото, което Агам каза поава: „Боже, Ти не знаеш за какво говорим. Оноа нещо, гругто, е по-забавно, отколкото Ти казваш, че е“. За създаение, ева по-късно открияме колко парогични могат га са послествията от избора, който сме направили. За известно време може га изпитаме удоволствие, но някъде гъабоко вътре в нас, в гушата ни, нещо започва га се руши. Започваме га плащаме

цената на греха - вина, страх, гелресия, омраза към самия себе си.

- Сега обаче, след като Христос ни е гад нов живот, можем га вузаме все по-гъабоко в него и га намураме истинския смисъл и цел за живота ни. Можем ежедневно га ходим в Неговата безусловна любов и приемане. Можем га преживеим гъабокото удоволствие от това, га служим на гругте и га вужгаме как Христос ни използва в техния живот. Ако пристъпим напред във вара, Аий, и позволим на Христос га ти посочва кое е истина и кое - лъжа в ежедневните ти преживания, като се гържиш здраво за това, тогава ще видиш как тези желани в теб замчурам все повече и повече. Сега обаче щекам га осъзнаеш, че винаги ще съществува възможност за изкушения.

Докамо живееш в това място, ти ще се борим винаги с пожеланията на пълта, така че ще ти трябва мъдрост, за га избягваш ненужните изкушения. Но постепенно Госног ще обнова ума ти чрез Неговата истина. А това на свой ред, ще поставя емоциите и желанията ти все повече в съгласие с това, което си ти в гейсвимост - ново създаение в Христос. Тогава решенията, които ще вземаш всеки ден, ще са приложение на казаното в Галатяни 5:16:

„Прочее, казвам, хората по Духа и няма га угажгаме на пълтките спрасни“.

Виях Аий и много други като него освобогени от едно ужасно робство чрез това послание. Егинскавото разрешение е пълната размяна. Той трябваше, първо, га замени спарата си угентичност, базчураща се на неговото госегаино поверение, с новата, основана на Божията истина. Аий трябваше га осъзнае, че е новороген, га предеге на Исус спарата си самолучност, като в замъна получи самия Христос, както се казва в I Петрово 2:24, - Онзи, „Който Сам понесе в пълото си нашите грехове на гърбото, тъй щото като сме умрели към греховете, га живеем за правдата“. Аий трябваше га се научи не само га казва „не“ на греха, но и „га“ на Госног Исус Христос, който живее в него. Той трябваше га се научи не само га е „мъртъв към греха“, но също и

га е "Жив към Бог в Исус Христос" /Римляни 6:11/.

С каквото и да се опитваме да се преборим ти и аз, отговорът остава същият. Само чрез първа размаяна ще започнем да вижгаме промените, колкото толкова много желаем.

9

САУЖЕНИЕТО НА ОСЪЖДЕНИЕ

- А сега, нека вкачуци Луисвил, Кентъки - Казах аз, напискайки копчето на егна от телефонните динци в нашето студио.

- Мардж, ти си на браните на радиопредаването "Човек за човека".

- Просто искам да попитам - започна мънктият женски гласец, - може ли християнин да се самоубие и въпреки това, да опуге при Бог?

Спращиучко е да ти загагат такъв въпрос, особено по националното радио. Съдейки по тона на гласа ѝ, разбрах какво точно се крие зад глумите ѝ. Мардж не загаваше този въпрос само от любопитство. Тя смиташе да посегне на собствения си живот. Християните не са имунизирани срещу такива мисли и желания. Вярността тяхното отчаяние понякога е гори по-голямо, защото се смитат, че те би наръбявало да знаят отговора на проблемите в живота. Когално си познал Бог, но все още не си оправила живота си, могава какво ти остава? Ви ли могла Бог да се провалу? Не! Отговорът на проблема е все същият и ние го разгадахме от няколко спрани: успешната ни освобождява, слегователно мъжата е тази, която ни връзва.

Работата ми с Мардж се състоеше в това, да оприя и посоча мъжите, на които върваше и които ѝ приучияваха такава болка. В конкретния случай с Мардж, с моя помощ тя можа да открие причината за проблема си още същата вечер. Но за първата ѝ свобода от тази тежест беше необходимо още време, билейски уроци и лична помощ от нашите обучени съветници в Луисвил. Но как едни християнин може да пропагне толкова дълбоко?

Мардж е християнка от 6 години. В началото тя живеела с една непрекъсната приподигналта расост в Господ. Тя се полагала в енthusиазураното поканение на своята църква, посе-

щавана е много семинари и, по глумите ѝ, е била там "винаги, цом се отворят вратите". В тази църква госта се наблюдава на "побегата", което Мардж описва като: "ти и Исус можеше да побегите всички".

- Египетският проблем - обяснява тя - беше, че това не действаше при мен. Аз отивах на службите и се ентусиазирах, но след това отново се връщах към проблемите на спяещия ген. Така животът ми вървеше: в църквата - винаги въодушевена, а у дома и в работата - в празнота. Проповедниците не ми винаги казваха, че ако имаш някакъв проблем, с който не можеш да се справиш, това е, защото не правиш нещо, както трябва. Всички те погледнаха: ако четири библите гостпатлъчно, ако се молиш и посещи гостпатлъчно, ако габаш гостпатлъчно, тогава Бог ще те освободи от проблема. И аз прабех всички това на граго сърце, но все пак имах финанси проблеми. Все пак бях само една майка, която спазваше си коноша. Все още се борех с нагнорменото си тегло. Все още се гневях. Чухех се къде е грешката? Бях научена, че ако върши "правилните неща", Бог ще ме освободи. Но Той не го направи. Египетското обяснение, което може да дам, беше, че Бог ме отхвърля. Той отказваше да ми помогне, а аз не знаех защо.

Този цикличен модел на работа, пробавише и гепресията поражаха в Мардж желанието за самоубийство.

- Ставах сутрин и първях с колата за работа, но по пътя се разригвах неугържимо. Обръщах колата и се прибурах къщи, спусках пергемата и се серомолявах на гивана, където оставах през целия ден. Тъй като нямах смелост да си сложа край на живота, аз се молах да не се събуя на спяещата сутрин. След като Бог ме мразеше толкова много, не вижгах защо да не отговори поне на тази молба.

Така Мардж спига до още по-гълбоко ниво на гепресия и отчаяние. Но коренът на нейното робство, всичкиот, е госта често срещана заблуда. Аз също живях в нея гълбо време и съм там, че побечето християни в някаква степен са били оплътни почти 2000 г. и е станала побог за първите прогидоречия в ранната църква. Това е темата за закона и благогата. Разбрах съм, че малко християни са запознали с тази тема. Онези, които

са чували за закон и благогат, смията, че това са зашпнали теологични камеоори. Нищо не е по-галеч от истината от това! Закон и благогат - това са нещата, които живеем всеки ден, без значение дали го осъзнаваме, или не.

Закон и благогат се свържат в погхога ни към християнския живот и резултатът от това е всеобхватност и гълбочина. Мардж е човек, който живее според закона. Днес тя е свободна, защото научи какво означава да живееш пог Божията благогат. Нека изясним този проблем. Законът и благогата са гва от криптерите за нашето приемане от Бог. С груги гумци, на каква основа човек е приет от Творец? Има само 3 възможни отговори. Човек е приет (или се спреми да бъде приет) от Бог въз основа на: закон, благогат или някакво трето, хибридно средство, наречено "галатнянзъм". Нека ги разгегаме по ред:

1. Закон. Човек сам е отговорен да направи себе си гостмен, за да бъде приет от Бог въз основа на добрите лични гела. Ти си приет от Съзгателя заради това, което правиш или не правиш. Можеше лесно да разпознаеш закона по наличието на егносручната гума "ако" - "Ако вършиш това, Бог ще те приеме". Очевидно, върно е и обратното: "Ако не го вършиш, Той няма да те приеме".

Специалното взаимоотношение на Бог с народа на Израел започна при следното условие:

"Сега, прочее, ако наистина ще слушате гласа Ми и ще назите завета Ми, то, побече от всички племена, вие ще бъдете Моје собствено примекание, защото Мой е целият свят и вие ще ми бъдете царство от свещеници и свят народ."

/Изхог 19:5,6/

2. Б л а г о г а т. Бог гва на човека Своето гълно приемане като гар заради Исус Христос. Делата на човека с нищо не гопринасят за приемането му от Святия Бог. Веднъж Исус бе зашпан: "Какво да сторим, за да вършим Божияте гела?", а Той им отговори: "Това е Божият гелно, да повярваме в Този, Коемо Той е изпратил" /Йоан 6:28,29/. През вгра и само чрез вгра човек

поучава гара на драбевност в Христос:

"А от Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас мъгроси, и правба, и осветение"

/1 Коринтяни 1:30/

Ефесяни 2:8,9 е най-директното изъяснение в Вибанията по този побог:

"Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас, това е дар от Бога; и не чрез гедя, за да се не похваля никои".

3. Г а л а т я н и з ъ м. Това е опитът га се смесят закон и благодат. Галатянизъмът приема много различни форми, но, рано или късно, стига го безсмисленото противоречие: "Вожията благодат е направява възможно чоек га изработва своето приемане и прощение", или "Бог ни обича безусловно, ако спазваме всички правява". Законът е сферата, в която ти изработяваш нещо чрез това, което правяш. Благодатта е сферата, в която ти приемаш безплатен дар. Възможно ли е га се смесят двеме? Прегледайте су, че егин ген при вас цбва ваш приятел и ви казва:

- Ще ти дам кода напълно безплатно - само за 1000 годара.

- Чакай малко - ще кажете вие, - безплатно ли ми я гаваш, или за 1000 годара?

- Точно така! - казва той. - Абсолютно безплатно - само за 1000 годара.

Това е безсмислица! Самата гужа "безплатно" означава, че не се изисква никакво заплащане. Не можеш га су изработиш погарька, иначе той вьобше преставя га е погарьк. Дору плащането само на егин годар, опнема спойността му на погарьк. Погарькът не е погарьк, ако не е абсолютно безплатен.

Егин ген 7-годишната гьщера на Тум Сидьбьези, Капи, вьрбява нагоре-наголу по уаццата с егна коацка, като преглазда на уругаше геця "га су побози безплатно за четвьрм годар".

- Но, Капи - вьрзавява майка ѝ, - не можеш га казваш на приятелите су, че ще су возиш безплатно, ако им исках четвьрм

годар. Капи отговорил:

- Но, мамо, ако не им кажа, че е безплатно, никои няма га иска га се побози...

Разсмива ме търговските нюх на Капи, но, за съжаление, това е научният, по който често се преставя Евангелието понякога. Хората се привличат към Христос чрез посланието за всеобхватната Му любов и приемане, за спасението по благодат, а след това, когато вече са в Божието семейство, те се удряват чрез изисквания за гедя и упогобяване. Но Вибанията казва, че не можем га действаме и по гвата научна:

"Но ако е по благодат, не е вече от гедя, иначе благодатта не е вече благодат"

/Римляни 11:6./

Проблемът не е нов. Апостола Павел се бореше с него през цялото су саужение. Всеки път, пътувайки през някоя нова област, той споделяше вьдгата вест за Исус Христос, като вогеше хлягу го спасение. И след неговото замичаване, в гьрага цбват уруги учители, за га "невозмогаи" на новите вьрващи и га "Коричурати" пьжното разбуране.

- Чужесно е, че вьрваш в Исус - казват те, - но това не е гостатпъчно. Ако исках га вьгеш прием от Бог, трябва га се обрежеш и според Мойсеевия закон. Трябва га спазваш съботата и уругаше празници. Трябва га следваш забегите за хранене по закона.

И още нещо, тези учители, наречени "югезашпори", амакуват и Павловите препорьки за испинско апостолство на Исус Христос. Неговият отговор бе остър като секюра:

"О, немыслени галатяни, кой ви омая вас, дрег чипшо очу Исус Христос е бил ясно очертан като разнага? Това само жедая га науча от вас: чрез гедя, изисквани от закон, ли подучихте Духа, или чрез вяра в евангелското послание? Токгоз ли сме немыслени, че като почнаше в Духа, сега се усвьвршенствате в плът" /Галатяни 3:1-3/

Прешката на галатяните бе най-големият "пргьн в плът-

та" на чърквата още от самото начало. "Не сме спасени само с вяра - казвам, - но с вяра и добри дела". Възможно е, с тази грешка можем да се справим доста лесно, ако познаваме Библията. Но по-трудната и по-често срещана версия е тази, която говее Марк го отчаяние. И тя се гонска от групи, които са готови да се закънат, че човек се спасява по багоса и само чрез вяра и че не можем да гопрнесем с нищо за своето спасение. В това те са прави. Египтвенцият пробдем е, че използвамето на гума-та „спасение“ за тях се ограничава египтвенно го първона-чаното приемане на Христос и го това, къде отива човек, сиег като умре. Но, мук и сега, те поучават, че Бог ни приема въз основа на опрегелени правди и разпоредби. Както казва египт мой пригем, ако си го възр, получаваш бонбонче, а ако си лош - беъз-бонна бухалка. Това връщане обрално към закона е също, за което Павел говори, загабайки възроса:

"Като започнахме в Духа, сега се опитваме да постигнем целта си чрез човешки усилия?"

/Палатни 3:3/

Марк ми каза:

- Учета ни, че се спасяваме само чрез вяра в Исус. Но никога не ни научава, че за християнина вярата е как живееш. Угаренето винаги бе възру това какво би трябвало да правим за Бог и никое за това, какво Бог вече бе направил и ще направи за мен.

Това, което обяснява Марк, изглежда, е опитът на побечето християни гнес.

Както виегхте в прегушната гава, акобина, практи-чески, става безмислена, когато е отгелна от приемането. Поради смесването на закон и багоса, много християни, които са абсолотно сигурни, че ще опитат на небото, когато умрат, живеят в страх, гепресия и вина. Смятайки, че Бог е някъде галеч и ги гледа неогорително, те никое не откриват свобогата на Христос, който живее в тях и чрез тях.

Прочината, поради която хората са мокова настойчи в опитите си да внеграт закона в християнската вяра, е фактът, че, първо, те никое не са разбирани истинското значение и цел на закона. Моисеевият закон имаше някои общи цели - напри-

мер, поставянето на греггански закон, без които никое об-щество не би могло да функционира. Но най-важните му цели бяха да се гобегат хората го спасение.

Законът е, който посочва греза. В Римляни 4:15 се казва:

"...но гето няма закон, там няма нищо престъплеление".

С груги гуми, не можете да нарушете закон, който не съществува. Понцият не може да ви спре и да ви състави акт за прелителна скорост, ако гържавата не е прелела закон за ограничелние на скоростта. Ето защо, в Римляни 5:13 се казва:

"Защото и прелел закона грегхът беше в света: грег обаче не се вменява, когато няма закон".

Второ, законът използва хората за пъхната вина и им посочва нуждата от спасение. Въпросът е: "Кой ще помърси никое спасител? И отговортът - само онзи, който знае, че има нужда да бъде спасен. Основната цел, с която Бог гаде закона, бе да убеди хората, че те са изгубени, за да може да ги пригемти да приемат Исус Христос като свой Спасител.

"А знаем, че каквото казва законът, казва го за онзи, който са пог закона; за да се запулати умата на всекисо и цял свят да се гобеге пог съгбата на Бог. Защото ни егна пвяр няма да се оправдае прел Него чрез гела, изисквани от закона; понеже чрез закон става само познаването на греза."

/Римляни 3:19,20/

Може би много хора ще се учугат, като разберат, че целта на закона никое не е била да направи човека прелбеген прел Бог. Вспичко, което законът може да направи, е да постади стан-гарш, чрез който да осъди човека, че не може да го спази. Той е просто като осгубгало. Осгелалото може да ти покаже, че лицето ти е мръсно, но не може да ти го измие.

Законът е като изпит - „изгържал“ „неизгържал“, каквото сме имали в училците. Товава мислел, че е много хубаво да

имаме такива изпити - над 70 точки, и „изгържда“. Но според Божия закон, единствената оценка, с която можем да вземем неговия изпит са първите 100% ! Просто трябва да си свършеш, иначе се проваляш и поглеждаш на съг.

Ние много обичаме да се сравняваме с другите хора. Има и по-добри от нас, но винаги можем да се сепим за някой, който е по-лош. Но Бог не ни сравнява един с друг. Ако трябва да бъдем оценени според гелата, има само един стангарт - свършен-ството:

"Защото, който опази целия закон, а срещи в едно нещо, бива виновен във всички."

/Яков 2:10/

И това, скъпи приятели, се отнася за целия ви живот! В Галатяни 3:10 Павел го казва по следния начин:

"Защото всички, които се облягат на гела, изисквани от закон, са пог каети, понеже е писано: Проклет всеки, който не постояността да изпълнява всички, писано в Книгата на закона."

Резултатът от закона е проклятие! Защо? Защото нещо не е наред със закона ли? Не. Проблемът е в самите нас. Стангартът за приемане чрез закона е абсолютното свършенство - "всичко, писано в книгата на закона". Само един пропуск те поставя пог проклятие.

Убийственото пул е, че Павел се позовава само на писания закон. В Общите обучения Исус Христос нахвърля писания закон и спуска го неговата същина, го Духа, който стои зад него. Той говореше на хората от едно поколение, които смътата, че няма да имат проблеми само защото са евреи. Те сипата, че са праведни, защото не са извършили убийство, например. За да разгърси тяхното спускено-самоповоление, Исус спуска го свършената на изискванията на закона.

"Чуди сте, че е било казано на спровременните "Не убивай; и който убие, излага се на съг". А пък аз ви

казвам, че всеки, който се гневи на братя си (без причина), се излага на съг; и който рече на братя си "Рака", се излага на Синегрупа; а който му рече "Бунтовни безумец", се излага на огнения пъкъл."

/Матей 5:21,22/

Госпог направи същото и със закона за прелюбодей-ството:

"Чуди сте, че е било казано "Не прелюбодействай". Но аз ви казвам, че всеки, който зледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето си."

/Матей 5:27,28/

Той обещаваше още и много други теми, като винаги премина-ваше отбъг писания закон, разкривайки истинското му значение. Той събра всички изисквания на закона в изгледването:

"И тъй, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец"

/Матей 5:48/

Христос се опита да изясни посланието, че ако искаме да бъдем приети от Бог въз основа на собствени заслуги, стангартът за това е свършенство - вътрешно и външно. Не е за учуване, че първите, които го слушаха, бяха "убивени".

Във II Коринтияни 3:6 се казва, че законът (буквата) убива. В същия пасаж законът е наречен "служение на смъртта" (7 стих на NASB) и "служение на осъждение" (9 стих на NASB).

- Защо Бог даде закон, който убива и осъжда хората? - ме питаш мнозина.

А аз отговарям:

- Направи го именно за да убива и осъжда. Когато законът гоняся смърт и осъждение, той си върши работата. Това е неговото предназначение.

Защото Бог е жесток? Не! Защото това е необходимостта на служение, което га ни гоняе го спасение чрез Исус Христос! Галатяни 3:23,24 казва това по следния начин:

"А преди да гоиде вярата, ние бягаме пог стражата на закона, заборени го времето на вярата, които имаше да се открие. Така законът стана за нас гетевогител, да ни говее при Христос, за да се опрабгаем чрез вара".

Ние се огаежгаме в огаедалото на закона и вужгаме, че сме закононарушителни и, снеговашелно, сме пог проклятие. Тогава отчаяно извикваме към Бог: "Как мога да се спася?" И удва отгоборни: "Побървай в Господ Исус Христос, и ще се спасиш!" Вегнък спинали готук, каква е по-напалатълната роля на закона в жибота ни? Никаква! Той си е свършила работата! Целта му бе да ни говее го Христос и той я изпълни.

"Но снег угбането на вярата не сме вее пог гетевогител."

/Галатяни 3:35/

Много хора загабят въпроса:

- Но не трябва ли поне да пазим Десетте Божии заповеди?
Дору да пренебрегнем факта, че никој не може да ги спази, има и друг проблем. Вегнък едни пастор ми загаге погобен въпрос. Аз му отговорих, пимајки го:

- Какво правд миналата събота?

Деко учуген, той ми отговори:

- Погрязах тревата и отпугох за руба.

- Остзанаваши ли, че ако Десетте Божии заповеди бяха в сила, ти би трябвавало да бъргеш убит с камъни. Егна от заповедите е:

"Помни съботния ген, за да го освещаваш... да не вършиш никаква работа."

/Изход 20:8,10/

Той разбра. Негеня не, е съботата. Действителната събота започва от заез слънце в петък го заез слънце в събота. И чърквата съвсем пенденциозно не се събира за поклонение в съботния ген вее 19 века. Днес ние сме забравили причината за тази традиция, но ранната чърква я знаеше. Те разбурраха, че Бог е

приключил със старата сиснема, закона, и е постабил нецо съвсем различно - Нов завет, егно ново споразумение между Бог и човек, където времето и мястото на поклонение вее намаг значение. Всеки едни ген е съботен ген на почивка за онези, които са свързани с Исус Христос.

Неотпадна на едни семинар човек на име Майк ми загаге следния въпрос:

- Но геем от Десетте Божии заповеди не са ли побторени в Новия завет? И Новият завет е пълнен със заповеди. Каква е разликата помежду им?

- Добър въпрос - казах аз. - Това, което трябва да остзанаем, е, че гумата "закон" не означава само заповед. Тя винаги е заповед с прикачено към нея наказание. Например, законът за ограничение на скоростта не е само: "Забранено е гвиженето на автомобил със скорост над 80 км/ч", но той вклучва още и: "Ако шофираш със скорост, по-висока от 80 км/ч, ще пашаши гаоба в размер на 2000 лв." Ти си прав, Майк, като вужгаш същия стандарт за морал в Новия завет, както и в Стария. "Правдино" и "грешно" са си все още правдино и грешно, защото това е отражение на Божия характер, а Той не се променя. Но разликата е следната: в Стария завет, пог закона - запалатата за ереха е смърт" /Римляни 6:23/, а в Новия - "сега, прочее, няма никакво осъждение на тия, които са в Христа Исуса" /Римляни 8:1/.

Това е егна от причините заповедите в Новия завет да не са закони. Втората причина е, че ние не се погучняваме на тези новозаветни закони, за да бъргем прешти от Бог. Пог закона, човек върши това, за да бърге прешт от Твореца. Пог багосаглата, човек саужд, защото вее е прешт от Бог.

Човек срещу тругноси да разбере принципите на закона и багосаглата и това не е ново явление. Исус се сблъска със същите противоречия. Вещност, това бе основанието Му да отгобори на някои криптици защо Той и учениците Му не спазват легалитичните традиции и прегагии:

"Нито наливаш ново вино във вежти мехове; така, меховете се спукват, виноно изтича и виноно се узхабява. Но наливаш ново вино в нови мехове, та и гвете се запазват." /Матей 9:17/

Но онoва време, когато правели вино, наливали новия гроздов сок в нови мехове. Когато слез ферментация гроздовият сок става на вино, той опъва и разпъва меховите докрай. Слез като тези мехове се използват веднъж, никога вече не ги пълнят отново с ново вино. Меховите вече били разпънати го краен прегед. Ако в тях втори път се налее ново вино, началото на ферментативния процес би спукало тези мехове. Така и меховите са загубени, и виношо също.

Исус се опитваше да им обясни, че Новият завет, който Бог поставя, не може да се събере в рамките на стария, на закона. Закон и благогат са противоположни принципи - те не могат да се смесят. Когато се опитаме да ги смесим, откриваме, че разрушаваме и греша: законът се дупкава от страха и острахенето, а благогата - от свободата и радостта. И в края на краищата, сточи върху ничия земя, където нищо егнот, нищо грубото може да произведе онoва, за което е било съзгдено. Серуозен проблем ли е да бгдем пог закон? Споменете си Мардж. Законът убива.

Законът осъжда. Пог закона няма никаква надежда. Так ще повтори: не защото е лош. Когато върши тези неща, мой изпънява точно това, за което го е прегназначила Бог, за да се погготвят сърцата ни за Неговото разрешение:

"Понеже Христос изпънява целта на закона, да се отпавгае всеки, който върва."

/Римляни 10:4/

"Но това послание ще накара хората да съггешават още повече" - възгавям много хора. Други пък питат: "Как ни боти Бог тогава, ако не чрез закона?"

Отговорите на тези въпроси ще обсъгя в следващите глави. За сега ни е гостпатично пробгзгаването на нашето освобожение. /Виж Римляни 6:14/

10

СВОБОДНИ ОТ МНОГО НА РОВСТВОТО

Винаги, когато са били погедяни чистото послание на Божията любов и приемане чрез Исус Христос, хората са изгугали егнот и също възгакение: "Но вие гавате разрешително да се грешит!" Забелязгд съм, че хората грешат твърде много и без разрешително, но това е извън темата ни. Този въпрос не е от скоро. Павел се беше изправил срещу него много пъти. Знаейки какво се случва в умовете на хората, гокато обясняваше Евангелието, мой сам го постави в Посланието си го Римляните.

"Товава какво? Да речем ли: нека останем в греха, за да се умножи благогата?...Товава какво? Да грешим ли, защото не сме пог закон, а пог благогат?"

/Римляни 6:1,15/

И в гвала случая отговорът му е: "Да не бгдем!". Като че ли Павел казваше: "Какъв нелен въпрос!" И наистина е така, слез като разберете любовта и благогата на Бог и знаете, че Исус живее във вас. Този въпрос много често ми е бив загаван и обичам да му отговарям нагедно с една имострация:

Представете си, че сте собственик на чугесен ресторант. Егнот ген чубате, че навън при кофите за боклук има някакво разбвжване. Отваряте вратата към загния гвор, за да разберете какво става, и вжгате мен - най-окаяното човешко същество, което ви е попадало някога, - да се бие с безгумните комки за остатъците от храната в кофите. Аз приличам на жив скелет. Очевидно е, че гдггубам, и то от госта време. Няма нищо в мен, което да ви накара да ме харесате, но вие сте разтърсени от съжаление.

- Ей, ей! - викаше вие. - Излез от боклучите! Не аж това! Ела тук!

Аз се влача към вас и ти гледам с пъкълни очи.

- Слушай - казвате вие, - не мога да те гледам как ягеш бокалцише. Еда в кафенето ми и се наляк!

- Но аз нямам никакви парц.

- Няма значение - казвате вие. - Верувамта ми от ресторанти се развѣва гобре и аз мога да си го позваг. Искам да ягеш тук всеки ден от гнес напаштѣк напѣлно безпаштно!

И ме хващате за ръка и ме въвеждате в ресторантиа.

Не мога да повярвам на очите си. Никога прегу не съм видял какво прегагат в ресторантиите. С огромни, невярващи очи гледам впрещено узложеномо: зеленчуци... салати... паворбе... медешко... риба... пиле... торти... сладкиши... И в най-смелите си мечти не съм си представял такива неща.

Подаждат ми напрегнато.

- Искаш да кажеш, че мога да ям всичко, което поускам?

- Да, всичко.

- Наистина ли? Всичко, което поускам? - питам отново.

- Да, казах ти, всичко, което поускаш - отговаряте вие.

После бавно, със светнали очи, ме питат:

- А мога ли да ям от бокалка?

Какво бихте си помислили за мен? Бихте си помислили, че съм ненормален, нали? При узобилцето на всичко мези вкисни хранци, послегното нещо, за което бих се сещил, са старите и мръсни остатъци от храна на бокалка. Но точно така се чув-спивам, когато хората ме питат могат ли да съггешавам, когато са под благодати!

Исус Христос положи живота си за нас, за да премахне бегнѣж забвнати греховете и винами, които имахме прег едни Свят Бог. По-късно Той гаде Свят живот, за да ни възкреси от гуховна смърт. Той гаде и своята правда, гостѣла и мѣстото си на Сун в Божиемо семейство. Той ни направи:

"...избран род, царско свещенство, свят народ, люде, които Бог пригуби, за да възвестят превъзгоспѣлата на Тогова, Който би призова от тъмнината в Своята чудесна светлина" /1 Петрово 2:9/

Животът, който Той ни гаде, е Неговият живот - Исус Христос, Който живее в и чрез нас всеки ден. Вдъхващо

приключение е да си използван от Бог, за да показваш Неговата любов и Неговия живот на хората около себе си. Това, което преглава ресторантият, Исус нарече "узобилен живот" /Йоан 10:10/, а послегното нещо, за което човек се сеща да попита в такъв момент, е: "Мога ли пак да узаяга и да върша грехове?"

Християнският свят е прекалено зает с темата за греха. Това е всичко, за което говорим. Повечето от проповедите и поученията са насочени към това, да накараме хората да спират да грешат. Тогови ли сие сега за едно шокращо твърдение? Целта на християнския живот не е да спрем да грешим! Ако използваме аналогията с гагубващия човек, повечето от християнските поучения са като едци, който върви слег гагубващия и му говори: "Трябва да не се ровиш в бокалцише! Чу ли ме? Не яж бокалци! Стой по-гадеч!" Когато наистина си гааген, ще ягеш всичко, гаже и бокалци.

Какво га направим? Гарантираш ти, че ако вкараш този човек в ресторантиа и той започне да осъзнава какво е истински гобра храна, той няма га се обръща носталгично към бокалцише. Кое е онова, от което всяко човешко същество се нуждае? Животът на Христос! И не само първоначалното му приемане в живота ни - нуждаем се всекидневно га преживяваме реалността на познаването на Христос, както се гвужим с Него в живо общение. Господ каза, че вечният живот е:

"...това е вечен живот, га познам Тебе, Единствения и истинен Бог и Исус Христос, Когато си узпраща."

/Йоан 17:3/

Това е истинската цена на християнския живот - га познаем Христос!

Грехът започва га губи своята привлекателност само когато бъде узправен за сравнение с божавството от познаването на Христос. Коктошо по-гъаго време съм християнин, токова по-ясно чувстввам, че грехът е не само нещо неправилно, но и нещо напѣлно глупаво. Чувстввам се много наепо, ако се загубвам с нещо по-малко от постоянното преживяване с Исус Христос. Защо ще се въргаям още в бокалцише, щом Бог е пригубил за мен празнична трапеза? И все пак, погхогът "стой

гадеч от боклука!" големинира в християнското обучение гнес. С други гуми, прогълдаваме га изповяваме закона, за га произведем християнски живот.

Както видяхме в последната глава, ако постъпваме така, пропускате факта, че законът никога не е бил гаден, за га напра-ви хората праведни през Бог; той беше гаден, за га им покаже правдата нужна, така че га се обърнали към Спасителя, Който ще ги направи праведни през Бог. Освен тѣзи, има и други опустошителни резултати за християнския живот, когато прилагаме закона.

На първо място, започваме га произвеждаме това, което се опитваме га спрем - грех. В I Коринтяни 15:56 се казва:

"Живото на смъртта е грехът, а силата на греха е законът".

Законът не само не ни спира га не грешим, но въстичност ни побужда към това все повече и повече. Павел описва съб-ствено то си преживяване по следния начин:

"Защото не бих познал, че пожеланието е грех, ако законът не беше казал: "Не пожелавай." Но грехът, понеже взе побог чрез заповедта, произведе в мен съвсикакво пожелание; защото без закона грехът е мъртъв".

Прегледайте си, че хопише по промозара, а опитрани има гървена озрага. В нея има гупка. Най-вероятно е въбоще га не я забележите. Мислите си за други неща. Но нака сега га си прегледавам, че точно над гупката е поставена една голяма бяла табела и на нея пише с едри, червени, печатни букви: "Никои при никакви обстоятелства га не поележда през тази гупка!"

Как бихте реагирал бие? Какво става с вас? Знаете какво точно имат прегбци. Извешнѣж във вас се нагуца този непрео-голям подтик - бие просто праба га разберете какво има там въшпел! Цялата ви изобретателност, интелект и творчеството са насочени към постигането на една единствена цел: "Да поелегна въшпел, без га ме хванат."

Това е универсален закон и важи винаги, когато едно греш-

но сърце има сбавсък с някакъв закон. Законът произвежда в нас бунт. Проблемът не е в закона. Проблемът е в нас. Ако бие сте една червена паверина, размехана през бик и той връхлещи върху вас, не бие създавате тази прилога в животното, а чисто и просто способявате га се продави, га узелез нагле "прирогатна на бика" в него. По същия начин, колкото повече се опитвате га прилагате закона, за га накарате хората га живеят християн-ски живот, толкова повече това разпада грешни и бунтовни желаниа в тях.

Втората причина законът га не е в състояние га произ-веде такъв живот, какъвто Бог жееае, е, че той се занимава само с външното, видимото, повърхностното. Казано ни е, че Бог гле-га сърцето на човека, а законът се занимава единствено с наши-те действия, с външните ни прояви. Ако трябва да се оформяме действията си само според това, което иска Бог външно, то могава фарисеите шеха га са Му любимици. Но за онези, които изглеждаха външно най-праведни, за тях Исус запази най-сурови-те Си гуми:

"Торко вам, книжници и фарисеи, дичемерци! Защото чувлите външността на чашата и на балогото, а отвътре те са пълни с зрабѣж и насилство... Торко вам, книжници и фарисеи, дичемерци! Защото прилагате на баросани зробицици, които отвън се виджат хубави, а отвътре са пълни с мърмвешки кости и с всякаква нечистота. Също така и бие отвън се виджат на човешките праведници, но отвътре сте пълни с дичемерие и беззаконие".

/Матей 23:25, 27, 28/

А това е най-гобото, което законът може га произведе! Същити тѣзи себеправедни фарисеи бяха гопови га ося-гати и га разпзнал Господ Исус Христос по размислени и разгуми обивненици. В същото време обаче те отказаха га влязат в гома на Пивалл Тоншийски, спракувайки се га не би га се окбернат и га не могат га спазят Пасхашал И гнес този гух на фарисейщина все още е в нас. Той се узразява в това га имаш съзнанието, че си гобър християнин, защото "не пишеш, не пушиш, не гъвчеш то-

тмон и не ходиш с момичеша".

Библията ни казва, че "Без вяра е невъзможно човек да угоди на Бог" /Евреи 11:6/.

Вярност, Книгата на книгите спуска гору го там, че заявява:

"...Бучико, което не става от убеждение (Вяра - б.пр.), е грях" /Римляни 14:23/

Направено е много ясно разграничение:

"а законът не действа чрез вяра, но казва: 'Който върши това, което запобявя законът, ще живее чрез него'" /Галатяни 3:12/

В цялото Писание са представени два напълно противоположни начина на живот: га живееш чрез вяра и га живееш пог закон.

Живеем ли с вяра? Какво е това? Обичаме ли някого? Кого го е грижа? Само га изглеждаме добри! И като резултат, християните са извесни повече с нещата, за които са „против“, а не с тези, за които са „за“. Най-погаше и спугени хора на земята са левалустите. И точно като фарисеите, те са способни га се чувстват изключително праведни, гори когато забиват на брамата си нож в гръба.

Ние вършим бучките "правилни неща" (според нашата собствена геофинция) и не вършим нищо неправилно, така че се чувстваме добри християни. Но ако премеите този начин на мислене, не ще намерите никогача почивка. Човекът е способен с убителна изобретателност га измисля все нови и сложни закони.

Марк се обади в разподребането "Човек го човека", за га попита какво означава га бгдеш свободен в Божиата благодат. Той каза:

- Досега, на практика, не са ме учили на нищо друго, освен на левалустъм.

Едно от нещата, които той гдеш за пример, беше:

- Казвали са ми, че няма проблем, ако в негдл опига га вкарам няколко коша на баскетболното игрище, но че в никакъв случай не трябва га играя цял мач.

- Марк - отговорих му аз, - Библията учи, че законът погивка към грях, и ще ти кажа първото нещо, което ми цгва на ум. Чуга се галу това важи за баскетболен мач на егин кош, или на гва? Ами ако играеш сам? Ами ако са гвама? Чувам няколко закон и моментално започвам га търся тайни врапички га се измъкнал! Разбураш ли какво имам пребвдг? - прогължих аз. - Това е като фарисеите по времето на Исус. Те имаха законите ом Бога, но това не им спускаше. Например, погава су измислуха още няколко-спотни мехни собствени. Например, погава нямало проблем, ако в събота някой пдое върху камък, но в никакъв случай не трябва да се пдое върху пръст, понеже така се пради гдина и га прадиш гдина е работа, а в събота не било позволено га се работи.

В Йоан 9 гдддд има егин впечатляващ разказ за това как Исус изцелява егин слепец, като пдое на земята, намазва калма върху очите му и му казва га опиге и га се умие в егна определена кпанна. Често съм се чугал защо Господ направил това - на Него определено не Му беше необходимо кал. Той изцери много други хора само с едно гокковане или гума. После омкрих фарисейското пъквване за пдоемето по земята в събота и това ми показа отговора. Този слепец беше изцерен в събота и това ми показа премина през цялата пдзи прочегурд само защото тя нарушаваше закона на фарисеите. Това беше преднамерен угар срещу гдупостта на мехния левалустъм.

Измерението на тези левалустни жного ясно се вижда в начина, по който те реализираха, когато човекът беше изцерен. Те зарабваха ли се за него, за това, че за първи път в живота си той може га вижда? Не! Отпадоха ли слава на Бог за това чуго? Не! Зачетоха ли Исус, след като им беше гемонстрирал Своята власт? Не! Изобщо не се имперсуваха ом тези неща.

"Ние знаем, че той човек Исус е грешник" /Йоан 9:24/.

Откъде го знаат? Понеже, според мехните прагичци, той наруши съботата. Те казваха: "Не ни обръкбай с разни факти или чугеса - ние знаем кое е правдиното".

Не е ли невенно? Но точно това става, когато сме пог закон. Веднага започваме га търсим врапички, га нампираме

изключения и се налага да ги правим все по-сложни, за да обхванат всички възможни ситуации. После, след като сме изгубили тази сложна система, сте гаджали да я зацупавате срещу всяко възможна преизбикаемство. Освен всички останали фактори, спрахът, че ще останат без работа, също мошбирваше онези, които губиха Исус.

Вегнъж събелвах млада жена на име Луза, чийто проблем беше уникален. Тя ми каза, че не може да пазарува. Попитах я защо. Тя ми разказа:

- Бях отпадена в една много строга църква, където никога не ни позволяваха да слушаме светска музика. Всъщност, те твърдят, че габолът е възлюбил всяка една музика, която не е за Исус. Казваха ни, че ако слушаме много гъаво, която и да е музика по радиото или от плочи, ще опием в ада. Заплова аз никога не слушах. Но проблемът е, че почти във всички магазини пускам музика по високоволителите. Един ден отидох в един магазин за грехи и там свиреха кьнитри музика по радиото. Цялата се изпоти и се почувствах толкова виновна, че трябваше да си тръгна веднага. Въпреки че знаех, че Бог не е такъв.

И макар, че Луза, жена на 28 години, наистина беше познала Исус Христос по един дивен начин, на нея все още ѝ беше изключително трудно да отърси от себе си условностите от гештвото си. Можеме ли да си представиме? Да не може дори да опие да пазарува поради силно чувство на вина? И това ако не е робство!

Никога няма да забравя един семинар за семейни гвойки, който се провеждаше в къмпинг. На него присъстваха около осем гвойки и всички бяха гообри приятели - изкарваха си спирахт-но, насладжавайки се заедно на плавателния басейн. По едно време го-тича чобек, който изглеждаше, че ще припадне всеки момент. Той се разкрещя:

- Веднага всички вля от басейна!

Попитахме го какво не е наред. Той каза:

- В този къмпинг не се разрешава смесено плаване.

Отидох при него и го попитах:

- Какво разбичураш под "смесено плаване"?

- Не е позволено мъжете и жените да използват басейна по едно и също време - обясни ми.

Изтъкнах му факта, че сме само женени гвойки, обаче той каза, че това няма значение. Попитах го:

- Нима се опитвате да ми кажете, че мога да спя с жена си в този къмпинг, но не мога да плавам с нея?

- Точно така - каза ми.

Почти винаги за такива правила и постановления съществувал обяснения, които звучат много логично и смислено. Но апостол Павел ни предупреждава много сериозно да не им се поддаваме и прибавя следната оценка:

"Тя неща, наистина, имаш буг на мъдрост в произволно богослужение и смислене и в нещагено пълнотн, но не сприват за нищо в борбата против угояжаване на пълнотн".

/Колоссяни 2:23/

Прегу 100 години жените носели гъави рокци и се вуждали само лицата и ръцете им. Днес в местата, където мисолиманството е официална религия, опиват и по-галец - жената трябва да е изцяло покрита. Сега искам да ги запитам: "Мислите ли, че при такива условия похитта се елиминира напълно?" Не, всъщност така пъ само се увеличават! Това, което мъжете си представят в своето въображение, е винаги по-възбуждащо от онава, което вуждат в действителност. Ние опказваме да пручем факта, че проблемът с нашите грехове всъщност пручава от сърцето ни! А законът не може да направи нищо, за да промени едно сърце.

Третата пручина, поради която законът не може да произведе живота, който Бог ждае, е, че законът е обласпта на собственише ни усивия. В този извештен пасаж от Писанието намураме един успешни курук:

"Защото не знав какво правя. Понеже не върша това, което искам, но онава, което мразя, него върша... И тъй, намурам моя закон, че при мене, който ждаля да върша гооброто, зато е бавно. Защото, колкото за въдрешното ми естество, аз се насладжавам в Божия закон; но в телесните си часци вуждам разлчен закон, който вожва

против закона на улма ми и ме заробва пог греховния закон, който е в частите ми".

/Римляни 7:15,21-23/

Векове наред хората са спорели дали този пасаж описва преживяванията на Павел като християнин, или изпитването, още гокато е бил узгобен. Аз имам свое мнение по въпроса, но не това е най-важното. При всички спорове онова, което сме пропуснали да видим, и за което връщност става въпрос тук, е, че Павел описва какво преживява едн човек, който се опитва да живее според законa! И описаното преживяване свежда като резултат, независимо дали си християнин, или не.

Това е неизбежното универсално правило и важи за всеки едн, който искрено се опитва да постигне Божиите спандарти със свои собствени усилия. Независимо дали предц, или свег като сме спандали християни, ние не сме способни сами да спазим закона. Още повече, винаги тези, които са най-искрени и които най-много са заинтерювени, са най-разрушени от закона. Някоя, който е самодободен и апашчен, може да си седи и да сауша легалитъм гогини наред, без това особено да го засеене - Вайза му през егното ухо и узайза през гругото. Но някоя, който иска с цялостно си сърце да търси Бог, да Му угози и който се опитва да живее християнския живот със собствени сили, ще бъде смазан и узнепен, както Марк, за който разказва в прегушната глава. Законът винаги неизбежно ще ви гобежда го закоученото на Павел в Римляни 7:24:

"Ожани аз човеки! Кой ще ме узбади от мялото на паш смърт?"

И законът ви остава гопам.

Помнете, че законът показва нуждата на човека, но не и разрешението. Целта му беше да говеде хората го познание за греха им и тяхната вина, така че да се обрънат към Исус Христос като Спасител. Веднага, свег като попита "Кой ще ме узбади...?", Павел разгостно възкличва:

"Васогаря Богу! Има узбадение чрез Исус Христос, нашия Господ!" /Римляни 7:25/

Свег като законът е свършва работата си и ни е показва пълната ни неспособност да гопищем сами го Божията праведност и свег като сме се обрънали към Исус Христос с пълна забвисност от Него, Бог не иска да се връщаме отново към закона.

"Но свег угването на върата не сме вече пог спражата на закона."

/Галатяни 3:25/

Ако ние все още смятаме, че можем да спечалим Божиемо прегане или да живеем християнски живот със собствени сили, това показва, че законът не е завършва напълно работата си в нашия живот. Всеки християнин знае, че е правва грехове, но съмем различно нещо е да осъзнаем колко сме "ожани". Първото е само признание, че сме вършвали някои грешни гействию; второ - е осъзнаване, че проблемът е много по-гъбок от гогрешните ни гействию - проблемът сме самите ние.

Спасението не е просто освобождение от егно наказание, което засадуждаваме. То е да бъдем наистина спасени от онова, което сме. Както извешната реплика от анимационното филмче "Того": "Намерихме врага - това сме ние". Въпросът за закона и благодатта, в крайна сметка, спига го едн прост узбор: искаме ли да прегемем Божията гефиниця за успешните цели на християнския живот, или искаме да прегеждаме своите собствени разбурани за успех в християнството? Дали искаме да угогим на Бог, или на хората?

Прегстои да разгледави въпроса: ако не живеем пог закон, как да живеем тогава? Запоба в свегващата глава ще се спра точно на него. Но гокато не разберем, че законът никога не може да направи това, което Бог иска за нашия живот, ние няма да пожелаем да обрънем гръб на старото и да прегемем новото - испишския, Божия начин на живот.

Докато християните живеят пог закон, резултатите винаги ще са същите. Независимо дали ще живеят по Божия, човешки или по накакви други закони, които сами са си наложили, те винаги ще са заблагяни от спрах, вина, припеснение или чубство на осъжение и ще са напълно неспособни да обичам Бога

или хората. Как може да се обича Везгещицят, на Когото толкова се спаряете да угостите и въпреки това, никога не успявате? И как може да се изпитва милост и простителност към грешите, щом непрекъснато чувствате вина и осъждане? Когато хората изглеждат добре, вие им забивате. Когато се провалят, ги осъждате. В края на краищата, защо да не оставяте мек на мира, след като Бог не ме оставя мен на мира всеки път, когато се провалям? Това е Вашия начин на мислене, гокато сме пог закон.

Вие никога няма да преживеете мир или почивка в християнския си живот. Защо? Понеже никога няма да сте свършили гелата си гокрай. Като резултат идва "грухотно неспокойствие", защото винаги търсите "нещо ново", което да преобрази християнския ви живот и да го направи реалност. И това нещо всеки път е някъде наблизо, зад ъгъла: на следващия семинар, в следващата книга, в търсене на нова гуховна опитност - но никога не намирате почивка в самия Христос, Който живее в нас и е извършила абсолютно всичко, погарявайки ни онова, от което се нуждаем.

Когато сме пог закон, ние се преобръщаме в лицемери. Тази гума боду началото си от гръцкия театър. Лицемерът не е златен герой, а актьорът, който, црайки ролята си, се преструва. Онова, което правеше фарисеите лицемери, бяха не грешките им, а преструвките, че са праведни - факта, че поучаваха егно, а вършеха груго. Това е, което законът винаги проучваега - хора, които постоанно круят същността си, винаги се преструват, жидеят с маски и никога не са истински.

Но какво се случва, след като гназогатта ни освободу? Егно от най-честите свугемелства, които чувам, е: "За първи път в живота си аз мога да съм истински. Свободен съм да бъда самият аз - такъв, какъвто съм".

Крайният резултат от жидота пог закон е чист бунт - прегавате се, изгубили надеждата, че някога ще се справите. Не мога да ви опиша коако много пъти съм съветвад хора, които заявяват:

- Жидея в бунт вече 10 години. Отказвах се от християнството, защото съм ягосан на Бог.

- Опнши ми Този, на Когото си ягосан и срещу Когото

бъспаваш - казвам аз.

След като ги изслушам, често отговарям:

- Ясно! Нормално е да негубуваш срещу такъв Бог и такава реалгит! Сега нека ти кажа за истинския Бог и Неговия Син, Исус Христос. За Този Бог, Който те обича и приема безгубно.

Непрекъснато виджам хора, живоганни като "бунтари срещу Бог" или "отстъпници християни", да скачат от радост и въогутшевление, открийвайки опитната за невероятната благогаш, любов и лъдно приемане от Бог чрез Исус Христос.

През всички тези години, откакато съм християнин, никога не съм чувал някой да каже: "Слуга толкова! Отказвам се! Тагу ми се го смърт от Божията любов и благогаш. Не мога да понасям да ме обичат и приемат. Писна ми от целия този християнски живот!" Не, наистина, никога не съм чувал това!

Тругно ми е да преброя християните, които са се отказали от Бог, смазани от невъзможността да са гостатгично гобри, за да заслужат Божиего приемане, оплелени в сърбебнованешто, съгненето и изисквангята на опрегелени гругли, опитващи се да преобразят хората според стангариите си. "Ще те приемем, ако изглеждаш, хогущ, гоборущ и гейспаваш като нас". И намекът, който е скрити зад тези гуми: "тогава и Бог ще те приеме". Какво да правим?

Първо, трябва да приложим увещаниешто на Павла в Галатяни 5:1:

"Стойте, прочее, първо в свободата, за която Христос ни освободу, и не се задиптайте отзново пог робско уго".

Кое е това "робско уго"? Законът! Павла заявява, че вече сме свободни. Не позволявайте да ви върнат обратно "пог закон". По гогобен начин бгучат и гумите на Петър, когато отговаря на гогезаторите:

"Сега, прочее, защо изпитвате Бог, та да налазате на шпата на учениците хогот, който нищо бащите ни, нищо ние можехме да носим?"

Исус Христос гојде, за да ни ослободи од роба на закона, како ни пукова да живеам во единство с Неговиот Врзкресенски живот:

"Дојдете при Мене, всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. Воземте Моето иго върху си и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко".

/Матей 11:28-30/

Когато ни утешава да стоим твърдо в нашата свобода, Павел не спира гоним и ни прегутреждава:

"Ето, аз, Павел, ви казвам, че ако се обръщате, Христос няма да ви ползва никак".

/Галатяни 5:2/

Това е едно утешително изъяснение. По-горе в същото послание Павел признава, че те вече са били новородени. Можеш ли изобщо при никакви обстоятелства да кажеш на един християнин, че Христос никак няма да го ползва? Отговорът е в трети стих: "Да! Повторно заявявам на всеки човек, който се обръща, че е гълъжен за изпълни целия закон".

Нещо типично за легалистите е, че те винаги искат да поберат своите любовни закони. Никой от тях никога не се опитва да ги спази всички - те просто искал да се придържат само към любовните си заповеди. Павел обаче набляга на факта, че или сме пог закон, или пог благогал. Не може да сме пог благогал и да прогържкатаме да спазваме, макар само и един закон. Ако смятаме, че заради изпъняването само на един закон, Бог ще ни приеме, заблуждаваме се. Един единствен закон, и веднага сме в сферата на целия закон. Именно затова Павел казва по-году в същата глава:

"Мако квас забавя всичкио место."/Галатяни 5:9/

Само един закон е гостатъчен, за да разруши пълнотата на благогалта. Не може едновременно да уповаваме на роба,

което вие правите и на роба, което Исус Христос е направил? Павел заблуждава с едно шокиращо изъяснение:

"Вие, които желаете да се оправдате чрез закон, сте се отпадали от Христос, отпадали сте от благогалта."

/Галатяни 5:4/

Безброй пъти този стих е бил изваждан от своя контекст и използван като залаха за християните, че ще изгубят спасението си, ако вършат твърде много грехове. Това е големия грешка.

Първо, самият израз "да отпадне от благогалта" няма нищо общо с роба да изгуби спасението си. Ясно се вижда от контекста, че роба означава да излезеш от свободата на благогалта и да се върнеш отново в робството на грехи!

На второ място, нехристияните, извършили определени грехове, са онези, които "са отпадали от благогалта". Казва се: "...вие, които желаете да се оправдате чрез закон" - вие сте, които отпадале от благогалта. С други думи, почно на хората, които твърдят, че можеш да спечелиш Божието приемане с гобри геда или съответно, да го изгубиш, когато се пробавиш - именно на тях говори този стих. Легалистите са хората, които са отпадали от благогалта!

Ние сме възлюбени и приети геца на Бог, призвани да гојдем на Неговата "празнична трапеза", за да преживеам факта, че Исус Христос живее в нас и чрез нас всеки ден. Изобилният живот не е някаква мъзгива и небиваща теория. Той е нещо реално и може да бъде наш, ако само го повярваме. Нека да не се припирваме с нищо по-мако.

ЖИВОТ СПОРЕД ЕДИН ПО-СЪВЪРШЕН ЗАКОН

На един семинар млад мъж на име Дейвид ми зададе следния въпрос:

- Боб, може да съм глупав, но не разбирам какво искаш да кажеш с думата "легализъм"? Ясно виждам, когато някой поставя голпъншени условия за спасението си, но как да разпозная легализма във всекидневния ми живот на християнини? Разбирам, че може да си под закон, когато изучаваши Библията, свугемелстваш, гаваш пари и т.н. Но пробляемъти е, че Бог наистина иска да вършиш тези неща! Той не иска да крадем, да лъжем, да бъдем груби. Но какво определяме гави нещо е легализъм, или не?

Въпросът на Дейвид беше гелствително гобър! Често използваме термини като "легализъм", без да сме им гави определене. Ето какво му отговорих:

- Гави сме в легализъм, или не, зависи от гбе неща. На първо място, от мошита за бяко гелствие. С груги гуми, защото правши или не правши гегено нещо? Спомиши си за закона и бляогатта и тематта за Божиемо приемане.

Нека вземем за пример свугемелстването. Защо го правши? Някои свугемелстваш, опитвайки се да получаш Божиемо одобрение. Те не искаш да гоборят на хората за Бог, но сматаш, че трябва да го вършат. Други също гоборят за Исус, но те знаат, че вече са приети от Бога поради Исус Христос и свугемелстваш от загриженост и любов към хората. Имаше гба вуга хора, които бършно правят едно и също нещо: първите живеят под закон, вторите - под бляогат. Разликата е в гвата вуга мошита.

Казваш, че да използваш Исус, е гобре за гущата, но бляогатно за релугицията, обаче от личен опит знам колко е трудно да спогаваш Христос чрез сватата на пълтита (легалистично). Без-

брой пъти съм гоборил на хората за Господ и винаги съм искал в сърцето си да забележиши някой колко съм "гухобен". Въпреки че Бог е използвал Слобото Си в побобни спугащи, за да приведе хора при Себе Си, моемо опношение със сигурност не е било това, което Той е очаквал от мен.

- Разбираш ли какво искам да кажа, Дейвид? - попитах аз. Той кимна утвердително и аз продължих:

- Въоротно нещо, което определя гави сме легалистични, или не, е източникът на живот. Законът е сферата на нашите собствени усуга. Животът по бляогат цгва от възкръсналия Христос, който живее в и чрез нас.

Ето примерът, който гадох тогава на Дейвид, и сматтам, че от него ще можем ясно да вугим разликата между легализма и истинското християнство. Представете си, че се намирате в голъма къща, в която има гба вуга хора: глуги и чубащи. Тъй като живеят заедно, трудно е от първ поглед да разберете кой чубаш и кой са глуги. В една от спаште сеги чобек. Набляогавайки го, заблягвател, че той погротва ритмично с крака и паяска с ръце. Разбирате, че той глуга музика и очебугно се заблягва. Пляомо му плямо се спремил да опкликне на това, което уштите му глугаш. В това няма нищо спранно и майнствено.

Но ето, че се появява и втори чобек - един от глугите. Отваря вратата и вуга в спашта. Вжуга първия чобек, усмугва му се и опшва при него. После го набляогавя известно време. "Сигурно е много заблявно - мисли си глугиът. - Смятам да опитам". И така, той гва го първия и започва да го имитира. Отначало гостна непохватно, општва се да погротва с крака и да правши стъпите гбукенци като чобекта го себе си. Всеки има чубствително ритъм, незабисително гави чуба, или не. Сяег известни удражениши глугиът вече паяска в ритъм с първия. Той гори се усмугхва и свуба рамене: "Не е чак толкова заблявно, но спаша" - мисли си той.

Сега нека гобавим и последния гемайл в тази исторуга. В спашта вуга трети чобек. Какво вжуга той? Двама мъже, които очебугно правят едно и също. Но има ли разлика? Със сигурност - гай! Кожкошто от земгата го небето! Гелствително на първия чобек са еществена реакциши на музиката, която той чуба. А гругиът само имитира вършините гелствия. Това е разликата между истинското християнство и легализма!

Когато живееш християнския си живот по научна, по който Бог има за цел, могава действително ни ще са отговор на "музиката", която чуваме. Тази музика е личното ни взаимоотношение с Живия Христос, Който пребъдва в нас. Това е музиката от нашето хогене с гоберие в любящия Бог и Ваца, Когато започваме да обучаваме все повече и повече.

От друга страна, легалистът въобще не се интересува от Вожията любов и благогат. Всушко, от което се интересува, е хората га паккат и га тропат в такт! Легалистът винаги ще каже, че прекаленото наблагане на благогатта богу саяг себе си повече грях. Но Вибанията не казва това!

"Защото Вожията благогат, спасителна за всички човещи, се яви (Вожията благогат) ни учу га се отречем от нечестнето и от светските спарсти и га живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоищия свят, оживайки блажената ни надежда, саябното явление на нашия велик Бог и Спасител Иисус Христос".

/1Пм 2:11-13/

Правилната мошбация за посветен християнски живот е благогатта и любовта на Бог - не според мен, а според Вибанията. Това е истинската музика, от която трябва га цвчура нашият живот.

Най-важните библейски термини, свързани с този принцип, са: "га хогим в Духа" /Галатяни 5:16/ и "га бъгем изпънени с Духа" /Ефесяни 5:18/.

Но почтно това много християни не разбураат и се объркват. Чувад съм гу га казват: "Диа живот слушаме такава гуми, но нямаме никаква представа за какво става въпрос. Всушко ни казват, че трябва га го правим, но никой не ни казва как почтно!" Мога га отбележа съсем искрено, че разбурам неогуменето им, защото и аз съм бил в такава поакжение.

Малко саяг като приех Иисус, започнаха га ме учат, че ежегневният християнски живот изисква "га приемеш силата на Святния Дух". Това ми збучеше гобере и аз пошпах как га го на-

правя. Отговорът беше: "Изпълавш се със Святния Дух чрез въра". Това също збучеше гобере. В края на краищата, всеки знае колко важна е върата. Реших га општам.

Саяг в офиса си и си габах-сметка, че през този ген не съм искал га бъга изпънен с Духа. Саяг което, първо, изпънвах всички си грехове, за които се сещам, после изисквах Вожиято обещание, че Той ще направу всяко нещо, което искам, според Неговата воля /1 Йоан 5:14,15/. И тъй като, очевидно, га бъга изпънен с Духа беше според Неговата воля, аз го изисквах "чрез въра". Според това, което ме бяха учили, вече бях изпънен с Духа и моята уверенность се основаваше на Вожиято обещание и на върата ми в Неговия отговор. Но аз прогъжавах га саяг на стола си в офиса и въобще не се чувстввах по-различно.

Апчаният ми опит сякаш не съблагаше с качеством на онзи живот, описан в Новия завет, особено в книгата Дения на апостолите, където на няколко места се описва как апостолите и другите върващи са били изпънани с Духа. От друга страна, в Дения на апостолите имаше много събгемелстване. Тъй като бях много енthusиазуиран и верен събгемел за Христос, което поскоро се гъажеше повече на първогъвския ми усел, а не на Духа, бях спигнал го заключението, че също съм изпънен с Духа. И това опетраняваше събгемелта ми.

Оноба, което постади този въпрос отново на гневен рег, беше зачатата га напиша брошуру върху изучаване на Вибанията. Бях написал две сериу: едната, за божествеността на Христос, а другата - за авторитета на Вожиято слово. Започвах и трета, за всекидневния християнски живот. Бях планирал га въкоча въпросу, като забършено го гедо на Иисус на кръста, служението на Святния Дух, конфликтът между гуха и плътта и т.н. Последният урок беше "Как га обучавем?". Очаквах, че ще свърша бързо - в края на краищата, пишех за нещо, които бях поучавал години наред по време на семинари. Така и беше, гокато не спуснах последния урок за любовта.

Опшният ми га напиша този последен урок беше едно от най-ужасните преживявания в живота ми! Обикновено, когато пишеш нещо относно изучаването на Вибанията, трябва га опрегелши обекта, като го погкрепиши с гобере аргументиран план, за га могаши учениците га го разберат. Но аз не можех га направя

това. Планът и обясненията ми сякаш се въртяха в кръг и не бореха гоникъте. Дори при няколко срещи с моя екип, когато разисквахме урока за любовта, започвахме разгорещени спорове за това, какво е любов. Направо ми цъбваше га започна га су скъбъа косите от безсилие.

Накрая, Бог вложи в ума ми посланието, което се опитвахте га ми прегаге. "Бог, някога га ти е цъвало на ум, че не можеш га напишеш урок за любовта, защото не знаеш нищо за неа?" Това ме сплъписа. Но сиег камо размислих гобре, осъзнах, че Бог беше прав. Аз наистина не знаех нищо за любовта цли поне не можах, коакото су мислех, че знам. И могава, сякаш Бог ми каза: "Нека га се върнем отначало и га започнем всичко отново."

Върнах се на първия урок - "Завършеното гело на Исус на кръста" и в прочеса на изучаване Бог започна га ми показва чрез Савото Су какво гоявма е Неговата просипшеност към нас в Христос. Започнах га осъзнавам, както никога госега, коакто съвършено е гелото Му за нашето прищирене и прошка. Товава започнах га виждам Неговата безусловна любов и приемане в една гъбочина, коакто никогва госега не съм су прегстава. Бях моаква развъдануван, че сиегмици нарег в офуса ми цареше безпояргък от постоянното ми кръстосване уз спаште и разгобрите с грушпте за това, коакто Бог ме учеше.

Обикновено, Бог ми позволява га бугя гегена истина от Савото Му, сиег коакто ми показва какво точно означава тя в конкретна житиевска ситуация. Това беше времето, коакто преживях егин от най-ярките нагледни уроци в живота су - случая, с коакто Бог ми показа как Неговата любов и просипшеност се пригвага на практика в живота ни.

Егна сутрин, прегу га тръгна на работа, поръчах на гъщерея су Дебу га събере нагвагаште праскови от гърбетата в задния гвор. Когато се върнах вечерта и бугях, че не го е награвда, опухог в спашта ѝ га разбера защо. Египственитя отговор на Дебу беше:

- Имаше пчелал.

И го гнес не знам защо, но този отговор ми се спори незаговодшмен и аз изпагнах в ярост. Нагълно изгуби чувствбо за мярка, аз се карах на Дебу, заивайки я с обивнениа. Виках, крещях, обижгах и, въобще, постъпих камо гъден гаднал. Няколко

минути по-късно, вече в спашта су, се почувствах виновен и притеснен. Как постъпвахте в подобни ситуации? Коленучих го леглото и направих онова, коакто винагу съм правил и коакто са ме учили га правя - започнах га искам прошка от Бог. "О, Боже, постъпих лошо и несправедливо. Мога те, прости ми".

По някаква причина моливата ми прозвуча кухо. В сърцето ми Бог сякаш казваше: "Бог, аз вече съм ти простил. Какво, мислиш, се случи на кръста прегу 2000 години?" В светлината на всичко онова, коакто бях научил за завършеното гело на кръста, осъзнах, че исках от Бог га избърши нещо, коакто Той вече бе направил веднъж завинагу.

Заех груга позиция в моливата су:

- Но, Боже, моаква съжалявам, че изгуснах нервите су.

- Наистина ли съжаляваш, Бог?

- О, Госпогу, съжалявам!

- Товава цгу и го кажги на Дебу.

Егва не се загавих:

- Е, не съжалявам чак моаква, Госпогу.

Ворбата в сърцето ми прогъджи гъаво, но накрая разбрах ясно и кашегорично това, коакто Бог ме учеше през тези месеци.

- Не осъзнаваш ли, Бог, че проблемът не е между Мен и теб? Ти су обугил Моята гъщерея Дебу и тя сега е в спашта су и плаче. Проблемът е между теб и неа. Ако Ме обичаш, цгу се помилуи с неа.

Този ген открях какво значу силата на Святия Дух. Въобще не ми трябваше сила, за га поискам прошка от Бог - това беше лесно. Но беше необходимка силата на Святия Дух, на някоакто ангела и на 2-3 мулета, за га ме накараат га опшга при гъщерея су, коакто, въщност, бях наранил, и га ѝ кажа, че съм сгешил, камо я помога за прошка! Сиег въпрешната су биплика опухог при Дебу и казах:

- Дебу, съжалявам! Постъпих камо човек, който не познава Госпог. Мога те, прости ми и нека ти разкажа какво Бог ме научу чрез това преживяване.

Скоро и гвамата плачехме и се презръцахме. Проблемът не само беше разрешен, но Бог ни направу още по-близки от прегу.

Всичко това се случи само няколко месеца сиег отчаяната ми моливба по магиспратата на път за работа. Бях се молил:

"Божке, върви ме обратно към гниете, в които те познах за първи път!" Той извърши това, и гори побече. Ключът, който отвори вратата, беше разбурането за Божията любов към мен.

"Но Бог препоръчва Своята любов сега към нас, в това, че още докато бяхме грешници, Христос умря за нас."

/Римляни 5:8/

Товайки моя мина християнски живот, следният пример сякаш беше най-похождащ. В онези първи дни бях като чисто нова пръчка на дълата. Не бях много голям и зрял, не можех да отгледам много плод, но бях пълен с живота на дълата - любовта на Христос. После започнах да раста. Но растежът ми се състоеше от неща, като знания, жизнен опит и по-голямо съгласие с групите християни около мен. Бях по-голям и, очевидно, по-зрял, но намаше плод. Бях пълен със знания, вместо с Христос.

По-рано, когато имаше възможност за евангелизиране, може да съм бил малко непохватен, но преувах от любов към Бога и от искрена заинтересованост. По-късно започнах да споделям собствените си знания, използвайки подходящи илюстрации и остроумни отговори, като се чудех къде се изгуби силата. Защо не вържах същите резултати като преди сега, когато вече бях станал толкова изтънен в убежденията си?

И още веднъж, сякаш, Бог ми изпрати съобщение.

- По-рано ти споделяше Мен с хората, Бог. Сега споделяш своето знание.

Когато отново бях заблуден от това, което научавах за Божията любов и благодат, открит, че вече наистина споделям Христос. И резултатите не закъсняха.

Забелязах, че реакциите ми към групите хора са се променили. Винаги съм бил търпур, владен бизнесмен и бях прекарвал тези качества и в християнския си живот. Но сега започнах да проявявам чувствителност, искреност, загриженост, просителност, и дори нежност към семейството и служителите си. С група глуми, разбрах, че преживявам Христобавата любов към хората. Този любов, за който се говори в I Коринтяни 13 глава:

"Любовта гъвкаво търпи и е милостива, любовта не завижда; любовта не се превъзвисява, не се

горее, не безобразничи, не търси своето, не се разгласява, не гържи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината; всички премълчава, на всички хваща вяра, на всички се нагъва, всички търпи. Любовта никога не отпаѓа."

/I Коринтяни 13:4-8/

Този вид любов не е чувство - тя е опитицие, което разкриваме чрез определени действия. Въпреки че години наред призовавах I Коринтяни 13 глава за криптеръ, аз никога не можах да го постигна. Но сега открит, че любовта е реалност за мен - без борба и съзнателно напрежение. Как се случи това? Разбурането, което Бог ми даде по този въпрос, сякаш, беше ключът, който запали всички лампи в къщата. Осъзнах, че I Коринтяни 13 описва не само любовта, която трябва да имаме един към друг, но и Божията любов към нас!

Може ли да си представите последиците! Как би обича Бог? Заместете в този пасаж стиховете "любовта е" с "Бог е" и вижте какво ще понесе това в сърцето ви.

"Бог е винаги гъвкаво търпелив с вас. Той винаги е милостив към вас. Бог не завижда. Не се предвисява, не се горее. Бог не безобразничи спрямо вас. Не търси своето. Не се разгласява лесно. Бог не гържи сметка за вашите зични, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината. Той винаги ви пази, винаги вярва във вас, винаги се нагъва за най-голямото, всички изгърба с вас. Божията любов към вас никога не отпаѓа."

Дали това заместване е допустимо? Във всички случаи! Виблицата казва, че "Бог е любов" /I Йоан 4:8/. Спогледя към това с много хора по време на съветванията си и съм бил свидетел на това, как очите им се разширяват от удивление.

- Искати га кажеш, че това е начинът, по който Бог ме обича? - казвам те. - Изглежда търпур хубаво, за га е истина.

Докамо изучавах Божията любов, още няколко стиха обхваща за мен:

"Нова заповед ви давам: Да любите егин гругузо; както аз ви възлюбих, така и вие га любите егин гругузо".

/Йоан 13:34/

"Приемайте се егин груг, както Христос ви прие, за Божия слава".

/Римляни 15:7/

"А бивайте егин към груг благу, милосърдну; прощавайте си егин на груг, както и Бог в Христос е простил на вас".

/Ефесяни 4:32/

Вижте ли общото? Как трябва да се обичаме, приемаме и да си прощаваме в името на Исус? Така, както и Христос ни обича, приема и прощава! Когато го осъзнах, разбрах, че този закон ръководи човешките взаимоотношения - ще се опнасяме към гругите със същата мярка на любов, приемане и прошка, която (правилно или не) смеяме, че получаваме от Бог. С груги гуаги, ако смеяме, че Бог ме харева когато съм гобър, но ме мачка, когато съм лош, как мислите, че ще се опнасям към вас? Точно по същия начин!

Не мисля, че има християнини, който поне веднъж га не си е задала въпроса: "Защо не напираме в църквата повече любов?". За мен отговорът е много прост. Причината за неосъществяването на любов в църквата е, че тя няма яено разбирание за Божията любов. Религиозните хора могат га спанат много лоши само защото те служат на егин лош (според тяхната представа) Бог. Емо защо, спиретната защита на посланието за Божията благодат от легализма не е просто робчкане уз библейските спихове. Нашето собствено разбирание за Божията любов и приемане оказва влиание върху всяка област от нашия живот, особено върху взаимоотношенията ни. Срещам съм в часовете ми по съветване много различни семейства и ачини пробаем, чийто корен обаче е егин и същ - неправилното разбирание за Божията любов.

След като спизнах го тези цитини, особено след като разбрах пасажа в Ефесяни 3:14-21, най-послед, след гуаго аутпане, аз

намерих отговора на въпроса, какво представява га бърещи изпълнен с Духа. В тези спихове Павел се молу за ефесяните "Бог га ги умбърри зграво (със сила - б.пр.) чрез Божия Дух във вътрешния човек"/стих 16/. Тези молитба за "сила" прибаеचे вниманието ми, защото нещата, които казва след това, са толкова различни от всичко, което очаквах. Винаги съм се молал Бог га ми даде сила, за га върща неща. Но Павел загатва, че имаме дужда от сила за нещо груго:

„Да се всели Христос във вашите сърца чрез Бгря, тъй щото, закоренени и основани в любовта, га бърете силни га разберете... и га познаете Христовата любов, която никое знание не може га обгърне, за га се изпълните го цялата Божия планота".

/Ефесяни 3:17-19/

За какво ни е необходимта сила? За га заберем Христовата любов! И какъв е резултатът от това, га познаваме тази любов, "като никое знание не може га обгърне"? Това, че "ще бърем изпълнени с цялата Божия планота". И тъй, най-послед аз открих отговора, който търсех - едно практически обяснение на това, какво означава га бърещи изпълнен с Духа. Да си изпълнен с Духа означава га бърещи цяло изпълнен с познанието на Божията любов и благодат в Исус Христос.

Какво е практически това! Ако се извади от контекста си, заповедта в Ефесяни 5:18 "га се изпълваме с Духа" звучи майкливо, и гаже мистично. Но гбе дави назег, Павел ни казва какво означава това. Сравнението в 5:18 с това, га се опиваме с вино, показва, че га бърем "изпълнени" означава га се оспадим цяло пог влианието на нещо го такава степен, че га сме контролирани от него. Ако сме изпълнени с вино, кое ни контролира? Виното. Ако сме пълни с гняв, тогава какво ни контролира? Гневът. Но ако сме цяло попопнени и изпълнени с познанието на Божията любов и благодат, тогава пог контрол на какво сме? На Божията любов. А когато сме пълни с любовта на Бог, нищо не може га я спре га превиди и към гругите хора.

Нашето сърце откаква на Божията любов, на която

изобщо не можем да успеем, както знаехме не може да успеем на ритъмта на музиката. За нас става радост да прегледаш умовете и мислата си на египетски Бог, който ни обича със свършената любов и който цъфти за живее в нас. Когато умът ни е пълен с Божиата благодат, християнският живот вече не ни се струва нещо нереално; напротив, за първи път в живота си се чувстваме напълно естествено и нормално.

Това съвсем не означава, че няма повече да има борба в себе си или че няма да ни се налага да използваме волята си. Платон провъзгласява за "железният път" на Духа, а Духът - пропитването на платон; понеже те се пропитват едно на друго, за да не можеш да правите това, което искате" /Галатяни 5:17/. Платон провъзгласява за изправа сенали към нашия ум и призобава към страх, гняв, похот и егоизъм. Но вече не е необходимо да живеем в робството на тези неща. Защото Бог ни е дал и отговора:

"Прочее казвам: хогеш по Духа, и няма да угаждате на пълтските страсти."

/Галатяни 5:16/

Този стих е точно толкова важен поради нещата, които не казва, колкото и поради онези, които, бръшност, казва. Забележете, че в него не се казва, че желанието на платон ще си отидат от нас. Докато живеем в тези грешни мисли, ще чувстваме бръшност на платон в нас. Тук също не се казва: "Почистете пълтата си и помага ще бъдете свободни!" Струва ми се, че оромен брой християни поучават точно това. То никога няма да подейства.

Първо, защото може да се турите цял живот, но няма да успеете да почистите пълтата. Христос не го каже, за да поговорим качествата на нашата пълт. Той го каже, за да я екзектира и да ни даде нов живот. Ако се опитваме да я изчистим, значи сме се върнали към закона - бръшната почка на безплодните ни усилия. На второ място, ако вземем като примера от началото на тази глава, когато гонската грешката да се опитваме да очистиш сами себе си, все едно казваме: "Ако пакнеш и ти наш правдивно, в ритъм, ще чуваш музиката". Не. Бог иска да слу-

шаме Неговата музика - посланието за Неговата безусловна любов и премеане - и цял помага да опиташ на онава, което чуваше!

Божията любов работи в сърцата ни на едно много по-гъбоко и чувствително ниво, го което не могат да гостепенат нищо законът, нищо самодисциплината. Лучно аз научих това от египетски с моя син, Боб, когато той беше на около 10 години.

Един ден четях Библията си в моя офис и, наистина, се насладявах на едно чудесно време с Господ. Докато се модах в ума си за различни неща, аз помислях: "Господи, аз искам да бъда такъв човек, какъвто Ти искаш да бъда. Ако има някой обдаст, в който нещо не е наред у мен и аз не го осъзнавам, моля Те да ми го покажеш!" Бях напълно смаян от онава, което го каже в ума ми.

Всяка негала след църква с нашето семейство имахме обичай да обядваме някъде навън. Всеки път това започваше като едно забавно време. Но като че ли винаги завършваше с някакво напрежение във въздуха. Започнах да се чувам защо. Когато размишлявах за тези обеци навън, аз си представях една сцена, която се беше случвала много пъти. Боби беше енthusиастичен младеж и наистина много му харесваше да ходи на ресторанти. Особено му гостяваше убождаността да си поръча какъвто и да е ястие, въключващо гърмата "ауксоан". А това много ме гразнеше. Сякаш Боб не можеше да си поръча обикновен чизбургер, но трябваше да е "ауксоан чизбургер". И, разбира се, това винаги беше най-скъпото нещо в менюто. Всеки път аз му се карах за това и създавах пълноценна атмосфера за цялото ни семейство по време на обяд.

Това беше египетски случай, когато, макар че нямаше есен глас, сякаш аз и Бог пробегохме снежня разговор в моя ум:

Той ме попита:

- Боб, ти какво би искал синът ти да похарчи за египетски обяд?

Колко щеше да те заговори?

- Не знам, Господи. Може би 2.25 долара.

- Боб, колко струва египетски "ауксоан чизбургер"?

- Ами, около 2 долара и 75.

- Колко пъти в годината използвате заедно навън за обяд?

Аз се замислях.

- Преполовам, че около 50 пъти, ако ходим всяка седмица.

- Защо не се замислиш колко пари са това.

Направих го. Взех едни аштар хартия и изчислих разликата за една цяла година. Излязоха около 25 долара. Глегах листа вътрешно. Веще ме срам и се чувствах много гадливо. Не ми беше необходимо да чувам глас, за да знам накъде отива този разговор.

- Боб, ти нараняваш чувствата на сина си, когато обичаш повече от всички друго на този свят, и разрушаваш взаимноотношението ти само заради някакви си незначителни 25 долара на година.

Без га се колебаех, аз станах веднага и си опитвах вкъщи. Побяках в хола Ейми, Деби и Боби и им казах:

- Аз прекарах време с Господ и Той ми показа какво нещо, за какво искам да поговоря с вас. Особено с теб, Боб. Нали си спомняш колко грубо се гържах с теб всеки път, когато опитвахме на обяд заедно, как ти казвах, че не знаеш за какво се използва гянашата спрана на менюто?

Той кимна.

- Боби, когато ти бяках, че си поръчвал прекалено скъпи неща, това нараняваше ли те?

Той нищо не каза, но очите му се напълниха със сълзи и усмивката му започна да пререпи.

- Тези сутрин Бог ме посвети за нещо, което бях забравил от много дълго време. Когато бях на твоеше година, баща ми правеше същото нещо с мен. И аз, като теб, не знаех за какво служил гянашата спрана на менюто! Отношението му към мен винаги нараняваше чувствата ми и пребръщаше семейните обеди в нещо не толкова забавно, колкото би трябвало да бъдат. Боби, искам га ти кажа, че съжалявам! Аз много те обичам и искам га ти го кажа точно сега: ако искаш ауксозен чизбургер, можеш га си поръчаш ауксозен чизбургер. И аз повече няма га го правя на въпрос.

Ние всички се прегърнахме и така сложих край на този въпрос забинаги.

Сигурен съм, че за повечемо хора това може га звучи като прекалено обикновена дипломатия. Колко голямо значение може га има едно решение отпосно някакъв чизбургер? Но въпросът всъщност не е в чизбургера или в менюто. Той се състои в едно взаимноотношение на любов. Какъв закон изобщо би могла га

гокоме тази ситуация? Никакъв, освен законът на любовта.

Когато Вилдята казва, че ние вече не сме пог закон, това не означава, че сме останени без никакви стандарти за живот. В действителност, сега ние сме пог един по-висок стандарт, наречен в Вилдята "Християнски закон" /Галатяни 6:2/ и "законът на свободата" /Яков 1:25/.

Бог говори на нас, които сме пог благодат, чрез апостола Павел:

"Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани; само не употребявайте свободата си като повод га се разюздва напълта, но с любов си служете един на друг. Защото целият закон се изпълнява с една гума, суреч, в пак: "Да обичаш ближния си както себе си."

/Галатяни 5:13,14/

Това е нашият стандарт и мой наиспина е един по-висок стандарт, отколкото цялото ни външно приспособяване към каквито и га било правила. Римляни 13:10 го обобщава по следния начин:

"Любовта не върши зло на ближния; следователно, любовта изпълнява закона."

Христос каза:

"Да не мислите, че съм дошъл га разруша закона или пророците; не съм дошъл га разруша, но га изпълня"

/Матей 5:17/

И Той написана изпълни закона не чрез онова, което не направил, а чрез това, което направил - Той живя един живот на съвършена любов.

Господ Исус Христос каза още:

"То това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си" /Йоан 13:35/

Има само един египетски начин да стане това: първо, трябва да приемем Вожията любов и благодат, да се настроим на вълната на "музиката" - в пропиетивен случай няма да имаме какво да гаем на гругите. Но когато приемем Вожията любов и се превърнем в канада за тази любов към гругите хора, тогава можем да ходим с планата увереност, че сме изпънали най-висшата Вожия чед в ежедневиия си живот. Защото Самуил Бог ни каза:

"Нова запобег би гавам, да се любите един гругуго; както аз би възлюбих, така и вие да любите един гругуго."

/Йоан 13:34/.

12

СВОБОДА В ЗАВИСИМОСТТА

Джордж беше сляп през по-голямата част от живота си, поради гуабел. Той гоиде на една от нашите конференции преди няколко години. Беше претърпял няколко операции и неговото крехко зграбе винаги е било бреме, но това не беше основна причина за неговите терзания. Най-голямата му болка беше емоционална, защото той смяташе, че Бог го е опхърял.

- Защо се чувстваш по този начин? - исках да знам аз. Докато Джордж ми разказваше за произхода си и за поучението, което е приемал, едва съгрягах гнева си. Принциплът, който казва, че испинаша те освобождава, а лъжата те връзва, не е шегата. Лъжата причиняваше ужасни проблеми на чувствителния и любвеобивен млад мъж, който имаше гостоплътно межки проблеми в живота си и без гоплътноето обръкване от фалшиво поучение.

Той ми каза, че в неговата църква много се наблюдавало на вярата.

- Ако имаш вяра, можеш да направиш всичко - беше широко разпространеното мнение. Пасторът на Джордж би застанал зад амбона и би казал следното:

- Ако се разбодеете от рак и умрете, винаги си е вашия! Просто найте гостоплътно вяр!

Но те не спират голук с абсурдни изидения като това. Сегмента след сегмента Джордж ходи на църква и винаги се намира някой, който да сложат една песенка в ръката му. Не случайна, а преднамерена! Всеки път с благочестив тон, отново и отново, те му казваха:

- Може би гнес, Джордж, ще имаш гостоплътно вяр да повярваш. Може би гнес ще имаш вяр, за да те изцери Бог. Но без значение колко усилки полагаше Джордж, за да има много вяр, той никога не беше изцерян.

След като "нямаше гостоплътно вяр, за да възвиза" през

Всички тези години, Джордж спана побеген и опитан човек. В края на краищата, той беше учен, че размерът на вярата определя дали ще получиш, или няма да получиш това, което искаш от Бог. Ако не го получиш, кого можеш да обвиняваш? Само себе си. И той правеше точно това. Очевидно Бог го мразеше, защото "беше човек с малко вяра".

Наистина така ли действа вярата? Не. Това, на което бяха научили Джордж, изобщо не беше вяра. А той определено не е египтиец. Хлягу християни са заблудени от същото погрешно обучение като Джордж. Хлягу груги хора се напъват да повярват, защото са чували, че "християнският живот се живее чрез вяра", но нямат никаква представа как да го направят.

Борех се с това години наред, дори когато изучавах гругите относно вярата. Ще цитирам Колосяни 2:6 :

"И тъй, какво сме приели Христа Исуса, Господа, така и се обхождайте в Него..."

Аз бих попитал - как приехте Исус? Чрез вярата! Сягнато, как трябва да прогледите га се обхождате в Него? По същия начин - с вяра. Бях прав, но честно га си призная, наистина не разбихах за какво говорят.

Възможно е га четири Библията, дори ревервно, и га пропуснеш факта, че вярата е от решаващо значение. Особено когато стигнете го изяснения като следното: "Всичко, което не става от убеждение, е зряк" (в английския текст наместо "убеждение" е използвана гумаша "Вяра" - 6. пр.) /Римляни 14:23/; или "Без вяра не е възможно га угорчи на Бог" /Евреи 11:6/. Ние всички сме съгласни, че е много важно га живеем чрез вара. Не можем га прогледим обаче без съвещания върс. Какво означава га живееш чрез вяра? И още - как ти правят това?

За га започнем га разглеждаме същността на вярата, бих ни помогнало га видим кое импичира вярата, или казано с груги гуги - какво вярата не е.

Вярата не е чувство. Както вгвяхме във II глава, чувствата ни откайват на онава, което мислим. Емоциите угват и си опиват. Библията говори много малко за това, какво трябва га

чувстваме, но говори много за това, какво трябва га правим. Много хора са разбърнвани и заблудени след служба и те свързват това чувство с вярата. Те са в състояние га вземат най-различни решения и га направят поветения на Бог по време на службата, но после реалността се връща, „музиката“ спира, и те се качват в колата, за га се приберат вкъщи. След като повече нищо не похранва това чувство, то бавно си опива. Резултатът от това га забвим от реалността си чувство може га се опитачи на емоциите, когато първобаме с вайче в пратер. Това ни води го зависимость и робство. Упражняването на вярата ни може га побуги у нас чувство, но чувствата сами по себе си не са вяра.

Не е вяра га се съгласим интелектуално с някоя гоктрина. Понякога се хващаме в капана га убеждаваме християните га се пригържат към същите гоктринали позиции като нашите. В началото вгвбаме, че вярата е интелектуална. Точно това е грешката, която Яков посочва в своето послание:

"Ти вярваш, че има само егин Бог. Добре правичи; и бесовеше вгвбам и треперям."

/Яков 2:19/

В известнен смисъл, дори гвалът има добра гоктрина! Той знае кой е Бог, знае за Троицата, знае, че Исус умря за нашите грехове, възкръсна и сегна отгено на Отец. Но той в гобри взаимношени ли е с Бог? В никакъв случаи. Определено съществва интелектуален аспект на вярата - ти имаш нужда от вярна информация, за га упражняваш вяра, но га се съгласим интелектуално с някоя гоктрина, това не е вяра.

Разликата между интелектуалното вгвване и истинската вяра се обяснява с егна проста илюстрация, която често използвам в обучениата си. Аз заставам заг амбона, посочвам егин стол от прегната рещца и казвам:

- Вгвбам с цялото си сърце, че този стол ще ме узгържи, ако сегна на него. Съвсем сериозно би казвам, няма и сянка на съмнение в ума ми, че на този стол може га му се има гверие.

Това е самата истина. Но аз не упражнявам това, което Библията нарича "вяра" в този стол. Думата "вяра" в Библията

Включва елементи на зависимост и улованце. Независимо от това, какво мисля интелектуално, аз не отричам това, което Библията нарича "Вяра", голямо не сегна на стола. Сякобвременно, вярата винаги включва решението на волята да действва според това, което умът приема за вярно. Да вярвам, че споделям е способен да ме извържи, не е същото като да седяш на него. Вярата винаги откликва на истината чрез действие.

Вярата не е сила, с която да манипулираме Бог. Истината на Джордж е изгладен пример за тази грешка. Това, което неговите учители наричаха "Вяра", изобщо не беше вяра. Това беше презумпция. Разликата е съществена. При истинската вяра Бог винаги е Инициаторът, а човекът е мозък, който откликва. С други думи, Бог казва, че нещо е истина или обещава нещо, и аз откликвам на това с действие, като зависи от Него за резултатите. Обаче при презумпцията резултат е обратен. Човекът си присвоява ролята на инициатор и се опитва да използва вярата като сила, с която да принуди Бог да стане мол, който откликва. Червенният флаг, който ще те предупреди за такава презумпция, ще се появи, когато има угарение върху вярата като "сила" или когато има угарение върху "количеството" вяра.

Истината е, че няма сила във вярата сама по себе си. Нейната стойност може да бъде откритата единствено в преминаването ѝ. Тя е като преминаването. Някой може да каже: "Щом можеш да преминаваш, значи можеш да живееш." И това в началото звучи добре. Но може да преминаваш и да умреш! Значи, не преминаването ти дава възможността да живееш. Преминаването на храна ти дава възможност да живееш. Но ти можеш да погледнеш отрова, и да умреш, използвайки същия механизъм за преминаване на храна, с който живееш! По същия начин вярата сама по себе си не ни спасява. Но вярата в Господ Исус Христос ни спасява!

Например, можем да сравним вярата с амбрежа на една кола. Прегледайте си, че прилежаваме спрехотна нова спортна кола и ме качвате за едно кръзие. Ние лепим с бясна скорост по магистралата, докато бие ми показвате възможностите на тази угубителна машина. Едва се завържам на мястото си и възкликвам: "Невероятно! Какъв амбреж! Какъв амбреж!"

"Какъв амбреж?" Какво бихте си помислили за мен? Бихте си помислили, че съм циник, нали? Не би трябвало да се възхищавам на амбрежа. Няма сила в амбрежа. Амбрежът е само това, което свързва мощността на двигателя с колелата. Точно така работи вярата. Няма сила във вярата сама по себе си. Сила е Бог! Вярата е само това, което свързва Божиата сила с човека. Точно затова не става въпрос за размера на вярата. Много хора гледали на служението ни и казвали:

- Ти трябва да си човек с голяма вяра.

Аз им казвам:

- Аз нямам голяма вяра. Аз имам велик Бог!

Когато имаш велик Бог, нямаш нужда от много вяра - просто господствено, за да разчиташ на умните Му. Затова Господ Исус поучаваше:

"Ако имате вяра колкото синяво зърно, казали бихте на мля черница: „Изкорени се и насади се в морето“ - и тя би ти послушала." /Лука 17:6/

Не е важен размерът на нечия вяра. Това, което е важно, е Божиата воля. Това, което Бог казва, е, че ако е Негова воля (като на Инициатор) да преместиш гръбното, всички, от които се нуждаеш, за да го направят (като изпълнители), е вярата да започнеш. Същественият въпрос винаги е: "Какво е казал Бог?" Вярата трябва да бъде същата като тази, с която Авраам ни беше пример. Той беше "уберен, че това, което Бог е обещал, Той е силен да го изпълни." /Римляни 4:21/

В наученето, което беше имал Джордж, Бог все едно се беше превърнал в онзи гук от бутилката, който изпълнява всяка човешка заповед, ако само знаеш похотливата формула. Презумпцията е всъщност по-близко до магичата, отколкото го библиската вяра.

Положих някои основни понятия, към които трябва стриктно да се приурждаме, преди още да разговаряме за това как да живеем чрез вяра. Но като пример, как да приложим вярата в ежедневната си практика, не ни трябва нищо повече от това, да погледнем какво правеше самият Исус. За мен, в моя

Окаго" Бук,
какъвзхч,
ауцъ,мо
вайно
тз,
б.

до значение га разбера пазу испина. Това
джките апсбаци "парчета от мозайката",
за мен.

началото приех Исус, а у гъаго време сает мова,
испина в ума ми беше фактът, че Исус Христос
дина беше променила живота ми и аз зграво се гър-
Имаше неща, които не можех да обясня. Една вечер
Свидетелите на Йехова поставиха под съмнение убеж-
д ми със своите говори. Задаваха въпроси, като този:

- Щом Исус беше Бог, на кого Той се молеше? Защо се умо-
ше и огаднйваше? И как изобщо можеше Бог да умре? Има
дихове в Библията, където Исус казва, че Отец стои по-високо
от Него и има места, където Исус казва, че Сам не знае някоу не-
ща. Тогава как може Той да бъде Бог?

По това време, въпреки че знаех стихове за божестве-
ността на Христос, аз не можех да отговоря на тези въпроси. В
реалността си га се приугържам към испината за Неговата бо-
жественост, аз не вужах, дори се спрахувах от това, че Той
беше и човек. Но Библията описва ясно Неговата човечност. На-
пример, 1 Коринтяни 15:45,47 казва:

"Така е и писано: Първият човек Агам "стана жива гуша",
а последният Агам стана живовъборящ гух... Първият
човек е от земята, пръстен; Вторият човек е от
небето".

Исус винаги е бил, е, и ще бъде Бог. Неговата божестве-
ност никога не се е променяла, дори една йома. Аз знаех пазу ис-
пина. Но бях пропуснал факта, че на земята Той не живееше ка-
то Бог. През тези 33 години на земята Той живя като свършен
човек, Втория Агам. Сاعدователно, от Божия саетна почка, Исус
Христос беше първият испински човек, който живя на земята,
откакто Агам съзрешу. Защо? Той принадлежаваше гуховен живот.
Видайки жив гуховно, Той живеше всеки ген в плана забвучимост
от Своя Ваща. По този начин Той напълно извяваше Отец. Все-
ки ген Исус преставаеше човечността си на Отец като средство
га изрази живота на Бог пред света.
В резултат на това, Той можеше га каже:

"Който е видял Мен, видя е Отец." /Йоан 14 :9/

За първи път от хиляди години, Бог можеше га бъде видян
в човек!

На някой като мен, за когото божествеността беше пър-
востепенна, беше спаранна мисъл, че Исус не живя на земята ка-
то Бог. Но чуйте Неговите гуми:

"Филип му каза: Господи, покажи ми Отец и
гостатъчно ни е. Исус му каза: Толкова време
съм с Вас и не познаваш ли Ме, Филипе? Който е
видял Мене, видя е Отец; как казваш ми:
Покажи ми Отец? Не вярваш ли, че аз съм в
Отец и че Отец е в Мене? Думите, които аз ви
казвам, не от Себе Си ги говоря; но
пребъдващият в Мене Отец върши Своите гела."
/Йоан 14:8-10/

Без изобщо га омхвърря Своята божественост, Исус
Христос живя на земята по същия начин, по който Бог имаше
прегвуг всеки човек га живее.

- Ами какво ще кажем за чужесата му? - питам много
хора.

Отговорът, макар и спарен, е, че Исус Христос никога
не извърши чужо само защото беше Бог, а Той със сигурност беше
Бог. Всяко чужо, извършено от Исус, въшност, беше направено
от Бог Отец, който гействаше чрез Него, в ролята Му на
свършен човек! Моливът и постоянното свидетелство на Исус
бяха:

"Аз не мога га върша нищо от Себе Си."

/Йоан 5:30/

Той говореше за "гелата, която Отец Му е гал га извър-
ши". И обясняваше:

"Защото аз от Себе Си не говоря; но Отец, който Ме
прати, Той Ми гаете заповег, какво га кажа и що га
говоря."
/Йоан 12:49/

Отново и отново, Исус наблюдаваше на факта, че живее живот, изцяло зависим от Своя Баща.

Какво означава това за теб и за мен? В нощта преди Неговото възкресение, Исус каза на учениците Си, че слег като се възнесе, ще им изпрати Святия Дух:

"И ще поискам от Отец и Той ще ви даде друг Утешител, да бъде с вас годека. Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото То не вижда, нито То познава. Вие То познавате, защото Той пребъдва във вас и във вас ще бъде. Няма да ви оставя самичу; ще гойда при вас... Понеже Аз живея, и вие ще живеете."

/Йоан 14:16-19/

Госпог прогълци, като им разясни, че чрез Святия Дух Той ще живее в тях и чрез тях по същия начин, както Отец живя в Него и чрез Него:

"В оня ден ще познаете, че Аз съм в Отца Си и вие в Мен, и Аз във вас."

/20 стих/

Исус Христос положи живота Си За нас, така че га може га даде живота си НА нас и га може га живее живота Си чрез нас! Това е Евангелието в орехова черупка. За 33 години Той гемонстрира живота на зависимост чрез вяра, за който Бог беше сътворил човека. После Той понесе кръста, вземайки върху себе Си накаланието за нашите грехове, за га се справи с пробяема за вината прег Святия Бог. Но това не беше всичко. Той възкръсна от мъртвите и сега дава същия този възкресенски живот на всеки, който повярва. Исус възстанови способността на човека га споделя и га изразява живота на Бога!

Вътрешният живот на Христос, който обитавя в нас, се освобождава в нашето ежедневие, когато живеем, както Той живееше - чрез вяра. В пълна зависимост от Бог, който живее в нас. Но "животът на пълна зависимост" е една неясна концепция

за възприемане от хората. Най-голямото обяснение, което съм чувал, е на Айън Томас чрез това, което той наричаше "тройно посегуриране". Животът на вяра е нашата любов към Бог и резултатът от това е пълна зависимост от Него, което от своя страна води до покорство на Бог.

Този модел ясно се вижда в живота на Исус Христос. Първата и най-голяма запобег на закона беше:

"Да възлюбим Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си гуша и с всичкия си ум."

/Матей 22:37/

Исус беше Египтянинът, който я изплати. Във всеки един момент от земния си живот, Исус обучаваше Своя Баща. Като резултат от тази любов, Той живя живота на пълна зависимост, както вече видяхме:

"Аз не мога га върша нищо от Себе Си."

/Йоан 5:30/

Неговото отношение на пълно предаване можеше га говеде само го пълно покорство. Връхната точка на всичко беше в Гемонистката гравина, където, знаейки за идващия ужас на кръста, когато щеше га понесе върху Себе Си греховете ни, Той се моли:

"Отче, ако щеш отплати ме с тази чаша; обаче не Моята воля, но Твоята га бъде."

/Лука 22:42/

Като възлюбени деца, ние сме призобани га живеем според същия модел, както Госпог Исус: любовта към Бог води до зависимост от Него и го покорство на Него. Само ако имаме християнски живот в тази последователност, ние ще имаме истинска свобода и ще живеем живота, който Бог е определил за нас. Това е египтянинът начин, по който гействително ще се покорим на Бог според Неговата воля. За нецелствие, върпекти че повечето християнски поучения през църквата на върбата и

гнес са били насочени към покорство в християнския живот, необхождимостта от любов и зависимост е била пренебрегвана. Това не може да погейства.

Ако нямаме сърце, което наистина се учи да обича Бог, няма да имаме никаква друга мотивация за покорство, освен жадния страх от наказание. От друга страна, ако нямаме разбуряване, какво означава да живеем в зависимост - чрез вяра, ние няма да имаме способност да живеем в покорство и ще бъдем в същото положение както в Римляни 7 глава: "... понеже не върша онава, което искаш; но онава, което мразя, него върша" /Римляни 7:15/. Апетита на разбуряване в една от двете области - любовта, както наша мотивация, и зависимостта от Бог, която освобождава Неговата сила - неизбежно води до връщане към закона. Ако някога сте се чували защо животът и моралът на християните често не набушва светския спандарт, това е причината. Отгелени от Божия могол, ние нямаме никаква мотивация или сила за успешен покорство.

Добре, тогава как да се научим да обичаме Бог? Точно защото е цялата тази книга. Както вече обясних, ние нямаме възможност от само себе си да изпитаме любов към Бог, независимо от това, колко букме искаш или чувстваме, че трябва да го обичаме. Винаги тя обяснява това съвсем ясно:

"В това се състои любовта, не че ние сме възлюбил Бог, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умишлени-венце за греховете ни."

/I Йоан 4:19/

Посланието за Божията безусловна любов и благодат - първа прошка, праведност, приемане и живот, които Той безплашно ни даде в Исус Христос, е онава, което променя сърцата и живота ни.

"Защото, ако чрез пререшението на египци (Агам) смъртта царува чрез моя егип, то много повече тия, които получават изобилството на благодатта и на габата, срещу правдата, ще царуват в живот чрез Египция Исус Христос."

/Римляни 5:17/

Това е нашата мотивация.

Откъде идва нашата сила? Исус използва проста власт-рация, за да опше нашия живот в Него:

"Аз съм Дозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мен и аз в него, той габва много плод; защото, отгелени от Мен, не можеше да сторите нищо."

/Йоан 15:5/

Исус каза, че Той е Дозата и ние сме пръчките. Помислете си за ролята на пръчката. Пръчката габва ли плод, или пръчката носи плод? Тя носи плод! Ако вие отредете една пръчка от дозата и я оставите на земята, колко плод ще даде тя? Никакъв. Пръчката няма сила да габва плод. Тя просто гържи плода. Една пръчка обаче може да носи огромно количество плод, просто като изпълнява функцията си, за която е създадена: като пребъдва в дозата и позволява на живота от дозата да процвита през нея.

Забележете и някои други неща за пръчките, които пребъдват в дозата. Те не работят усилно. Не се изтощават го крайност. Те не смият да изоставят дозата. Всъщност, те изобщо не са концентрирани върху себе си или върху плода. Това, така или иначе, няма да ти помогне. Пръчките са изцяло зависими от дозата, за да габват плод. Пръчките са заети всеки един момент единствено с приемането на живота от дозата.

Какво ви говори това за християнския живот? Аз и ти не сме отговорни за произведете християнски живот! Ние не сме способни да произведем християнски живот - само Христос може да го произведе в нас. Нашата отговорност е да запазим отношението на приемане и зависимост - същото отношение, което Исус имаше към Отец - Той беше на Негово разположение 33 години. Това Исус ще произведе плода на Неговия живот у нас. Същите тези качества, които се наричат "плод на Духа" в Галатяни 5:22,23! Те идват чрез отношението, което казва: "Тоспоги, аз не мога, но Ти можеш."

Християните от всички църкви са съгласни, че покорството на Бог е целта, която желят да постигнат. Средството за постигане на покорството или наученето, по който ще

го направих, се превръща в пробаем. Бог е гостоприятно ясен в Словото Си - легалитичното покорство, без предаването на сърцето, няма спойност за Него. Исус гва пъти ципира Осия 6:6:

"Защото милост искаш, а не жертви; и познаване на Бог повече, отколкото всеизгарянция."

И в гватта случай отговорът е към теза, които спазват буквата на закона, но изцяло изпускат духа заг нея. Чрез грумшше на апостол Павла Бог ни показва верния път:

"И тъй, братя, поради Божиите милости, га прегстабите мелага си в жертва жива, съята и благоугодна на Бог като ваше гужовно служение. И негйте се съобразява с моя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за га познаете от опит що е Божиата воля - това, което е гобро, благоугодно Нему и съвършено." /Римляни 12:1,2/

Павел описва гук едно опношение на гъано предаване. Мотивацията, която той предага е "поради Божиите милости". Кой са те? Любвата и благогатта на Бог, за които се гобори в 11-те прегушни глави! Саяг това, казва мой, най-разумното и логично нещо, което можеш га направих, е га прегадеш себе си безрезервно на Бог, който те обича повече, отколкото можеш га олъзнаеш.

Забележете, че той не гобори за посвещение. Посвещението и предаването са гве различни неща. Посвещението е това, което съм обещага га направих за Бога. Предаването е га постабя себе си и живота си в Неговите ръце, за га може Той га пради с так каквомо Му е угодно. Това е като във филмите от Втората световна война. Ожесточена преспредка се воуд оп окопите, гомбу експлодират и пракаш кармечници.

- Предаваме се - казват те. - Правете с нас, каквомо искате. Ние сме бодни и уморени и ни е писнало от това състояние.

За това гъано обелечение от предаването на всички ни

гобори Павел. Но ние не прегадяме себе си на враговете си! Ние прегадяме себе си на един любящ Бог и Отец, който ще се поричи за живота ни в Неговата съвършена мъдрост и контрол. Защо изобщо га се колебаем, щом веднъж сме научили за Неговата любов към нас?

Саяг като ни убещава га приемем такава опношение, гърбото нещо, което Павел споменава, е: "Преобразявайте се чрез обновяването на ума си". С груги гуми, позволи на Бог га започне га учи ума ти на Неговите истини, га замести грешката от естествено то човешко мислене. Обновявайки се на Словото, започни га алегаш на себе си и на живота си от Божиата гледна точка, а не от човешката. Точно галюба обсъждах толкоба обстойно ценитичността на Бяръшци в Христос. Да знаеш кой си е съществено важно. Тъ трябва га знаеш, че си пеперуга, прегу още га има някакъв мисгва га мислиш га лепиш.

Едни от основните неща, които прегадяме на Христос, са Бечки прегенци към ачните ни прая. Сега аз не гоборя за граждански прая, като правото га гласуваш. Аз гоборя за неща, които възнамеряваме га изискваме от живота - неща, като правото га си цастилив, правото га бягеш забелязан, правото "животът" га се опнася справедливо с теб, правото га бягеш приет и правото га бяръши в своите собствени плъцища.

Има една основна причина, поради която това трябва га бъде така. Тъ не можеш га изискваш правата си и га имаш опношение на благогарение в същото време. Същността на живота на Бяра е благогарното сърце. Това е нишката, която бяръи през цялата Вибаци, Спария и Нобия завет. Тази мисгва е изразена в един единствен стих, I Солунци 5:18:

"Във всички благогарете, защото това е Божиата воля за вас в Христа Исуса."

Много пъти се хващам га съветвам някого и мой трябва спешно га вземем решение.

- Каква е Божиата воля за мен в тази ситуация? - пита мой.

- Аз не знам със сигурност каква е Божиата воля опносно товата ситуация, но знам, че е Божиата воля га благогараш.

Защо Бог ни казва да благодарим във всички обстоятелства, гори и в дошлите? Защото благодарението е конкретен израз на нашата вяра в Бог, на увереността, че нашият живот е в Неговите ръце и че ние Му се благодарим за изгълани целта Си от Римляни 8:28.

"Но знаем, че всички съществата за доброто на тези, които любяв Бог, които са призвани според Неговото намерение."

Резултатът от говоренето ни в Бог е изразяването на нашата вяра, като Му благодарим със свобода и мир, който утва съвместно:

"Не се безпокойте за нищо, но относно всяко нещо, с молитва и моля, изказвайте исканията си на Бог с благодарение и Божиите мир, който никога ум не може да схване, ще назви съществува и мислите ви в Христа Исуса."

/Филипани 4:6,7/

Най-яркият пример, с който мога да илюстрирам тази истина на практика, е историята на една млада двойка - Рич и Меруан. Рич беше отговорен за група от няколко момиченца, които отиваха с бащите си на лагер в Оклахома. Преди да напуснат дома си в Даяс, тяхната 6-годишна гъщеря Уенгу ги попита:

- Мамо, може ли да пътувам в групата кода с моята приятелка? Тя няма с кого да пътува.

Майката ѝ разреши да ѝ групата помага. Ваяла гърж и уличите били мърци. Преди да се отпави мисо, шофьорът на колата, в която била Уенгу, загуби контрол над колата. Той се опита да загържи предното средство, но режаркето, което бачеа, се изпъкнало. Те се разбиха в насрециното събитие. По чудо във верижната катастрофа, която засега 26 кола, най-голямото нараняване било чулената ръка на едно от момиченцата. Уенгу обаче била изхвърлена от колата и убита на място.

Само след няколко седмици аз се възвях в една липузина с

Рич на позрбенето на едн от неговите най-гобри приятели, Стив, който беше умрял от рак на 32-годишна възраст. Учувачието беше, че Рич беше в добра форма. Той говореше и се усмихваше, както обикновено, въпреки че очите му бяха насълзени. Независимо от всичко, той изглежда беше много добре.

- Рич - казах аз възмателно - мисля, че гостоприятно претряна напоседък.

Той се усмихна и каза :

- Няма съмнение.

- Кажу ми тогава как още се гържиш? - попитах го аз. - Как се справи със загубата на Уенгу?

- Нека ти разкажа за това - каза той. - Меруан и аз заегахме на това по този начин: Ако Бог беше голяк при нас преди 6 години и ни беше казал: "Рич и Меруан, има едно малко момиченце, една моя гъщеря на име Уенгу. Тя ще прекара само 6 години на земята и трябва някой да я отгледа, да я обича и да я научи за Мен. След това ще си я прибера вкъщи при Мен. Така че се чува гал и скатае да ви я дам при тези обстоятелства?" Меруан и аз веднага бихме казали: "Да, Господи. Дај ни я!" И точно това чувстваше, че Бог направил. Той винаги е знаел, че Уенгу ще бъде само 6 години на земята. Ние избрахме да му благодарим за всяка една от тези години, с които тя е обогатила живота ни. Тя ужасно ни липсва. Ние паккахме и още ще плачем, но знаем, че ще я видим отново и благодарим на Бог за всичко.

Какво отпощение! При такава голяма загуба - едно благодарно сърце. Благодарно сърце е предало всички права на суверенния и любящ Бог. Поради своя отговор на вяра, магалата двойка живееше опитно в мир. Трагедия? Дај Но те бяха открити реалността на Римляни 8:38,39.

"Тонеже съм уфьрен, че нито смърт, нито живот, нито ангел, нито власт, нито сегашното, нито бъдещето, нито сила, нито височина, нито гъбочина, нито което и да било друго свързание ще може да ни отлъчи от Божиите любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ".

Спогналих тази история с Джордж. Той също взе решение

га благогаря, като изцяло се предаде на Бог, който е обещал да обърне гори и планината за наше добро. На тази конференция Джордж намери истинския мир и 18 месеца по-късно, той отиде при Господ. Майка му ми писа след това: "Джордж смъташе, че последните 18 месеца си спруваха". Заради това, което той научи за реалността на Христос, Джордж откри, че Той е истинският отговор за всяка нужда на човешкото сърце.

13

ИЗРАСТВАНЕ В БЛАГОДАТТА

Вече изминаха повече от 10 години от онзи ден, когато карах по магистралата и съзвие се спускаха по бузите ми, когато викях към Бог да възстанови радостта от спасението ми.

Товага молитвата ми беше: "Господи, върни ме отново към времето, когато Те познах за първи път". Нямах никаква прегрешава как Бог щеше да отговори на тази молитва. Смешното е, че сега въщност се радвам, че Той не направи това, защото Го молах! Днес вече не бих искал да се върна назад. Днес аз знам много повече за Неговата любов и благогата и за това, какво означава да живееш в Христос, така че не искам никога повече да се връщам там, където бях като нов християнин. Отговорът не се криеше в това, да се връщам назад, а беше в това, да вървя напред.

Спомням си за израилтяните, които погръбковството на Моисей преминаха Червено море. Бог изобщо не възнамеряваше да ги кара да скитат из пустинята. Той им беше казал да отидат направо в Обещаната земя, където щяха да яжат от гърбета, които не бяха посадили, и да пият от кладенци, които не бяха изкопали. Но поради своето неверие, те не можаха да бъдат в почивката, в която Бог ги беше призвикал. Вече ги спирах да прогваждат напред, а намах как да се върнал в Египет, така че пустинята беше всичко, което им оставаше, с цялата си скука, монотонност и безволие. Когато започнаха да осъзнават реалността на своята ситуация, те започнаха да се оплакват от изгертвото на Моисей. Не е за въране, но те гори започнаха да си спомнят с носталгия за "добро старо време" на робството в Египет! Моисей им напомняше факта, че са били само едни окаяни роби в Египет, но това сякаш не им правеше никаква впечатление. Ако живееш в пустинята, гори и робството започва да ти изглежда хубаво.

Когато ние като християни не искаме да вземем в Събота наша почивка, за която сме призвани; когато не си почиваме изцяло в испината за Божията безусловна любов и благогаш в Исус Христос, ние постръбваме точно като израилтяните. Вече сме християни и повече не можем да се върнем назад, точно както пеперугата не може да стане отново гъсеница. Но не опитваме и напред. Така че се установяваме да живеем в испината и се примиряваме с по-малко от най-добромто. И така, ако все пак ще живеем в испината, ние се опитваме да я направим възможно най-удобна и приятна. И точно това е, което сме направили.

Християнският свят, който сме създали, ми напомня за египетския зраг в испината - като Дас Вегас или Невада. Ако само се замислим за това, няма никаква особена причина за това, Дас Вегас е създадена. Но хората са се възползвали от преимуществото на легалния хазарт в Невада и са превърнали този зраг в Мека за туристите. Според стандартите на света, там е построена най-бляскавата и възбудяща цървена зона в цяла Америка - точно посред самата испиния, на място, където иначе никой никога не би отишъл, камо ли да живее там. Ако имаше за цел да възбуждаме и да забободяваме желанията на лъшма, Дас Вегас е възможно най-похождащо и угодно място, което бихме могли да си представим за това.

Но същия начин и християните са си построили своя грухобен "Дас Вегас". Той изглежда хубав на повърхността, но е широк 9 мили и е гъбок само египетски. Той е бляскав, понякога възбудящ и ще ви намери занитане - поне за известен период. Но от време на време египетски малък тих глас в сърцето ни ще започне да пика: "Това ли наистина имаше предвид Господ Исус Христос, когато говореше за "изобилна живот"?" За известно време и аз бях гобобен да си живя с това отношение на блясък и показност в християнския живот. Но после това започна да се износва. Спанах циничен и го боадка измощен, понеже всичко беше само външно представяне. Трябва съм благогарен на Бог, че гопушна да премина през този период на испиния, когато накрая вече ми се захвесе в блях уморен от него. И тогава Той отговори на вика ми и ме гобове го египетски нов живот, който никога гори не съм си представял.

Бог винаги е имал египетски остатък от верни хора, които са

казвали: "Господи, мен не ме забободя това старо нещо. Не искам да практикувам само египетска религия; искам да позная Теб в египетско взаимоотношение." Бог винаги отговаря на онези, които са жадни и смирени и ще ги захвесе в испинката свободна. Исус ни гаше това уверение:

"Искайте, и ще ви се гаше; търсете, и ще намерите; хаопайте и ще ви се отвори." /Матей 7:7/

/Матей 7:7/

А ние можем да го правим само когато знаем, че Бог "може да направи неравнимо повече, отколкото искаме или мислим, според гештащата в нас сила." /Ефесяни 3:20/

Апостолът на Посланието към Евреите описва този живот като "Съботната почивка". В началото Бог създаде всичко за 6 дни, "а на седмия ден си почива от всичките си дела" /Витие 2:2/. Духовният смисъл на този модел е обяснен в Евреи 4:9,10:

"Следователно, за Божията любов остава египетска Съботна почивка, защото оня, който е влязъл в Неговата почивка, той си е почивнал от своите дела, както и Бог от Неговите Си."

С други думи, Бог иска да приемем чрез вяра факта, че Исус Христос е свършил всичко и че ние не можем да направим нищо повече, за да възгем приети от Бог. Или, казано по други начин, Бог свършил всичко, сега ти си почивни!

Трябва да осъзнаем обаче, че това, "да си почиваме", не означава да възгем бездейни. Не мога да си помисля за никой друг по-гештен от Господ Исус Христос. И все пак, Той винаги беше спокоен. С покой в сърцата ни, Божията слово силно ни поттиква да тързем напред и да вземем всичко онава, което Бог е приготвил за нас. Ние сме призвани да израстваме в Божията благогаш!

Увещанието да растем в благогашта е египетска тема, която прусъства постоянно в целия Нов завет. Египетски живот на вяра не е нещо пасивно; той изтиква твърдо решение на волята ни и посповнято да възгем на Бог и на Неговото Слово като на наши египетски стандарт за испиния и след това да прилагаме вярата

си в нашия ежедневен живот. Апостол Павел казва:

"...изработвайте спасението си със страх и трепет, защото Бог е, който според благоволението Си действа във вас и га желае това, и га го изработвате."

/Филипийци 2:12,13/

Забележете, че тук не се казва "работете за вашето спасение", а "изработвайте спасението си". И след това в стих 13 става ясно, че Бог е Този, който е Инициаторът на Своята Си работа. Нашата роля е га приложим на практика онава, което Бог е изработил в нас.

Бог няма нужда от нашите способности. Той е Този, който е способният. Бог се нуждае от това, га Му бъде на разположение. Това означава га дадем място си изцяло на разположение на Исус Христос, така както Той преку 2000 години отдаде напълно своето място на разположение на Своя Отец. Когато научим тази майна, можем га работим по-успешно от всякога, без га се измощаваме го смърт. Помнете, че Самият Христос каза:

"Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремене е леко".

/Матей 11:28-30/

Хората не се обръщат за помощ към гуховните съветници, нито стават фанатични, осъществени и себеправедни, защото носят иго на Исус! Да вземеш върху себе си Неговото иго иза живот. Да Му се говориш напълно и завинаги! Това може га означава га имаш трудност, га си отхвърлен, га вършиш много тежка работа без га си напълно измощен. Защото иго на Исус означава п покой, мир, гълнота б егин живот, свързан с Неговиц.

Първата причина, поради която сауженето не ни носи измощение, е, че не действаме пролив етинската си ценност. Ние просто живеем това, което сме - нови създация в Христос!

"Тамова, ако е някой в Христос, той е ново създаение; старото премина, ето, всички стана нови!"

/II Коринтияни 5:17/

Ние сме станали "участници на Божественото естество" /II Петрово 1:4/ и "имаме ум Христов" /I Коринтияни 2:16/. Не сме в конфликт с това, което Духът прави в нашия живот (въпреки че пълна упроста). Когато откликнем на онава, което Бог прави чрез Святия Си Дух, гущата ни преживява най-великия мир и хармония, който можем га си представим.

Втората причина, поради която няма га се измощим, е, че не изработваме сами своя живот, а Христос е Този, който изработва Своя живот в и чрез нас.

"За това се и трудя, както се побузвавам според Неговата енергия, която действа в мене силно".

/Колосяни 1:29/

Това наистина е чудо - га имаш такъв начин на живот! Напълно неразбираемо и мистериозно е за света, но разкрито на Божките хора и преживяно от тези, които са предали това невероятно послание - "Христос във вас, надеждата на сабата" /Колосяни 1:27/. Египетено чрез Христос, който живее в нас, човекът може га е възстановен и отново га съществува за целта, за която беше създаден - га бъде личността, чрез която Бог га извърши Своя живот на цялото творение. Христос га живее в нас е египетено нещо, което може га заплати най-гълбоката нужда на човекамо сърце - нуждата от смисъл и цел в живота. Представете си, че егин ген ви се обажда президентът на Съединените щати и ви пита:

- Как сте? - разговаряте извешно време, все едно че сте стари приятели.

- Между другото - прогълдава той, - тия дни ще бъде във вашя град и ще ми трябва кола. Чуга се гал бих могла га ползвам вашата?

Знае се как ще му отговорите. На следващия ден веднага излизате га миеме и га лъскаме колата си. Ще миеме с прахосмукачка и ще извършете всички вътре в нея. Изобщо, ще се по-

спаряемте автомобилът въ га узгаежда по възможнo най-гобруа начн. Ако саучайнo разгобаряте с приятели, че се опитаме по всякакъв начн га забършитe разгобора напaтк с никаквн саучайнн погматания като: "Ами, не знаа гаи че мога га опцаа утре на пазар. Навн разбурате, утре президентът ще узпознава колама му..."

Саяг това настъпва генил, когамо президентът на Съединените щати взема назаям колама въ - вероятно най-щастливият ген ом вашия живот. Саяг това ще направитe ом тази кола направо реалквa. Може гаже га сложитe табела, на когамо га пишe: "Тази кола бeше карана ом президента на Съединените щати" и отгoлу га сложитe гапала. И ако бeше възможнo, щакме га съхраняватe тази кола като ценни монети!...

Зная, че малко преувеличавам, но рисувам тази илюстрация с една определена цел. Смятамe, че би било огромна чест га послужим за егин ген на човека, който заема макъв висок пост в нашата спрана. И наистина е така. Но ние, християните, едва ли осъзнаваме факта, че Богът, който създае цялата Вселена, живее в нас и иска га Му посветим всеки егин ген ом нашия живот! Помислете за това! Ако ти си християнин, Бог живее в теб и иска га проузведе чрез теб много, който га тpае за цялата вечност!

"Защото сме Негово творение, създадени в Христия Иисуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил га хогим!"

/Ефесяни 2:10/

Не бих могла га взмисля по-основателна причина ом това, за га приспълбаме към живота с ентусиазъм.

Въпреки факта, че е първо с добри новини, класическото християнство е отблъсквано и посрещано ом много хора с възражения. Тук се съблъскамe с фрази като "Обаче...", "Ами какво ще стане, ако...", "Зная, че сме под благодат, но...", "Зная, че ни е първо прoстено, но...", "Зная, че Христос живее в нас, но..." Когамо започнем га казваме само "но, но, но...", ние просто не вярваме, че Бог наистина мисли това, което казва.

Изучаването на Библията и молитвата са гва въпроса, когамо се поставят непрекъснато. Накоро егин младо мъж ме попита:

- Как ще накараш хората га изучават Библията, ако не си гържиш пог закон? Как ще ги накараш га се молят?

Той бeше искрено учуден. Знаех, че този негов въпрос имаше като предистория много усилено изучаване на Библията и замнание на спухове, но за него всичките тези неща бяха "гущипини". Заключението му бeше, че християните не искат га правит тези неща и затова трябва га им бъде наложено.

- Нека га те попитам нещо - казах аз - получавал ли си някога писмо ом човек, в когамо си бил влюбен? Наагало ли се е някой га ти казва га го прочетеш? Ако си като всички груги хора, когамо познавам, ще го отбориш с немирение, чепеш го отново и отново, отпред назад и отзад напред, гори и между реговете! Когамо си влюбен, няма нужда някой га ти казва га се гържиш по този начн. Ти просто го правиш.

Откакто повървах и го ген гнешен, никога не се е наагало някой га ми казва га чета Библията. аз просто искам га я чета. аз обичам Господ и е много въндуващо га чета Негово "Абoбoдно писмо" го мен. Освен това, аз не мога га понеса гори мисълта, че ще живея без Словоото, защото то е моята гуховна храна. Иисус каза:

"Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза ом Божиите уста." /Матей 4:4/

аз чета Библията си поради същата причина, поради която и аз - защото съм слажен!

- Ето една илюстрация - проугважих аз. - Ако бях лекар и някой гойгеше при мен и ми кажеше следното: "Докторе, нямам абсолотно никакъв апетит. Нямам пребург ом време на време; а бинасу", аз моментлано щях га разбера, че с този човек нещо не е наред. Нормално е га има слагове в апетита, но ако той изобичо липва, това е признак за сериозно заболяване и аз щях га се опитам га устаноа какво е то! И бих реагурал точно по същия начн към егин християнин, който ми казва, че няма желание га чете Библията или че няма желание га се молц, или га обичува с груги вярващи. Това не е нормално състояние - показва, че има робство, причинено ом някаква грешка. Така че аз ще се опитам га открия причината и га я отстраня с помоща ом Библията.

"Не се оставајќи га те побеждава затоа, но ти побеждавајќи затоа със гобротто."

/Римляни 12:21/

Ако съм безработен и съм изправен пред изкушението га открадна, Бог казва:

"Който е крад, га не краде везе, а по-добре га се труду, камо върши с ръцете си нещо полезно, за га има га опгедя и на тогова, който има нужда."

/Ефесяни 4:28/

Исус каза:

"Търсете първо Неговото царство и Неговата правда, и всичките тези неща (вашите нужди) ще ви се прибавят."

/Матей 6:33/

Замова, мошавициан от Христовата любов, аз се говорявам на Бог, че ще изпълни обещанието Си, га снабди нуждите ми, когамо отпуга и кангуцатисвам за нова работа - не само за га изхраня себе си, но и за га мога га служи на груду хора, га снабдявам семейството си и чрез моите финанци га подпомагам Господното гедо. Аз пристъпвам към гейсбие, камо вървам на Неговото обещание, че "моята Бог ще снабди всяка ваша нужда от Своето богатство в слава в Христа Исуса" /Филипийци 4:19/. Християнският живот изобичо не е чак толкова труден и сложен, коакото се опииваме га го направими!

Един често заставан въпрос е: "Няма ли някои върваци га възпруемат посланието за благодатта камо разрешително за грех?" На това отговарям по следния начин: Ако тяхното разбиране на Евангелието не спуга по-галеч от проценето на греховете, вероятно "га". Но когамо разберем, че Христос не само умря, за га бьглат простени греховете ни, но Той също и възкръсна, за га гојде и га живее в теб, тогава отговорът е абсолютно "не"! Има такива, който поради незряост или бунт за известно време се опитват га злоупотребяват с благодатта; но веки едич, който живее по павт, много скоро ще откруе, че испичи-

ският изобичен живот просто не се намира там - въжичност, такъв човек може га е гори много по-нещастен сега, откоакото е бил прегу га повярва. Ако Христос живее в теб, не можеш га живееш в беззаконие, без га си разкъсан от огромн вършен конфуки. Ако ти си пеперуга, никога повече няма га ти гоставя угобоваствие га живееш отново с гьсенциште! И тъй камо Бог се е заел га преобрази Своите гедца според образа на Христос, можем га разчитаме на Него, че ще приложи погхогящата, любяща гисципана, за га ги върне в правниия път.

Забележете, че казах "гисципана", а не "наказание". Вьрреку че тези гбе гудми често се възпруемат камо еднозначни, те са много разлчични. Вероятно това обьркване цвба от нашия опит с гобронамерени, но несъвършени човечи - нашите рогитмал - който често са ни гисципанирали с любов, но и са ни наказвали с гнаб. Слег това ние пригаваме тези характерискици и на Бог и решаваме, че Той гейсдва по същия начин. Обаче нищо не може га бьге по-галече от испичната. Тези грешка е една от последните крепости на легализма, който трабьва га бьге поправена, за га може едич човек га почива в Вожитта благодат. Нека първо гадем правдианото одределение на тези гбе гудми.

Наказанието се налага на койк нарушителя за извършено престъпление или злодеяние. То е прегбичено га служи по-скоро камо възгяние (някой га си подлучи заслуженото), откоакото камо поправкаение. Наказанието гледа назад към извършеното престъпление - не безлучно и адломашично, а с цел га му отпаде справедливост. Най-простият пример, който можем га гадем за наказание, е когамо полицаят ви спре и ви глоти за превичена скрост. Случвало ли ви се е някога? На мен ми се случи съсем наскоро, гокато си карах по магистралата. Нямах намерение га превичавам скростта. Просто бях прекалено зает с мислите си и не обьрнах внимание на това, че има ограничение. Опитвам се га бьга гражганин, който спазва законите. Обачних всички това на полицая и трабьва га ви признае, че наистина ме разбьраше и ме гледаше със съчувствие - гокато, естествено, написа фиша за глобата ми.

Вижгате ли, полицаят не се интересувва от това, защо сте превичили скростта, не го е грижа гали сте го направили нарочно, или не, нищо се вгечатлабьва, че през всичките останали

ягосал. Това е научният, но който човек мисли в човешкия свят, но ние го пренасяме и в християнския си живот. Все още ни е трудно да се говорим на гобрите намерения на егин Бог, Който е направила вече всичко възможно, с което да засвидетелства Своята любов и грижа към нас!

Тази наша тенденция да се усъмняваме в Бог, когато сме в трудност, е личната и истинското значение на пасажа за дисциплината, който толкова много пъти е използван въвъвн своя контекст:

"... изгържаме заради дисциплината. Бог се обхожда с вас като със синове; защото кой е моя син, който баща му не наказва?"

/Евреи 12:7/

Как ще реагираме на този стих, забвси от разбирането ни за наказание и дисциплина. Евреите, към които е адресирано това послание, бяха юдейски християни, които в този момент се намираха погнатиска на изключителни трудности и изпитания. Беше им забранено да ходят в храма и в синагогите, бяха заплашавани и омръчвани от обществото, така че много от тях започнаха да се колебаят във вярата си и да забават същите въпроси, които и ние гнес: "Защо се случват тези неща? Това знак ли е, че Бог ни е омръчвал?" Айтория на това послание искаше да ги насърчи и да им каже: Не, Бог не ви е омръчвал. Не се отказвайте. Прогържайте!

Ето защо беше написана и 11 глава на Евреи. Наричам я "Вожията галерия на вярата". Айторията гавя примери с хора, уповавали на Бог през цялата библейска история. Той говори за онези, които:

"... с вяра побеждаваха царства, разгаваха правда, получаваша обещания, заплуваха устама на лъбове, угасяваха сиваша на огъня, избягваха оштрого на ножа, оздравяваха от болести, спаваха силни във война, обръшаха в бяг чужди войски. Женни премеаха мъривше си възкресени..." /Евреи 11:33-35/

Тези неща збучат наистина Вднуващо! Кой не би искал да

беге герой на вярата, когато са налице такива резултати? Но за нещастие, като че ли имаме склонност да чепем, гокъгешо ни харесва. Този пасаж прогържайва:

"... а други бяха мъчени, защото, за да получат по-добро възкресение, те не приемаха да бъдат изгавени. Други пък изпитваха присмеху и бичувания, а още и окови и пълници; с камъни биваха убити, с трион претрипти, с мъки мъчени; умираха, закаани с нож, скитаха се в овчи и в кози кожи и търпяха лишения, бегствие и спрадания. Те, за които светът не беше гостоен, се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововеме на земята."

/Евреи 11:35-38/

Някои от героите на вярата печелеха битки, някои бяха убити, но "Всички тези ... бяха засвидетелствани чрез вярата си" /Евреи 11:39/.

Вместо да бъдем като сребрните езичници, които търкували всички негативни събития като показателство за това, че "Боговете" са сървити, ние можем да погледнем на трудностите според истината. Яков пише:

"Считайте го за пълна радост, братя мои, когато пакате в разни изпитани." /Яков 1:2/

Павел търви същото нещо и ни казва защо:

"И не само това, но нека се хвалим и в скърбите си, като знаем, че скръбта произвежда тървост, а тървостта изпитана правда, а изпитаната правда надежда. А надеждата не посрамава, защото Вожията любов е цялна в сърцата ни чрез гавения нам Свети Дух."

/Римляни 5:3-5/

Вие ще имате трудности в бъгеше. Това е неизбежно в

мозги паднал свят. Бог не ни е казал, че няма да имаме проблеми и скърби, но Той ни е обещал, че ще бъде с нас във всички, през което преминаваме. Имаме чудесно обещание, че Бог прави "всичко да съгледства за добро на тия, които любят Бог, които са призвани според Неговото намерение" /Римляни 8:28/. Той ни е обещал, че ако се отклоним от пътя на християнския си вървеш, ще изпозва любяща, поправяща ни дисциплина, за да ни възстанови, ще можем да се разведе на Неговия мир посред всичките си изпитания, като Му се доверим напълно и Му благодарим. И най-накрая, Той ни е обещал, че нищо, което се случва с нас, не е признак на Неговото отхвърляне. Можем да приемем всяка трудност като форма за самодисциплина, като, егна възможност Бог да изрази в нашия характер качества, които имам вече на стойност.

Каквото и да ви очаква в бъдеще, можете да си поучинете в сигурността на това, че "Онъ, Който е починал добро гено във вас, ще го усъвършенства го гения на Исус Христос" /Филипийци 1:6/. Може да не знаете какво ще стане с вас утре, но знаете със сигурност, че Същият мози Христос, Който ви обуча съвършено, е вече там и приготвя пътя за вас.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

КАКВО СТАНА С ИСТИНСКИТЕ НЕЩА

Шерън ми се обади егна вечер по време на разпопребаването "Човек го човека".

- Наистина, имах полза от поучението Ви - каза тя. - Все повече и повече разбирам колко много ме обуча Бог. Но има егна ситуация, в която не зная как да постъпя.

Тя спря за миг и пое грядобко гъх.
- Сега съм на 19 години. Набавях в пубертета, когато бях сексуално малтретирана от четирима мои вучубуци. Свек това приех Исус и вече не можех да ги мразя. Простила съм им. Проблемът е, че просто не зная как да се гържа с тях на честните семейни събирания, които правим.

Какво може да се отговорю на такъв въпрос и то на живо, по разпопто, което се случва в цялата страна? Всичко, което можех да направя, беше да уповавам на Бог и на Неговото Слово.

- Шерън - казах аз, - сърцето ми е просто свкрушено от болка за теб. Това е нещо толкова ужасно... Трудно ми е дори да си представя такава минало. Толкова съм щастлив и благодарен на Бог, че си познала Христос и че Той учерява болката и огорчението в теб, които е еспесивно да чувстваш свег таква преживявания.

Направих пауза, а после продължих:

- Но в края на краищата, Шерън, колкото и да ти съчувствам, има само егно нещо, което е от значение в момента - какво ще правиш гнес? Нищо ти, нищо аз, нищо който и да е друг може да избърши нещо, за да промени миналото. Въпросът е: какво ще правити гнес и в бъдеще? В Римляни 8:28 Бог ни е обещал, че „всичко съгледства за добро на ония, които любят Бог и които са призвани според Неговото намерение“. Това слово не казва, че всички изглежда добре или че всички го чувстватме га е добре. Напротив, то дори не казва, че всички неща са добри. Само ни обещава, че Бог ще направи всички га съгледства за наше добро. Зная, че е трудно за разбиране, но нека помислим малко! Шерън, мислит ли, че ще срещнеш през живота си групи жени с подобни на твоеето преживяване?

- Сигурна съм, че га - отговори тихо тя с прераещ глас, съържайки се га не заплаче.

- И аз така същям, Шерън - отвърнах аз. - Коако такава жени мислиш, че ще срещнеш?

- Не зная - отговори тя. - Може би стопици.

- В този грешен, нещасен свят, мова сигурно е така - казах аз. - Шерън, ще се съгласиш ли с мен, че най-похождящият човек за такава служба е някой, който знае точно как се чувстват всички тези жени; някой, който вече е бил в това положение. Виж, Шерън, ние сме призобани га бългем сауги точно както и Исус беше на нас. Но ако искаме га сме ефективен както такива, на нас ни трябва състрадание. А как се учим на състрадание? Има само едни единствен научи, който знаям - самите ние га преминем през същите трудности и скръб. Епто защо във II Коринтияни 1:3,4 четем:

"Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостите и Бог на пъаната утеха. Който ни утешава във всяка наша скръб, за га можем и ние га утешаваме тях, които се намират в какъато и га било, с утехата, с която и ние сами се утешаваме от Бог".

Вижаш ли, има причина за това, га прагагаме заповедта, "за всички благосареште!" /I Солуници 5:18/. Шерън, нека Бог га пъанни сърчето ти с благосарности за всички, защото Той те обича. Дори и едно такава ужасно преживяване както твоето, Бог ще преобърне за добро и за благословение. От теб се иска само га излезеш и, вече освободена, га служиш на другите със същата любов, която си получила от Него по-рано.

Шерън веднага разбра испината. Мирът и гуховната свобода, които тя пруче, са жив пример за резултатите, които можем га имаме, щом позволим на Бог га обнови умовите ни /Римляни 12:2/. Да обновиш ума си означава га започнем га глегаме на себе си и на обстоятелствата около себе си през Божите очи, а не по човешки. Шерън направи точно това. Сяег както правдоно реагира на обстоятелствата, започнахме га обсъгваме как трябва га се гърджи с буйчовиците си. Аз прогъаких:

- Шерън, ти не можеш вече га се пресструваш, че никогя

нищо не се е случвало, защото могат съвет е га похощи към тях гуректно. Ошиги при всеки едни от тях поопгелно и му кажи: „И гвамата добре зная какъто га случи в миналото. Но искам га знаяш, че сега Исус Христос е моят Господ. Той просто моите грехове, Той има прошка и за твоите. Искам га ти кажа, че и аз ти прощавам.“ Някой от твоите буйчовци познава ли Господ?

- Не - отговори тя.
Попитай я дали зная как га спогеля Евангелието и тя опново отговори отрицателно.

- Знаяш ли какъто ще направим. Ще напиша една малка брошура, която обяснява как га гойгем при Христос, и ще ти я изпратя веднага. Много е просто - всички, което трябва га направим, е га им я прочетеш.

Игелна й хареса и с това нашият разговор по телефона приключи. Сяег 3 дни Шерън опново ми се обаги:

- През миналия уикенд опново имахме семейно събиране, а брошурата, за която говорихме, не беше присутствала още. Но аз направих, точно както ти ми каза. Говорих с всеки едни от моите буйчовци лично и гобегох гвами от тях при Господ!

Какво чудс! Едно невинно гетте, малпретичано по този ужасен научи, израста и става силна жена, изпъанена с милосърдие. Тя имаше всички причини га остане в самосъжаление, омраза и осорчение за цял живот, а и светът има научи га те погтикне към това сяег време. Но въпреки всички, тя гяге цялото си сърце на живия Христос и, изпъанена с Неговата любов, предпочете га отговори на бражгелността по Божия научи. Тя можеше га избере га глега на себе си както жерпва, но вместо това, избра га глега на себе си така, както Бог я вижда - както Божие гетте, което вече е получило "всичко необходимо за живота и за благочестие" /II Петрово 1:3/. Шерън преживя едни ноб, променен живот, защото пруче размяната на Исус Христос! Сега тя е свободна и помага на други га бъдат и га разберат свободата си в Христос.

Животът на Шерън показва какъто сила има новият живот, който ние получихме при размяната на кръста. Коеато хората имат проблема, не е гостатлъчно га им гаваме повърхностни отговори. Без състрадание в сърцето приличаме на монетни автомати. Някой спогеля личната си сърчечна болка с нас и хоп!

- Веднага цитираме механично стих от Библията. Дору библейски испини като пазу - "за всички благоогаеме" - могат да причинат повече брета, отколкото полза, ако не ги спогаяме с правдиво отпощение в похоятно време, т.е. когато не ги спогаяме от правно със състрагание сърце.

За да приложим на гедо библейските принципи на живот, първо трябва да имаме библейската основа за разбуряване на Божията любов и премеане. Да сме благоогарни на Бог за изпитанията няма никаква логика за нас, когато не видим себе си и живота си от Божия гледна точка.

Обвен това, да казваме на хората какво не трябва да правят не е гостатърчно. Например, как Шерън може без усилие да се освободи от изпитванията чувства на огорчение, омраза и самосъжаление? Има само едни начин - да развие едни съвършено разлчен начин на мислене, да намери нещо ново, което да погледва цялото й внимание. Ние не сме в състояние да се откажем от нещо напълно, когато нямаме по-добро в замъна, за което да се хванем. Да вземем, например, мако геме в кошарка, което си церае с любовното пашоено мече. Само се опитайте да му вземемте цераката и гвегайте какво става - испинска револуция! Това си е нещото мече и то не си го ваба! Това мече му ваба улмеа, приателство, чувство на принадлежност и е обект на неговата любов. Така че, как може да вземемте това мече, без да разлачемте гешето? Много просто - занесете му кученце. То ще му ваба улмеа, приателство и гори повече от това, защото не е само церачка - то е живо. Ще го обичаш не само ти, но и то теб. И когато гешето се захласне в цера с кученцето, напълно забравя мечето. Сега вече можете спокойно да го вземемте.

Това е една много проста илюстрация, но тя ни разкрива нещо много важно за човешката природа. Естественният начин да изпръзем едни набук или прекадена ангажираност на вниманието е да развием някакъв нов набук или да намерим нещо друго, към което да се насочим цуцао. Новото ще замести старото точно както светлината прогонва тъмнината, а испината - лъжата. /Виж Римляни 13:14/

Върху Него трябва да е концентрирано цялото ни внимание. Ето защо Библията навсякъде ни учи не само какво не трябва да правим, но и какво да правим: "Не кради, а вместо това

- работи! Не лъжи, а казвай испината! Не се карайте едни с друг, а си процавайте, премеайте се и обичайте се едни други!". Това е обобщено в Ефесяни 4:22-24 с гущите:

"...да съблечете, отпощно по-прегущното си побегение, стария човек, който мае по измамителни спрасти; и да се погновявате от обшаватия във Вашия ум Дух и да се облечете с новия човек, свързгаен по образа на Бог в правдата и святостта, които са от испината".

Иска ми се да имах още място, за да ви разкажа стощи испори като пазу на Шерън, как посланието за Божията благогат промена мощно живота на хората, но сигурно ще трябва да ципша повече хартия. Всички тези случаи гоказват, че испината гейстително освобождава. Хората прогвакват да спорят и да побугат теологични въпреси, но според една стара поговорка, "изгнатата морша е най-голямото гоказателство, че испината е била вкучна". Силата на чистото Евангелие да преобразява живота на хората е неспорима и не може да се обгнати по никакъв естешвен начин.

Ако цзобцо има принцип, който да ръководи живота ни в свобода пог благогата, той е записан в Галатяни 5:13:

"Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани; само не упошребвайте свобода си, за да се разобуздава плътта, но с любов служете си едни на друг".

А за своя собствен живот Господ Исус Христос каза: "Човешкият Син не гойде да Му служи, но да служи и да геге живота Си откуп за мнозина." /Матей 20:28/

Той каза и още нещо:

"То-блажено е да ваба човек, отколкото да премеа" /Денция 20:35/
Павел гобабя:

"Не правете нищо от партизанство или от тщесавие,

